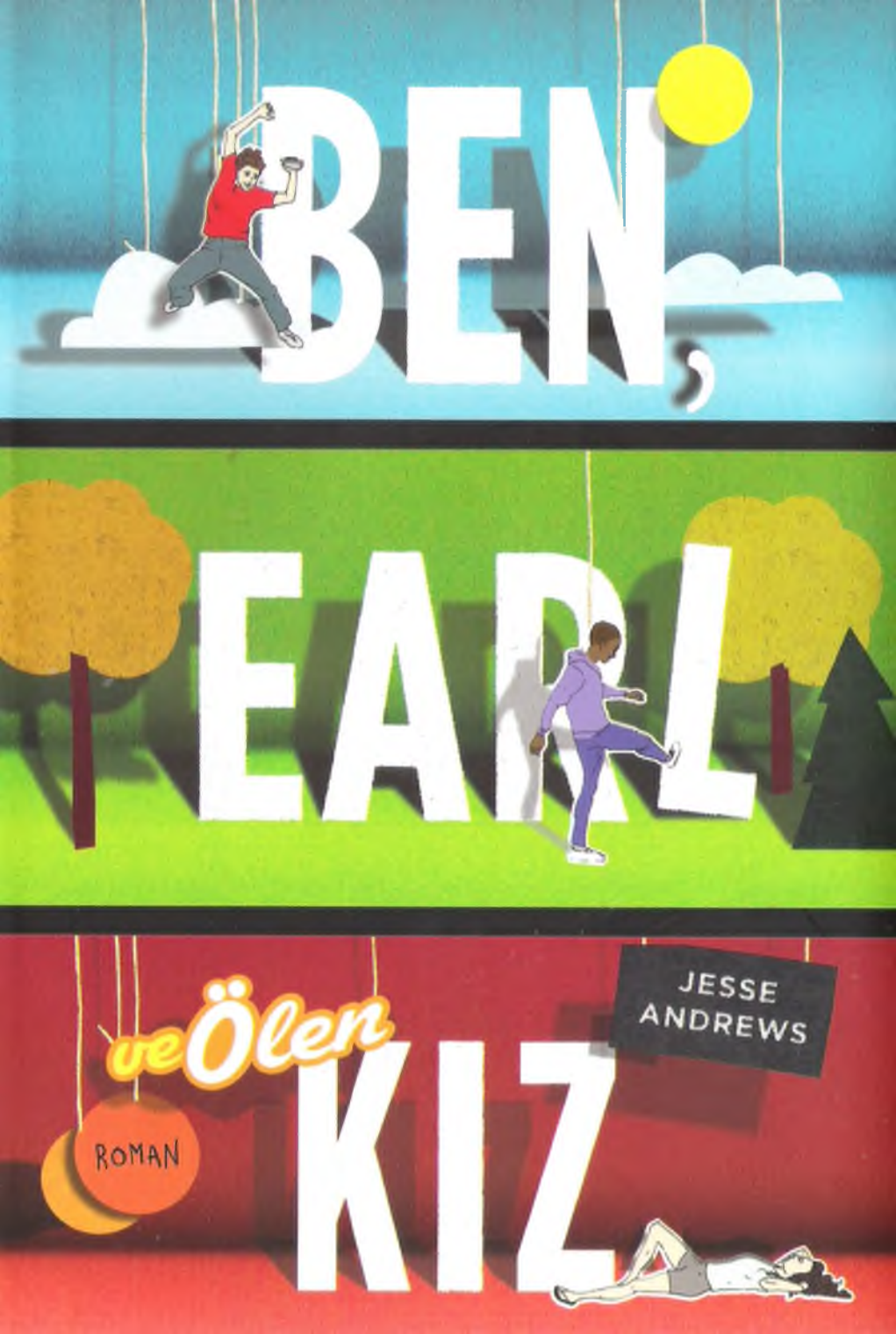
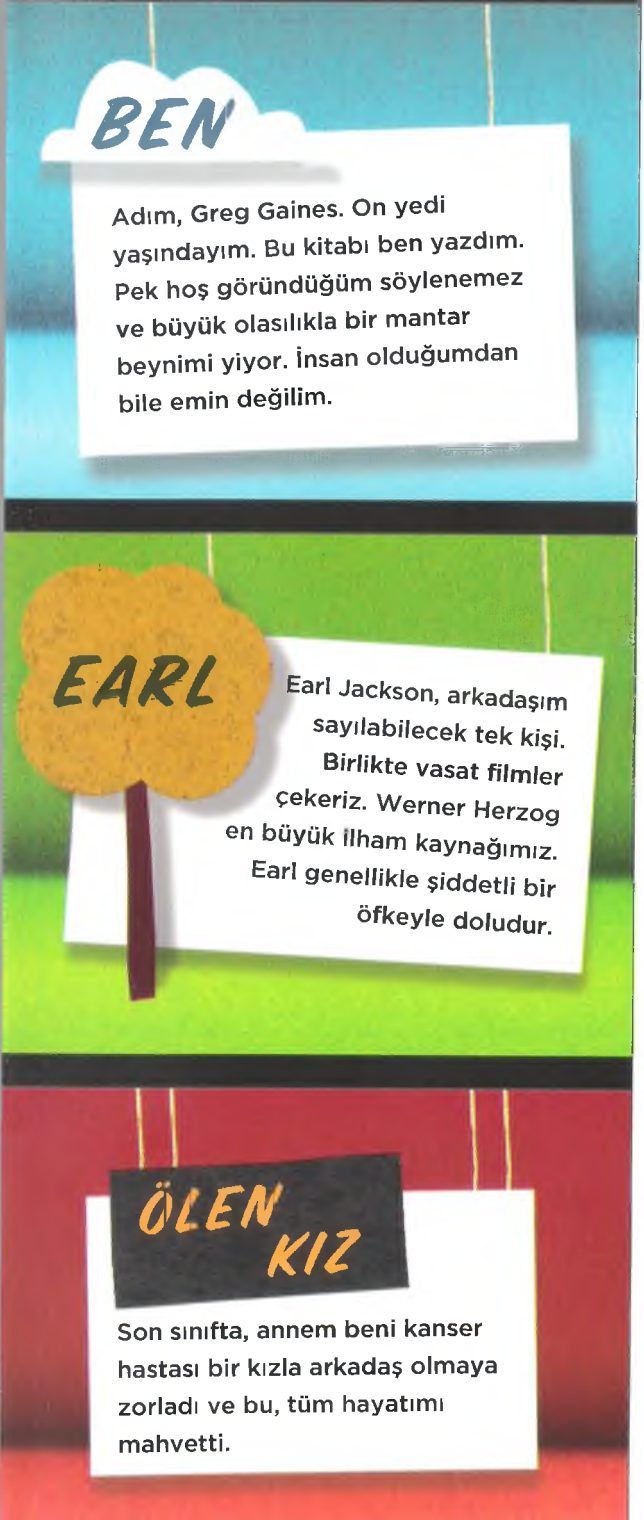
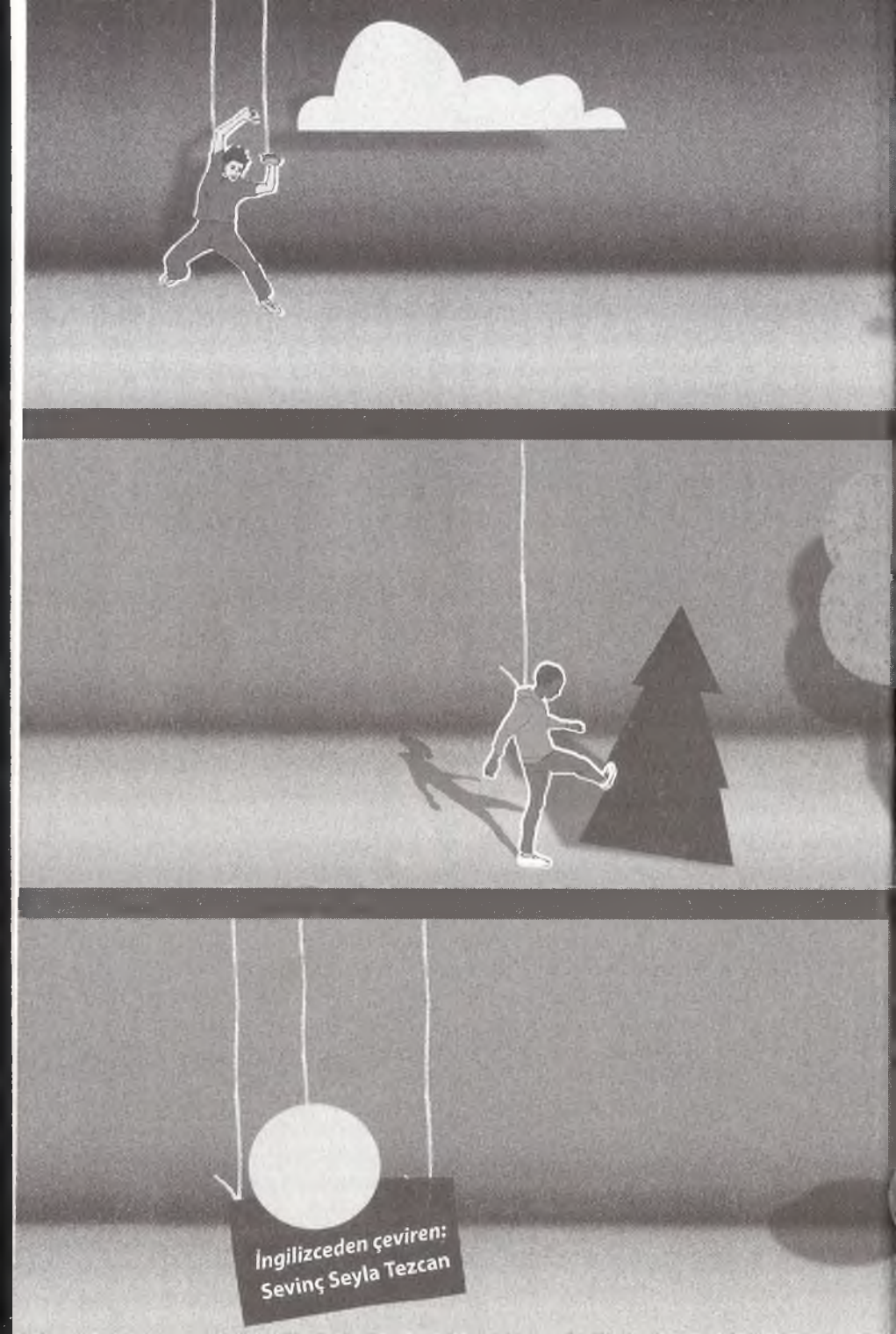
BEN, EARL ve Ölen KIZ

JESSE ANDREWS

ROMAN

BEN
Adım, Greg Gaines. On yedi yaşındayım. Bu kitabı ben yazdım. Pek hoş göründüğüm söylenemez ve büyük olasılıkla bir mantar beynimi yiyor. İnsan olduğumdan bile emin değilim.
EARL
Earl Jackson, arkadaşım sayılabilecek tek kişi. Birlikte vasat filmler çekeriz. Werner Herzog en büyük ilham kaynağımız. Earl genellikle şiddetli bir öfkeyle doludur.
ÖLEN KIZ
Son sınıfta, annem beni kanser hastası bir kızla arkadaş olmaya zorladı ve bu, tüm hayatımı mahvetti.

İngilizceden çeviren:
Sevinç Seyla Tezcan

BEN, EARL VE ÖLEN KIZ

JESSE ANDREWS

ROMAN

Pegasus Yayınları: 1278
Gençlik: 229

Ben, Earl ve Ölen Kız
Jesse Andrews
Özgün Adı: Me and Earl and the Dying Girl

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Esengül Aydın Yalçın
Düzelti: Sibel Yıldız
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Cansu Gümüş

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mart 2016 - Ciltli
ISBN: 978-605-343-708-6

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016
Copyright © Jesse Andrews, 2012

Bu kitabın Türkçe yayın hakları William Morris Endeavor'dan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Bir Benson olmayan Schenley'e

BU KİTABIN YAZARI GREG GAINES'TEN BİR NOT

Bu aptal kitabı nasıl yazacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Sadece bir saniye size karşı dürüst olabilir miyim? Katıksız gerçek şu: Bu kitabı yazmaya ilk başladığımda, "En güzel günlerimdi ve en kötüleri," cümlesiyle başlamayı denedim. Bu kitaba bu şekilde başlayabileceğimi samimiyetle düşündüm. Bunun klasik bir kitap başlangıç cümlesi olduğuna aklım yatmıştı. Ama sonra devamını nasıl getirmem gerektiğini kestiremedim. Bir saat boyunca bilgisayara boş boş baktım; korkudan kafayı yememek için yapabileceğim başka bir şey yoktu. Çaresizlik içinde noktalama işaretleriyle ve yana yatık harflerle oynamaya başladım. Şunun gibi mesela:

En *güzel* günlerimdi? *Ve* en kötüleri?!!

Bu da ne demekti böyle? Bir insan bunu yapmayı neden düşünürdü ki? Bende muhtemelen olduğunu düşündüğüm beyin kemiren bir mantar hastalığınız yoksa düşünmezdi.

Mesele şu ki bu kitapla ne işim olduğu konusunda hiçbir fikrim yok. Ve sebebi, yazar olmamam. Ben bir filmciyim. Şu anda kendinize şu soruları sorduğunuzu duyar gibiyim:

1. Bu adam neden film çekmiyor da kitap yazıyor?
2. Bunun beyin mantarı olayıyla bir ilgisi olabilir mi?

Cevap anahtarı

1. Film çekmek yerine kitap yazıyorum çünkü filmcilikten sonsuza dek emekli oldum. Daha açık konuşmak gerekirse Gelmiş Geçmiş En Kötü Film'i çektikten sonra emekliye ayrıldım. Genelde amaç, yapabileceğiniz en iyi şeyi yaptıktan sonra emekli olmaktır –ya da daha da iyisi ölmektir– ama ben tam aksini yaptım. Kariyerimin kısa bir özeti şöyle olabilirdi:

Bir Sürü Kötü Film
Vasat Bir Film
İdare Edecek Birkaç Film
Adamakıllı Bir Film
İki ya da Üç İyi Film
Birkaç Bayağı Sıkı Film
Gelmiş Geçmiş En Kötü Film

Fin. O film ne kadar kötüydü? Birini öldürecek kadar kötüydü. Gerçek bir ölüme neden oldu. Göreceksiniz.

2. Şöyle diyebiliriz; beynimi kemiren bir mantar illetinin olması pek çok şeyi açıklardı. Gerçi aynı mantarın beynimi bütün hayatım boyunca kemirmiş olması gerekirdi. Bu noktada mantarın canının sıkılıp gitmiş olması ya da kötü beslenmeden ya da başka bir şeyden ölmüş olması da mümkün.

İnsana dehşet verecek kadar anlamsız olan bu kitaba başlamadan önce söylemek istediğim bir şey daha var. Kitabın kanserli bir kız hakkında olduğunu çoktan anlamış olabilirsiniz. Bu yüzden, "Müthiş! Sevgi, ölüm ve büyümek üstüne bilge ve içgörülü bir

hikâye olacak. Büyük olasılıkla beni başından sonuna kadar ciddi ciddi ağlatacak. Şimdiden *heyecanlandım*!" diye düşünüyor olmanız mümkün. Eğer bu saydıklarım düşüncelerinizi doğru şekilde betimliyorsa belki de bu kitabı bir çöp kutusuna atıp arkanıza bakmadan kaçmalısınız. Çünkü olay şu*: Rachel'ın lösemisinden kesinlikle hiçbir şey öğrenmedim.* Aslında belki de bu olay yüzünden hayat konusunda *daha da aptallaştım.*

Kendimi hiç iyi ifade edemiyorum. Bu kitap kelimenin tam anlamıyla sıfır Önemli Hayat Dersi ya da Sevgiye Dair Az Bilinen Gerçek ya da bayat gözyaşı döktürücü Çocukluğumuzu Sonsuza Dek Geride Bıraktığımızı Anladığımız Anlar ya da her neyse işte, ondan barındırıyor. Ve kızın kanser olduğu çoğu kitabın aksine, eğik harflerle yazıldığı için derin olduğunu düşünmeniz gereken, mantığa aykırı, yapmacık, tek cümlelik paragraflar da kesinlikle yok. Neden bahsettiğimi anladınız mı? Şunun gibi cümlelerden bahsediyorum:

Kanser göz kürelerini almıştı ama dünyayı hiç olmadığı kadar net görebiliyordu.

Peh. Unutun gitsin. Şahsen, sırf Rachel'ı ölmeden önce tanıdım diye benim için hiçbir şey eskisinden daha anlamlı değil. Aslına bakarsanız, her şey *daha az* anlamlı. Oldu mu?

Sanırım artık başlasak iyi olacak.

("*Fin*"in ne anlama geldiğini bilmiyor olabileceğinizi şimdi fark ettim. Bir filmcilik terimidir. Daha açık konuşmak gerekirse "Film bitti ve bitmesi de iyi oldu; büyük olasılıkla kafanızı çorbaya çevirdi çünkü Fransızlar tarafından yapıldı"nın Fransızcasıdır.)

Bu kez gerçekten *Fin.*

BU KADAR BERBAT BİR YERDE VAR OLMAK NASIL MÜMKÜN OLABİLİR?

Olan biten her şeyi anlamak için, işe lisenin berbat bir yer olduğu önermesiyle başlamak gerek. Siz bu önermeyi kabul ediyor musunuz? Elbette edersiniz. Lisenin berbat bir yer olduğu evrensel olarak kabul görmüş bir gerçektir. Aslında lise hayatın temel var oluş sorunuyla ilk kez tanıştığımız yerdir: **Bu kadar berbat bir yerde var olmak nasıl mümkün olabilir?**

Çoğu zaman ortaokul daha da beterdir ama ortaokul o kadar acıklı ki içimden yazmak gelmiyor. Bu yüzden biz yalnızca liseye odaklanalım.

Pekâlâ. İzin verin, kendimi tanıtayım. Adım Greg S. Gaines, on yedi yaşındayım. Bu kitapta anlatılan dönemde güzeller güzeli Pittsburgh, Pennsylvania'nın şehir merkezindeki Benson Lisesi'nde son sınıf öğrencisiydim. Ve başka herhangi bir şey yapmadan önce, Benson'ı ve onu özellikle berbat kılan yönlerini incelememiz gerekir.

Benson varlıklı bir semt olan Squirrel Hill ile hiç varlıklı olmayan Homewood'un sınırında kalır ve her iki taraftan da

eşit sayıda öğrenci alır. Televizyonda lisede kontrolü elinde tutan genellikle zengin çocuklardır ama Squirrel Hills'in gerçek anlamda zengin çocukları yerel özel okul Shadyside Akademisi'ne gider. Geri kalanlar ise herhangi bir düzen dayatamayacak kadar az sayıdadır. Demek istediğim, zaman zaman şanslarını denerler ve bu girişim her şeyden daha sevimli olur. Mesela Olivia Ryan'ın çoğu gün 10.30 ile 11.00 arasında merdivenlerden birinde ortaya çıkan idrar birikintisini görüp delice ve yanlış yönlendirilmiş bir faili ortaya çıkarma girişimiyle görgü tanıklarına ciyaklaması gibi. İnsanın içinden "Liv! Fail büyük olasılıkla suç mahalline dönmemiştir. Pee Diddy[1] çoktan toz oldu," demek geçer. Ama bunu söyleseniz bile, Olivia büyük olasılıkla çıldırmadan edemeyecektir. Hem her neyse benim söylemeye çalıştığım, kafayı yemenin herhangi bir şey üzerinde ölçülebilir bir etkisinin olmadığı. Tıpkı bir kedi yavrusunun bir şeyi ısırarak öldürmeye çalışması gibi. Yavru kedinin yırtıcı bir hayvanın soğukkanlı öldürücü güdülerine sahip olduğu besbellidir; ama o aynı zamanda küçük, şirin bir kediciktir ve içinizden onu bir ayakkabı kutusuna koyup büyükannelerin YouTube'da seyredeceği bir videosunu çekmekten başka bir şey gelmez.

Kısaca zengin çocuklar okulun alfa grubunu oluşturmaz. Bir diğer olası nüfus yoğunluğunu kilise çocukları oluşturmaktadır. Çok fazladırlar ve okulda hâkimiyeti ele geçirmekle ciddi anlamda ilgilidirler. Ancak bu güç –ya da hâkimiyet kurma isteği– aynı zamanda en büyük zaaflarıdır çünkü sizi onlarla takılmaya ikna

1 Yazar asıl adı Sean John Combs olan ve Puff Daddy ve P. Diddy gibi takma adlar kullanan Amerikalı hip hop ve R&B sanatçısının ismiyle ses benzerliğine dayanan kelime oyunu yapmış. (İngilizcede *p* harfi ve *pee* kelimesi pi olarak okunur.) (ç.n.)

etmek için çok fazla zaman harcarlar ve başlıca yöntemleri sizi kendi kiliselerine davet etmektir. "Kurabiye ve kutu oyunları var," derler. Ya da bunun gibi bir şey. "Daha yeni bir Wii kurdurduk!" Bu cümlelerde her zaman kulağa biraz yanlış gelen bir şey vardır. Zaman içinde anlarsınız: *Birebir aynı cümleler* çocuk tacizcileri tarafından da kullanılır.

Bu yüzden kilise çocukları da hiçbir zaman alfa grubu olamaz. Taktikleri fazla ürkütücüdür. Pek çok okulda, sporcular tahtın en kuvvetli adayları olur ama Benson'da sporcuların neredeyse tamamı siyahidir ve beyaz çocuklar onlardan korkar. Kitleleri yönlendirmek için geriye kim kalıyor? Akıllı çocuklar mı? Haydi ama. Onların politikaya ilgisi sıfırdır. Onlar lise bitene kadar olabildiğince az dikkat çekmeyi umut eder. Sonrasında dilbilgisinde zarfın ne işe yaradığını bildikleri için kimsenin alay etmeyeceği bir üniversiteye kaçabileceklerdir. Tiyatrocu çocuklar? Tanrım, işte bu kanlı bir katliam olurdu. Kendilerine ait, sayfalarının köşeleri kıvrılmış *The Wiz* şarkı kitaplarıyla öldüresiye dövülmüş bir halde bulunmaları işten değil. Uyuşturucu bağımlıları? İnisiyatif açısından fazla eksikler. Çeteciler? Okulda nadiren bulunurlar. Orkestradakiler? Onların da tiyatrocular dan farkı yoktur; tek fark her nasılsa onlardan biraz daha hüzünlü olmalarıdır. Gotik ahmaklar? Düşünce deneyi olarak bile imkânsız.

Yani Benson sosyal hiyerarşisinin en tepesinde bir boşluk var. Sonuç: kaos.

(Yine de burada sadece basite indirgenmiş kategorileri kullandığımı da belirteyim. Akıllı çocuklar/zengin çocuklar/sporcular/vs.'den oluşan çoklu farklı gruplar da var mı? Var. Tekil tanımlayıcı özellikleri olmayan rahat arkadaş grupları oldukları için kolayca

etiketlenmeyen gruplar var mı? Yine evet. Demek istediğim, isteseydiniz sizin için "Orta Sınıf Afrikalı Amerikalı Birinci Sınıf Alt Grubu 4c" gibi geyik etiketlerle bütün okulu ayrıntılı bir şekilde sınıflandırabilirdim ama kimsenin bunu istemediğinden eminim. Orta Sınıf Afrikalı Amerikalı Birinci Sınıf Alt Grubu 4c üyelerinin (Jonathan Williams, Dajuan Williams, Donté Young ve birinci sınıfın ilerleyen günlerinde trombonla ciddi bir ilişki yaşamaya başlayana kadar Darnell Reynolds) bile.

Yani kontrolü ele geçirme planları yapan ve sonuç olarak birbirini öldürmek isteyen pek çok grup var. Ve bu yüzden sorun şu ki, eğer bir grubun parçasıysanız, o grubun dışındaki herkes *sizi* öldürmek ister.

Ama tabii ki bu sorunun da bir çözümü var: *Her* gruba erişim sağlamak.

Biliyorum. Biliyorum. Kulağa delice geliyor. Ama benim yaptığım tam olarak buydu. Hiçbir gruba tamamen *katılmadım*, anlarsınız ya. Ama hepsine erişim sağladım. Akıllı çocuklar, zengin çocuklar, sporcular, uyuşturucu kullananlar. Orkestracılar, tiyatrocular, kilise çocukları ve gotik ahmaklar. Bütün gruplara elimi kolumu sallaya sallaya giriyordum ve hiçbiri tepki vermiyordu. Herkes bana bakıp, "Greg! O bizden biri!" diye düşünürdü. Ya da belki de daha çok, "Şu çocuk bizim tarafta," diye. Ya da en azından, "Greg üstüne ketçap fışkırtmayacağım bir çocuk." Bu başarılması acayip zor bir şeydi. Komplikasyonları bir düşünsenize:

1. Gruplardan herhangi birine sızmanın diğer grupların hepsinden değilse de çoğundan gizli tutulması gerekir. Zengin çocuklar sizi gotiklerle sevecen bir sohbet halinde görürse, gü-

venlikli siteler kapılarını yüzünüze kapatıverir. Kilise çocukları bir otçunun arabasından sanki saunadan çıkar gibi bir duman bulutu arasında yalpalayarak indiğinizi fark ederse, kilise bodrumunda S ile başlayan kelimeyi ağzınızdan kaçırmamaya özen gösterdiğiniz günler bir anda son bulur. Ve Tanrı korusun, bir sporcu tiyatrocularla lak lak ettiğinize tanık olursa, derhal eşcinsel olduğunuza hükmeder ve dünyada sporcuların eşcinsellerden korkmasından daha büyük bir güç yoktur. Bir tane bile. Yahudilerin Nazi korkusu gibi; tek fark, kimin kimin canına okuduğu konusunda tam tersi bir durumun söz konusu olmasıdır. Sanırım Nazilerin Yahudi korkusu demek daha doğru olur.

2. Hiçbir grubun ağına düşemezsiniz: Bu madde, yukarıdaki birinci maddenin devamı niteliğindedir. İnsan her zaman dışarıda kalmaya özen göstermelidir. Gotiklerle arkadaş olun ama hiçbir durumda onlar gibi giyinmeyin. Orkestraya katılın ama okul sonrası orkestra odasında geçirdikleri uzun doğaçlama seanslarından uzak durun. Kilisenin aptalca süslü dinlenme odasında boy gösterin ama birinin aktif bir şekilde İsa'dan bahsettiği her tür aktiviteden kaçının.

3. Öğle yemeğinde, okuldan önce ve göz önünde olduğunuz diğer bütün zamanlarda dikkat çekmemeye acayip özen gösterin. Demek istediğim, öğle yemeğini unutun. Öğle yemeği, bağlılığınızı gruplardan birinin yanında, diğer herkesin görebileceği bir şekilde oturarak göstermeniz gerektiği ya da Tanrı esirgesin, *bir grupta* bile olmayan zavallı sapın tekiyle oturmanızın istendiği zamandır. Tahmin edileceği üzere, grupsuz çocuklarla bir derdim yok. O rezil

piçlere sempatim büyük. Şempanze kurallarının geçerli olduğu Benson ormanında, onlar diğerlerinin taciz ve işkencesinden kaçamayarak ormanın zemininde topallayan sakatlardır. Evet, onlara acıyın ama asla onlarla arkadaş olmayın. Onlarla arkadaş olmak, kaderlerine ortak olmaktır. "Greg, benimle oturmak ister misin?" gibi şeyler söyleyerek size kanca atmak isterler. Aslında söyledikleri şudur: "Lütfen ben seni bacağından bıçaklarken kıpırdamadan dur ki Isırıcılar tarafından ele geçirildiğimizde kaçma şansın olmasın."

Ama gerçekten farklı gruplardan insanların bir arada olduğu bir yerdeyken, herkesten olabildiğince ayrı durmalısınız. Sınıfta, öğle yemeğinde, her neredeyse.

Bu noktada, "Ya arkadaşların? Sınıfta birlikteyken onları görmezden gelemezsin," diye soruyor olabilirsiniz. Buna cevabım şu: Belki de söylediklerime yeterince dikkat etmediniz. *Asıl* söylemeye çalıştığım, kimseyle arkadaş olamayacağınız. Bahsettiğim var olma şeklinin trajedisi ve zaferi burada saklı. **Tipik bir lise hayatı sürdüremezsiniz.**

Çünkü gerçek şu ki, tipik lise hayatı berbattır.

Ayrıca, "Greg, neden grupsuz çocukları yerin dibine sokuyorsun? Sen de grupsuz bir çocuğa benziyorsun," diyor da olabilirsiniz. Haklı sayılabilirsiniz. Olay şu ki ben hiçbir grupta değildim ama bütün gruplardaydım. Yani beni gerçekten grupsuz olarak tarif edemezsiniz.

Dürüst olmam gerekirse yaptığım şeyin doğru bir karşılığı yok. Bir süre kendimi Lise Casusluğu uygulayıcısı olarak düşündüm ama sonuçta bu fazla yanlış bir terim olurdu. Kulağa, etrafta sinsi sinsi dolaşıp etine dolgun İtalyan kadınlarla gayrimeşru ilişkiler yaşıyormuşum gibi geliyordu. Öncelikle, Benson'da etine dolgun

tek bir İtalyan kadın *yok*. Sahip olduğumuz en yakın şey müdürün odasında çalışan Bayan Giordano ve o da yumru yumru bir şeydir ve suratı bir papağana benzer. Ayrıca kaşlarını tamamen tıraşlayıp farklı ve tuhaf bir yere kalın uçlu bir keçeli kalem ya da onun gibi bir şeyle yenilerini çizen kadınlardandır ve bunu ne kadar düşünürseniz mideniz o kadar altüst olur ve saçınızı başınızı yolmak istersiniz.

Bu, Bayan Giordano'nun bu kitaptaki tek anılışı olacak.

Biz devam edelim.

Sanırım son sınıfın ilk günüyle başlasak iyi olacak. Annem işe karışmadan önce gerçekten müthiş bir gündü.

Demek istediğim, "müthiş" göreceli bir terimdir. Tahmin edileceği üzere beklentilerim düşüktü. Belki de "müthiş" fazla güçlü bir kelime. Cümle "Son sınıfın ilk gününde korkudan altıma edecek gibi olup kendi dolabımda ölü numarası yapmak istememem beni iyi yönde şaşırttı," şeklinde olmalıydı.

Okul her zaman streslidir ve takılacak noktalar yeniden düzenlendiği için, herhangi bir okul yılının ilk günü özellikle delicedir. Bir önceki bölümde geleneksel Zenginler, Sporcular, Akıllılar, Tiyatrocular vs. gruplarının sınıflara göre alt gruplara ayrıldığından bahsetmeyi unuttum. İkinci sınıf gotik ahmakları son sınıf gotik ahmaklarının kırgın korkusuyla yaşarken, akıllı üçüncü sınıflar akıllı birinci sınıfları dışlar ve onlara güvenmez vs. Bu nedenle bir sınıf mezun olup gidince, eskiden mesken tuttukları bütün noktalar kapılmaya hazır hale gelir ve genelde sonuç olarak bir tuhaflık yaşanır.

Benim için öncelikle hareketli bir sabah oldu. Olayların nasıl gelişeceğini görmek için aptalca sayılacak kadar erken geldim ve daha o saatte kendilerine yer seçen çocuklar vardı. Bunlar daha çok Benson'ın en ezik gruplarının temsilcileriydi.

İÇ KÜTÜPHANENİN ÖNÜNDEKİ KORİDOR - SABAH

JUSTIN HOWELL burayı tiyatrocu çocuklar adına kapma umuduyla, gergin bir tavırla kütüphane kapısının yakınında dikilmektedir. RENT YA DA BELKİ DE CATS'TEN BİR ŞARKI mırıldanarak volta atmaktadır. Gözle görülür bir rahatlamayla, GREG'in yaklaştığını fark eder.

JUSTIN HOWELL
gelenin ona hemen ibne diyecek bir sporcu, çeteci ya da başka biri olmadığını görünce bariz bir şekilde rahatlar
Ah, selam, Greg.

GREG GAINES
Justin, seni görmek ne güzel.

JUSTIN HOWELL
Seni de. Greg yazın nasıl geçti.

GREG
Sıcak ve sıkıcıydı, bittiğine inanamıyorum.

JUSTIN HOWELL
HA HA HA HA HA HA HA HA HA.
AH HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA.

Görünürde zararsız olan bu espri Justin Howell'in tamamen dağılmasına neden olmuştu. Belki de okula geri dönmenin neden olduğu AKILLARA ZARAR KAYGI yüzündendi.

Bu arada, Greg'in almayı umduğu tepki bu değildi. Niyeti öylesine ve akılda kalmayacak bir şey söylemekti. Şimdiyse OMUZ SİLKİYOR ve BECERİKSİZCE KIPIRDANARAK GÖZ TEMASINDAN kaçınmaya çalışıyordu. Genelde insanlar söylediği bir şeye gülünce hep böyle yapardı.

JUSTIN HOWELL (gülmeye devam etmektedir)
kaşlarını tuhaf bir şekle sokarak

HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA.

Kütüphaneci BAYAN WALTER gelir. İkisine de dik dik bakar. Neredeyse kesinlikle ALKOLİKTİR.

JUSTIN HOWELL
Merhaba, Bayan Walterrrr

BAYAN WALTER
Hoşnutsuzlukla
Hıhhh.

JUSTIN HOWELL
Greg, bu çok komik.

GREG
Pekâlâ ahbap, sonra görüşürüz.

Size daha önce açıkladığım nedenlerden dolayı o kütüphaneye girip Justin Howell'la uzun bir kanka muhabbeti yapmaya hiç niyetim yoktu. Yola devam etme zamanıydı.

İÇ - ORKESTRA ODASININ ÖNÜ - SABAH

LAQUAYAH THOMAS ve BRENDAN GROSSMAN henüz orkestra odasına alınmamıştır. Enstrümanları olmamasına rağmen bütün dikkatleri NOTA KÂĞITLARININ üstündedir. Bunu müzikte öylesine nota kâğıdı okuyarak oturabilecek kadar iyi olduklarını herkese göstermek için yaptıkları her hallerinden bellidir.

BRENDAN GROSSMAN

Gaines. Bu yıl orkestraya girecek misin?

GREG

özür diler gibi

Araya sıkıştıramadım.

BRENDAN GROSMANN

Neeeee.

LAQUAYAH THOMAS

şaşkınlık içinde

Ama bu yıl timpaniyi sen alacaktın. *Şimdi* timpaniyi kim çalacak?

BRENDAN GROSSMAN

kederli bir sesle

Joe DiMeola falan olacak.

GREG

Evet, büyük olasılıkla Joe olur. Zaten benden daha iyi bir perküsyoncudur.

LAQUAYAH THOMAS

Joe bagetleri su içinde bırakıyor.

GREG

Bütün *dikkatini* verdiği için.

İÇ - ODİTORYUM - SABAH

Son sınıf öğrencisi iki gotik ahmak SCOTT MAYHEW VE ALLAN McCORMICK arka tarafa yakın koltuklarda kamp kurmuş Magic kart oynamaktadır. Temkinli tavırlarla içeri girerken GREG'in gözleri her yerdedir. Oditoryum belki de okulun en kıymetli mülküdür. Bu küçük gotik koloninin sabahın ilerleyen saatlerinde geleceği şüphesiz olan SPORCU, TİYATROCU VE ÇETECİ dalgalarından sağ çıkması ihtimali çok düşüktür.

GREG

Merhaba, beyler.

SCOTT MAYHEW

Sana da iyi günler.

ALLAN MCCORMICK

Gözlerini hiç sebepsiz hızlı hızlı ve aralıksız kırpıştırarak

Evet, iyi günler.

Gotik ahmak çocuklar sosyal hiyerarşide çok aşağıdadır ama aralarına sızmak neredeyse imkânsızdır. Belki de nedeni hiyerarşide çok aşağıda olmalarıdır. Onlarla konuşmaya çalışan herkesten delice şüphelenirler. Büyük olasılıkla bütün özellikleri alay konusu olduğu içindir: cücelere ve ejderhalara olan sevgileri, trençkotları, uzun ve bakımsız ya da belki de aşırı bakımlı saçları, etrafta burunlarından hızlı hızlı soluyarak uzun adımlarla dolaşma alışkanlıkları. Gotik bir ahmağa *dönüşmeden* sizi kabul etmelerini sağlamak zor iştir.

Aslında dünya görüşlerini tamamen anladığım için onlara karşı zaafım olduğunu hissediyorum. Benim gibi onlar da liseden nefret eder. Sürekli kaçmaya çalışırlar ama kaçmak yerine bütün zamanlarını dağlarda dolaşarak ve altı farklı ayın ya da onun gibi bir şeyin ürkütücü ışığında insanlara kılıç saplayarak geçirebildikleri bir hayal dünyasında yaşarlar. Bazen alternatif bir kâinatta onlardan biri olabilirmişim gibi hissederim. Ben de soluk tenli, tombulum ve sosyal durumlarda aklımı yitirecek gibi oluyorum. Ve dürüst olmam gerekirse, kılıçla insanlara saldırmak müthiş bir şey.

Bu oditoryumda onlarla birlikte yere çömelmişken düşündüğüm biraz buydu. Ama sonra bir şeyi idrak ettim.

SCOTT MAYHEW, uzun uzun düşündükten sonra "Ölümden Dönenler Topululuğu" yazan bir KARTI ortaya sürer.

ALLAN McCORMICK

Küfreder.

GREG

Scott, müthiş topluluk.

İdrak ettiğim şey, *gerçekte* sürekli olarak kankamın topluluğunu övmek gibi şeyler yapmak zorunda kalacağım bir hayat sürdüremeyeceğimdi.

Ve bu kendimi daha iyi hissetmeme neden oldu.

Ve saygı çerçevesinde oradan defolmam çok da uzun sürmedi.

İÇ - GÜNEY MERDİVENLERİNİN ÖNÜ - SABAH

ORTA-SINIF AFRİKALI AMERİKALI ÜÇÜNCÜ SINIF ALT GRUBU 4c'nin dört üyesi de kapıların yanına konumlanmıştır. Bu sırada yalnız bir ikinci sınıf kilise çocuğu olan IAN POSTHUMA eşyalarını koridorun alt kısmına yaymıştır ve yüzünde acımasız bir ifadeyle TAKVİYE KUVVETLERİNİ beklemektedir.

Bu, insanlarla olabildiğince az yakın ilişki kurduğunuz alışılmış durumlardan biridir çünkü bir grubun parçası gibi görünürseniz diğer grup bunu fark edip sizi dışlar. Demek istediğim, ikinci sınıf kilise çocukları tarafından dışlanmak dünyanın en kötü şeyi değil ama hayatta bir hedefim varsa o da *kimse* tarafından dışlanmamaktır. Bu hedefin bir geri zekâlının hedefi gibi göründüğü zamanlar oldu mu? Evet. Ama dürüst olmak gerekirse, bana zaman zaman tam bir geri zekâlının hedefi gibi görünmeyecek tek bir

hedef söyleyin. Başkan olmak bile üstünde biraz düşünürseniz tam anlamıyla berbat görünecektir.

GREG, IAN POSTHUMA'yı göze batmayacak şekilde, başını hafifçe eğerek selamlar. Sonra JONATHAN WILLIAMS'ın RASTGELE YÜZEYLERDE zıplattığı LASTİK TOP GREG'İN dişlerinden birine çarpar.

Önceki yıllarda bununla baş etmenin seçkin bir yolu yoktu. Top atan grup gürültülü bir kahkaha patlatırdı ve yapabileceğim tek şey, büyük olasılıkla daha fazla top yağmuruna tutulmadan, hızlı adımlarla oradan uzaklaşmak olurdu.

Ancak bu yıl her şeyin farklı olduğu çok çabuk netleşti.

JONATHAN WILLIAMS topunun GREG'İN DİŞİNDEN sekmesiyle böbürlenmek yerine, başını utanç içinde tişörtünün içine saklar.

DARNELL REYNOLDS

bariz bir kızgınlıkla

Sana birine çarpacağını söylemiştim.

DONTÉ YOUNG

Herif son sınıfta.

JONATHAN WILLIAMS

mırıldanarak

Özür dilerim.

GREG
Sorun değil.

DAJUAN WILLIAMS Jonathan Williams'ı itekler.

DONTÉ YOUNG
tırnağını temizleyerek
Sürekli sorun çıkaramazsın.

Kısacası, son sınıf olmak birinin dişinize bir şey fırlatmasının kazara olması anlamına gelir. Başka bir deyişle son sınıf olmak müthiş bir şeydir.

Okuldan önceki sabah ve sonra bütün gün boyunca, her şey işte böyle gitti. Bu açıdan adeta mükemmel bir gündü. Park alanında Haşin Suriyeli Nizar'ın başını çektiği bir hırçın yabancı çocuklar sürüsüyle birkaç dakika geçirdim, sonra futbol takımıyla selamlaştım ve bu yıl meme uçlarımı tutup yaralamaya uğraşan olmadı. Hatırı sayılır bir otçu olan Dave Smeggers, bana yaz tatiliyle ilgili uzun ve insanın canına kastedecek kadar anlamsız bir hikâye anlatmaya başladı ama sonra dikkati kuşlara kayınca durumdan istifade ederek kaçmayı başardım. Vonta King beni 318 no'lu sınıfın karşısında onunla oturmaya ikna etmeye çalıştı. Bir öğretmenle buluşmaya gittiğimi söyleyince itirazsız kabul etti. Ve böylece sürüp gitti.

Ayrıca bir noktada az kalsın Madison Hartner'ın memelerine çarpıyordum. Madison'ın memeleri gözlerimle neredeyse aynı hizada.

Bu iğrenç kitabın amacına uygun olarak kısaca kızlardan bahsetmek zorundayım; bakalım ben kendi gözüme bir yumruk indirmeden sonunu getirebilecek miyiz?

Her şeyden önce: Kızlar yakışıklı erkekleri sever ve ben pek yakışıklı sayılmam. Aslına bakarsanız bir tür pudinge benzerim. Fazlasıyla solgun ve biraz kiloluyum. Suratım biraz sıçana benzer ve iyi göremediğim için sık sık gözlerimi kısarım. Son olarak, kronik alerjik rinitim var; kulağa ilginç geliyor olabilir ama aslında bu sadece daimi burun akıntısı sorunu demek. Burnumdan gerçekten nefes alamadığım için ağzım çoğu zaman açıktır ve bu bana tam bir aptal görüntüsü verir.

İkinci olarak: Kızlar özgüvenli erkekleri sever. Bunu aklınızın bir köşesinde tutarak lütfen bir önceki paragrafı tekrar okuyun. Şişko, kısık gözlü ve burnunu karıştıran zihinsel özürlü sürüngen-insan karışımı bir şeye benzediğiniz zaman özgüvenli olmak biraz zor.

Üçüncü olarak: Kızsal taktiklerimin üstünde çalışmam gerek.

Başarısız Kız Tavlama Taktiği #1: Âşık Olmama Olayı. Dördüncü sınıftayken kızların arzulanabilir yaratıklar olduğunu fark ettim. Elbette onlarla ne yapılması gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Sadece bir kız arkadaşım olsun istiyordum; bir eşya falan gibi. Bütün dördüncü sınıf kızların arasında Cammie Marshall kesinlikle en seksi olanıydı. Bu yüzden Earl'ü oyun parkında Cammie Marshall'a gönderip, "Greg sana âşık değil. Ama senin ona âşık olmandan endişeleniyor," dedirttim. Earl bunu yaparken ben de bir buçuk metre uzakta duruyordum. Cammie'nin "Gizli gizli Greg'e acayip âşığım ve kız arkadaşı olmak istiyorum," demesini umuyordum. Oysa Camie, "Kim?" dedi.

"Greg Gaines," dedi Earl. "Şurada duruyor."

İkisi de dönüp bana baktı. El sallamak için parmağımı burnumdan çıkardım. Parmağımın burnumda olduğunu ancak o zaman fark etmiştim.

"Hayır," dedi Cammie.

O günden bu yana pek ilerleme kaydedilmedi.

Başarısız Kız Tavlama Taktiği #2: Arkası Kesilmeyen Hakaretler. Cammie'nin boyumu aştığı ortadaydı. Ama en yakın arkadaşı Madison Hartner da oldukça seksiydi. Beşinci sınıfta, Cammie'nin fazla ateşli olmasından yola çıkarak Madison'ın ilgiye aç olduğu sonucuna ulaştım. (Not: Geri dönüp baktığım zaman on yaşında birinin nasıl ateşli olabileceğini anlamak güç. Fakat o zamanlarda bana son derece mantıklı gelmişti.)

Her neyse, diğer beşinci sınıf kızlarında işe yaradığını gördüğüm bir taktiği Madison'da denedim. Arkası kesilmeyen zalim hakaretler. Mantığı bile olmayan hakaretler: Madison Caddesi'nin

ne olduğunu bile bilmeden Ona Madison Caddesi Hartner diyordum. Kedi-son. Yedi-son. Biraz zamanımı aldı ama en sonunda Madison Kart-neri keşfettim; diğer çocukların kıkırdamasına neden olunca hep onu kullandım.

İşin özü, acımasızdım. Fazla ileri gittim. Ona minicik bir dinozor beyni olduğunu söyledim; kıçında da ikinci bir beyni vardı. Ailesinin akşam yemeği yemediğini, yemeğin ne olduğunu bilemeyecek kadar aptal oldukları için masanın etrafına oturup birbirlerine osurduklarını söyledim. Hatta bir noktada evini arayıp saçlarını kusmukla yıkadığını söylediğim bile oldu.

Tamam, aptalın tekiydim. İnsanların âşık olduğumu sanmasını istemediğim için herkeste Madison Hartner'dan gerçekten ve dürüstçe nefret ettiğim izlenimini bırakmaya karar vermiştim. Sebepsiz yere. Bunu düşünmek bile kendi gözüme bir yumruk indirme isteğiyle dolmama yetiyor.

Sonunda yaklaşık bir hafta sonra, sümükten yapılma dudak koruyucusuyla ilgili bir şeydi sanırım, detaylarını hatırlayamıyorum onu ağlattım ve öğretmen bana yasaklama cezasının ilkokuldaki karşılığını verdi. Cezayı sessizce kabullendim ve yaklaşık beş sene kadar Madison'la hiç konuşmadım. Greg'in Madison'a Karşı Açıklanamaz bir Nefretle Dolu Olduğu Hafta esrarını bugün bile koruyor.

Tanrı aşkına.

Başarısız Kız Tavlama Taktiği #3: Dikkat Dağıtma. Böylece annem beni bar mitsva'ma[2] kadar Yahudi okuluna gönderdi;

2 Yahudilerde kızlar 12, erkekler ise 13 yaşına girdiğinde düzenlenen; dini sorumlulukların başladığını belirten tören. (ed.n.)

benim için büyük bir sıkıntı olduğu için bundan bahsetmek bile istemiyorum. Ancak Yahudi okulunun tek bir iyi tarafı, akıllara zarar bir kız-erkek oranıydı. Sınıfımda altı kıza karşılık sadece bir oğlan daha vardı: Josh Metzger. Sorun şu ki, o kızlardan yalnızca biri, Leah Katzenberg çok ateşliydi. Diğer sorunsa, Josh Metzger bir tür damızlıktı. Yüzmekten rengi açılmış, uzun kabarık saçları vardı. Ayrıca asık suratlı ve az konuşan biri olması benim ondan korkmama, kızların da onu çok çekici bulmasına neden oluyordu. Öğretmenlerimiz bile ona asılırdı. Yahudi okulu öğretmenlerinin hepsi kadındır ve çoğu hiç evlenmemiştir.

Her neyse, altıncı sınıfta Leah Katzenberg'e karşı şansımı deneme zamanı gelmişti. Kalbini kazanmak için –rekor düzeyde aptallığa hazır olun– onu kıskandırmayı denemeye karar verdim. Daha açık konuşmak gerekirse, kocaman dişlere ve Josh Metzger'ınkilerden bile daha kabarık saçlara sahip, vasat görünümlü bir kız olan Rachel Kushner'la flört edecektim. Rachel Kushner, sohbet etmesi özellikle heyecan uyandıran bir kız değildi çünkü gerçekten çok yavaş konuşuyordu ve genellikle söyleyecek bir şeyi yok gibiydi.

Kızın tek iyi tarafı koca dünyadaki en komik çocuk olduğumu düşünmesiydi. Kelimenin tam anlamıyla ne yapsam onu güldürebiliyordum: öğretmen taklitleri, gözlerimi şaşı yapmam, Güvercin Adam Dansı. Özgüvenimi artırmak açısından muhteşemdi. Ne yazık ki Leah Katzenberg'le ilişkim açısından pek muhteşem olmadı çünkü Leah, Rachel ve benim şirin bir çift olduğumuza karar vermekte gecikmedi ve bir gün sonra Yahudi okulu da aynı şeyi söyledi.

Bir anda bir kız arkadaşım olmuştu. Üstelik istediğim kız arkadaş değildi.

Benson'daki ana dili İngilizce olmayan çocuklar arasında en aksi ve en az İngilizce konuşan çocuk olan Nizar'ın deyişiyle "Kahrolası göt bok."

Ertesi gün telefonda Rachel'ı Sadece Arkadaş olmak istediğim konusunda bilgilendirdim.

"Bana uyar," dedi.

"Harika," dedim.

"Bize gelmek ister misin?" diye sordu.

"Şey," dedim. "Ayağım ekmek kızartıcıya sıkıştı." Aptalcaydı ama söylememe bile gerek yok, bu kocaman bir kahkaha koparmasına neden oldu.

Kelimenin tam anlamıyla otuz saniye süren umutsuz bir kıkırtı sonunda, "Cidden, bize gelmek ister misin?" diye sordu.

Bu konuşmanın bir yere varmayacağını anlayarak, "Önce şu ekmek kızartıcı meselesini çözmem gerek," dedim. Telefonu kapadım.

Bu espri önce günlerce, sonra haftalarca sürdü. Rachel arayınca bazen buzdolabına yapıştığımı bazen de kendimi kazayla bir polis arabasına kelimlediğimi söylüyordum. Zamanla işi büyütüp hayvanları katmaya başladım. "Dövüşmem gereken kızgın kaplanlar var," ya da "Şu anda kocaman bir kanguruyu sindirmekle meşgulüm." Mantığı bile yoktu. Ve sonunda Rachel bunları komik bulmayı bıraktı. "Greg, cidden," demeye başladı. "Greg, telefonu kapatmak istiyorsan *söylemen* yeterli." Ama nedense bunu ona bir türlü söyleyemiyordum. Acımasızlık etmiş olurdum. İşin aptal

yanı, yaptığım şey çok *daha* acımasızdı. Ama o zaman bunun farkında değildim.

Az önce kendi gözüme yumruk attım.

Yahudi okulu cidden inanılmaz tuhaflaşmıştı. Rachel benimle konuşmayı istemez oldu ama bunun Leah konusunda hiçbir faydası olmadı. Demek istediğim, belli ki olmadı. Leah benim tam bir pislik olduğumu düşünüyordu. Aslında bütün oğlanların pislik olduğuna ikna olmasına yardım etmiş olabilirim çünkü Leah, Rachel fiyaskosunun üstünden çok geçmeden lezbiyen oldu.

Başarısız Kız Taktiği #4: Meme İltifatı. Yedinci sınıfta Mara LaBastille'in dehşet memeleri vardı. Ama bir kızın memelerine iltifat etmek hiçbir zaman iyi bir fikir değildir. Ben bunu zor yoldan öğrenmek zorunda kaldım. Ayrıca dikkati ortada iki meme olduğu gerçeğine çekmek daha kötü. Neden öyle olduğunu bilmiyorum ama doğru. "Güzel memelerin var." Kötü. "İki güzel memen var." Daha kötü. "İki meme mi? Mükemmel." F eksi.

Başarısız Kız Tavlama Taktiği #5: Centilmen. Sekizinci sınıfta Mariah Epps'in ailesi Pittsburgh'e taşındı. Okulun ilk günü bizimle tanıştırıldığı zaman çok heyecanlandım. Çok şirindi, akıllı görünüyordu ve daha da iyisi kızlara karşı çük kafalı davranışlarla dolu geçmişimden tamamen habersizdi. Hemen harekete geçmem gerektiğini biliyordum. O gece daha fazla dayanamadım ve anneme kızların gerçekten ne istediğini sordum.

"Kızlar centilmenlerden hoşlanır," dedi. Biraz fazla yüksek sesle konuşuyordu. "Bir kız arada sırada *çiçek* almayı sever." Babama dik dik bakıyordu. Doğum gününün ertesi falandı.

Böylece okulun ikinci günü bir takım elbise giydim ve okula gerçek bir gül götürüp ilk dersten önce Mariah'ya verdim.

İngiliz aksanıyla, "Bu hafta sonu sana bir dondurmacıda eşlik etmekten onur ve mutluluk duyarım," dedim.

"Öyle mi?" dedi.

Yakınlarda takılan Will Carruthers adında bir sporcu, "Greg, meyveye benziyorsun," diye seslendi.

Ama işe yaradı. İnanılmazdı. Gerçekten çıktık. Oakland'da bir yerde buluştuk ve ben ikimize dondurma aldım, oturduk ve ben şu andan itibaren hayatım böyle olacak dedim, acayip güzel.

Konuşma Kâbusu işte o zaman başladı.

Tanrım, kızın ciddi bir konuşma potansiyeli vardı. Saatlerce durmadan devam edebilirdi. Sürekli Minnesota'daki tanımadığım arkadaşları hakkında konuşuyordu. Konuşmak istediği tek konu buydu. O insanlar hakkında yüzlerce saate bedel hikâye dinledim ve centilmen gibi davrandığım için "Çok sıkıcı," ya da "Bunu daha önce dinlemiştim," dememe izin yoktu.

Ve sorun şuydu ki centilmenlik taktiği *fazla* işe yaramıştı. Beklentiler saçmaydı. Okula giderken her gün en güzel kıyafetlerimi giymem, sürekli bir şeylerin parasını ödemem ve her akşam telefonda saatler geçirmem gerekiyordu. Ve ne uğruna? Seks olmadığı kesin. Centilmenlerin oynaşma şansı olmuyor. O zaman oynaşmanın ne demek *olduğunu* gerçekten bildiğimden değil. Ayrıca o aptal İngiliz aksanıyla konuşmayı sürdürmem gerekiyordu ve herkes kafadan sakat olduğumu düşünüyordu.

Bu yüzden bu gidişe bir dur demeliydim. Ama nasıl? Tahmin edileceği üzere dürüst davranıp "Mariah, seninle zaman geçirmek bir sürü para ödemek ve konuşmanı dinlemek anlamına geliyorsa,

buna değmez," demek gibi bir seçeneğim yoktu. Onu bir anda sadece dinozorlardan bahsetmeye başlayarak hatta bir dinozor gibi davranarak korkutmayı düşündüm ama bunları yapacak cesaretim de yoktu. Müthiş bir ikilemde kalmıştım.

Sonra hiç beklenmedik bir anda Aeron Winer imdadıma yetişti. Mariah'yı sinemaya götürdü ve en arka sırada onunla işi pişirdi. Ertesi gün okula geldiklerinde çıkıyorlardı. Bam! Sorun çözülmüştü. Üzülmüşüm gibi yaptım ama aslında o kadar rahatlamıştım ki tarih dersinde deli gibi gülmeye başladım ve hemşireye gitmek üzere dersten çıktım.

Ve bu kadardı. Lise boyunca kızlarla ya da kız tavlama taktikleriyle işim olmadı. Dürüst olmam gerekirse, Mariah olayı beni kız arkadaş edinme isteğimden tamamen kurtardı. Böyle olacaksa, canı cehennemeydi.

Cameron "Cammie" Marshall şu anda Matematik Ligi'nin kaptanı. Hâlâ Hello Kitty'li bir çantasının olması ironik olmayabilir. Kesinlikle artık sınıfının en seksi kızı değil, gerçi bunun gerçekten canını sıktığını hiç sanmıyorum.

Madison Hartner taş gibi bir hatun ve büyük olasılıkla Pittsburgh Steelers'dan[3] biriyle falan çıkıyordur.

Leah Katzenberg'in kafası tıraşlı ve yüzünün çeşitli yerlerine gömülü bir sürü metal var ve Benson'ın beş İngilizce öğretmeninden dördü ona erkek yazarların kitaplarını okutmaya çalışmaktan çoktan vazgeçti.

Mara LaBastille ve onunla eşit derecede fenomen olan iki memesi farklı bir liseye devam etti.

---

3 Pittsburgh merkezli bir Amerikan futbol takımı. (ç.n.)

Mariah Epps artık bir tiyatro kızı. Justin Howell'ın da aralarında olduğu yüzde yüz gey erkeklerden oluşan bir tayfası var ve kahretsin, acayip konuşuyorlar.

Rachel Kushner son senemizde akut miyeloid lösemiye yakalandı.

ÖLMEK ÜZERE OLAN KIZ

Rachel'ın lösemi olduğunu neredeyse eve döner dönmez öğrendim.

Tekrar etmek gerekirse, son sınıfın ilk günü müthiş değilse bile, beklenmedik bir şekilde dehşet verici olmaya da uzaktı. Zengin tasarımcı burunlu Olivia Ryan'dan Aksi Suriyeli Nizar'a kadar herkes benim fena olmadığımı düşünüyordu ve düşüşümü özellikle planlayan kimse yoktu. Bunu beklemiyordum. Ayrıca, artık kafama ya da sırt çantama hardal paketi sıkacak üst sınıf öğrencileri olmadığı için genel olarak her şey çok daha az stresliydi. Son sınıf olmak bu demektir. Öğretmenlerim derslerin ne kadar zor olacağı konusunda saçmalayıp durdular ama son sınıfa geldiğiniz zaman bütün öğretmenlerin bunu her yıl söylediğini ve her zaman yalan söylediklerini anlıyorsunuz.

Hayatımın zirvesindeydim. Hayatımın en güzel zamanının annem kapıdan içeri adım atar atmaz son bulacağını bilmem imkânsızdı. Hayatımın en güzel dönemi sekiz saat kadar sürmüştü.

İÇ - ODAM - GÜN

Greg yatağının üstünde oturmaktadır. Okuldan eve az önce dönmüştür ve ders için İki Şehrin Hikâyesi'ni okumaya çalışmaktadır ama dikkatini toplamakta zorlanmaktadır çünkü pantolonun içinde İZAH EDİLEMEZ BİR ŞEKİLDE SERTLEŞMİŞ BİR ALET vardır. GREG'İN yakın bir yerde açık duran BİLGİSAYARINDAKİ MEME görüntüsü de duruma tuz biber olmaktadır. Kapı VURULUR.

ANNE

Ses

Greg? Tatlım? İçeri gelip seninle konuşabilir miyim?

GREG

alçak sesle

Siktir siktir siktir

ANNE

GREG dikkat çekici bir şekilde bilgisayarını kapatırken içeri girer.

Tatlım, nasılsın?

ANNE yatağın karşısında, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde yere çömelir. Kaşları

çatıktır, alnında bir çizgi vardır ve Greg'e gözünü kırpmadan bakmaktadır. Bütün bunlar Greg'den CAN SIKICI BİR ŞEY yapmasını rica etmek üzere olduğuna dair güvenilir işaretlerdir.

GREG'İN İZAH EDİLEMEZ BİR ŞEKİLDE SERTLEŞEN ALETİ tamamen geri çekilmiştir.

ANNE

tekrar

Tatlım? İyi misin?

GREG

Ne?

ANNE

uzun bir sessizlikten sonra

Sana gerçekten üzücü bir haberim var, tatlım. Çok üzgünüm.

Haberin ne olabileceğini düşünürken kafası karışan Greg'in yüzüne YAKIN PLAN. BABASI evde değildir. Belki de üniversiteden kovulmuştur. Acayipliği yüzünden mi? İnsan acayipliği yüzünden kovulabilir mi? Ya da belki de babası en başından beri AZILI bir CANİ olarak gizli bir çifte hayat sürmektedir?

Ve şimdi gerçek ortaya çıkmıştır ve ailenin Karayipler'de adı sanı bilinmeyen bir ADAYA kaçması gerekecektir. Orada çatısı paslı, küçük, teneke bir kulübe ve GERÇEK BİR KEÇİYLE yaşayacaklardır. Acaba memelerine ortadan ikiye kesilmiş hindistancevizleri takmış ve yeşilliklerden yapılma etekler giymiş YERLİ KIZLAR da olacak mıdır? Yoksa orası Hawaii miydi? Greg yanlışlıkla Hawaii'yi düşünmektedir.

GREG

Tamam.

ANNE

Az önce telefonda Denise Kushner'la konuştum. Rachel'ın annesi. Denise'i tanıyor musun?

GREG

Pek sayılmaz.

ANNE

Ama Rachel'la arkadaşsınız.

GREG

Sayılır.

ANNE

Aranızda bir şeyler olmuştu, değil mi? Kız arkadaşındı?

GREG

huzursuzluğa kapılarak

Altı yıl falan önceydi.

ANNE

Tatlım, Rachel'a lösemi teşhisi konmuş. Denise yeni öğrenmiş.

GREG

Ah.

Kısa bir sessizliğin ardından, aptal gibi

Ciddi bir şey mi?

ANNE

biraz ağlamaya başlayarak

Ah, tatlım. Bilmiyorlar. Testler yapılıyormuş ve ellerinden geleni yapacaklar. Ama bilmiyorlar.

Öne doğru eğilerek

Tatlım, bunun için çok üzgünüm. Bu büyük haksızlık. Çok büyük *haksızlık*.

GREG

Sesi daha da aptal gibi çıkar

Ah... bu berbat bir şey.

ANNE

Haklısın. Kesinlikle haklısın. Bu gerçekten berbat bir şey.

Tutkuyla ve biraz da tuhaf bir şekilde çünkü anneler hiçbir zaman bir şeylerin berbat olduğunu söylemez

Berbat. Gerçekten ama gerçekten berbat.

GREG

hâlâ söyleyecek uygun bir şey bulmak için debelenerek ve beceremeyerek

bu, şey, berbat... gerçekten fena.

Belki konuşmaya devam ederse aptalca olmayan bir şey söyleyebilir, öyle değil mi?

Fena halde berbat.

Tanrı aşkına.

Tanrım.

ANNESİ

iyice dağılarak

Berbat bir şey. Haklısın. Gerçekten fena halde berbat. Greg. Ah, zavallı bebeğim. Hem de öyle berbat ki.

GREG

Acayip derecede beceriksiz hissederek yataktan kalkıp yere iner ve ağlayarak ayaklarının üstünde ileri geri sallanan ANNESİNE sarılmaya çalışır. Bir süre kum torbasına sarılır gibi birbirlerine sarılarak otururlar.

GREG'in şaşkın ve ifadesiz sayılabilecek yüzüne YAKIN PLAN. Üzgün olduğu bellidir ama asıl can sıkıcı olan annesi kadar üzgün olmaması, onun üzüntüsünün yakınından bile geçmemesidir ve bunun için suçlu ve mahcup hissetmektedir. Annesi Rachel'ı bu kadar iyi tanıyor mudur ki? Hayır. Annem bu konuda neden böyle TELAŞLANIYOR? Gerçi, diğer yandan Greg neden biraz daha fazla telaşlanmıyor? Bu konu yüzünden ağlama ihtiyacı duymaması Greg'in kötü bir insan olduğunu mu gösterir? Greg'in içinde bu işin GERÇEKTEN CAN SIKICI, ZAMAN ALICI BİR ŞEYE dönüşeceğine dair kötü bir his var.

ANNE

nihayet biraz daha az ağlayarak

Tatlım, Rachel'ın arkadaşlarına şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacı olacak.

GREG

ahh

ANNE

Bir kez daha, üstüne basa basa

Her zamankinden daha *çok*. Zor olduğunu biliyorum ama başka seçeneğin yok. Bu bir *mitsva*.

"Mitsva" İbranice'de "tam bir baş belası" anlamına gelir.

GREG

hımm

ANNE

Onunla ne kadar çok zaman geçirirsen, bilirsin işte,
hayatında o kadar çok fark yaratabilirsin.

GREG

hah.

ANNE

Berbat bir şey. Ama güçlü olmak zorundasın.
İyi bir dost olmak zorundasın.

Kesinlikle berbat bir şeydi. Ne halt etmem gerekiyordu? Arayıp sonunda birlikte takılmayı teklif etmem durumu nasıl düzeltebilirdi ki? Ne diyecektim? "Hey, lösemi olduğunu duydum. Bir acil durum reçetesine ihtiyacın var gibi görünüyor. Greg-asil için." Öncelikle, löseminin ne *olduğunu* bile bilmiyordum. Bilgisayarımı geri açtım.

Bir ya da iki saniye boyunca annemle birlikte memelere baktık.

ANNE

Tiksinerek

Ah, Greg.

GREG

Bunlar buraya nasıl gelmiş?

ANNE

Bir şey soracağım, bunlara bakmak gerçekten hoşuna gidiyor mu? Çok yapay görünüyorlar.

GREG

Bu ne, biliyor musun? Şey, hani şu Facebook'ta kendiliğinden açılan

reklamlar var ya, bildiğin porno işte, bazen rastgele çıkıveriyorlar.

ANNE

Gerçek göğüsler içi suyla dolu balonlara benzemez.

GREG

Bu bir reklam.

ANNE

Greg, ben aptal değilim.

Sonuç olarak löseminin kan hücresi kanseri olduğunu öğrendim. Ergenlik çağındakilerin yakalandığı en yaygın kanser türüydü ancak Rachel'ın yakalandığı akut miyeloid lösemi ergenlerin yakalandığı normal tür değildi. "Akut", kısaca löseminin bir anda hiç yoktan ortaya çıktığı ve gerçekten çok hızlı büyüdüğü anlamına geliyordu ve "miyeloid" de kemik iliğiyle ilgiliydi. Başka bir deyişle, Rachel'ın kanı ve kemik iliği agresif ve hızlı hareket eden kanser hücrelerinin istilasına uğramıştı. Onu zihnimde kocaman dişleri ve kabarık saçları ve damarlarında oradan oraya süzülen o bozuk şeylerle, gözle görülmeyen mikroskobik bir saldırıya uğrarken canlandırdım. İşte şimdi gerçekten üzülmeye başlıyordum. Ama ağlamak yerine, içimden kusmak geliyordu.

GREG

Herkes biliyor mu?

ANNEM

Sanırım Rachel'ın ailesi gizli kalmasını istiyor, şimdilik.

GREG

telaşlanarak

Yani benim bilmemem mi gerekiyor?

ANNE

biraz tuhaf davranarak

Hayır, tatlım. Senin bilmende sakınca yok.

GREG

Ama neden?

ANNE

Şey, Denise'le konuşuyorduk. Ve bilirsin, senin Rachel'ın daha iyi hissetmesini sağlayabilecek insanlardan olduğuna karar verdik.

dırdıra başlayarak

Bir arkadaş Rachel'a iyi gelebilir, tatlım.

GREG

Tamam.

ANNE

Onu güldürebilecek biri gerçekten iyi gelebilir.

GREG

Tamam. Tamam.

ANNE

Ve düşündüm de onunla biraz zaman geçirirsen...

GREG

Tamam tamam. *Tanrı aşkına.*

Annesi Greg'e üzgün ve manidar bir bakış atar.

ANNE

Üzülmen çok normal.

Ne diyeceğimi bilemediğimden felç olmuş bir halde oturuyordum. Ölmek üzere olan bir insana ne diyebilirdiniz ki? Ölmek üzere olduğunu bildiğinizden haberi bile olmayabilecek birine? Giriş cümlelerinin listesini yaptım ve hiçbiri işe yarar görünmedi.

Giriş cümlesi:

Hey, ben Greg. Birlikte takılmak ister misin?

Olası cevap:

Rachel: Neden birdenbire benimle takılmak istiyorsun?

Greg: Çünkü birlikte takılmak için çok fazla zamanımız kalmadı.

Rachel: Yani sadece ölmek üzere olduğum için benimle takılmak istiyorsun.

Greg: Ben sadece Rachel'la zaman geçirmek istiyorum! Bilirsin işte! Hâlâ şansım varken.

Rachel: Bu, büyük olasılıkla bugüne dek biriyle yaptığım en duyarsız konuşma.

Greg: Başa alma zamanı.

Giriş cümlesi:

Hey, ben Greg. Lösemi olduğunu duydum ve kendini daha iyi hissetmen için arıyorum.

Olası cevap:

Rachel: Senin araman neden daha iyi hissettirsin?

Greg: Çünkü! Ah. Bilmiyorum!

Rachel: Bana sadece benimle takılmak istemediğin zamanları hatırlatıyorsun.

Greg: Haydi canım.

Rachel: Şu anda varlığımın son günlerini mahvediyorsun. Yaptığın bu.

Greg: ...

Rachel: Şu dünyada sadece birkaç günüm kaldı ve sen o günleri kusmuğunla sıvıyorsun.

Greg: Siktir, baştan alıyorum.

Giriş cümlesi:

Hey, ben Greg. Sen, ben ve makarna üç eder.

Olası cevap:

Rachel: Ha?

Greg: Sana *çıkma* teklif ediyorum. Greg tarzı.

Rachel: Ne?

Greg: Dinle beni. Birlikte geçireceğimiz günler çok az ve değerli. Kaybettiğimiz zamanı telafi edelim. Birlikte olalım.

Rachel: Aman Tanrım, ne kadar romantik.

Greg:

Greg: Kahretsin.

Bunu yapmanın iyi bir yolu yoktu. Annem dürüst bir temeli olmayan ve oldukça tuhaf bir şekilde sonlanan bir arkadaşlığı yeniden başlatmamı istiyordu. İnsan bunu nasıl yapar ki? Yapamaz.

"Alo? Kimsiniz?" dedi Rachel'ın annesi telefonda.

Sesi saldırgan çıkıyordu ve adeta bir köpek gibi havlıyordu. Bu Bayan Kushner'ın standart tavrıydı.

"Ah, merhaba, ben Greg," dedim. Sonra nedense, Rachel'ın telefon numarasını sormak yerine, "Nasılsınız?" diye sordum.

Bayan Kushner "Gre-e-e-eg," diye uzattı. "Ben iyiii-yim." Bam. Bir anda ses tonu tamamen değişmişti. Bu hiç görmediğim ve görmeyi hiç ummadığım bir yanıydı.

"Harika," dedim.

"Greg, sen nasıılsın?" Kadınların genelde kedilere sakladığı bir sesle konuşuyordu.

"Ah, iyi," dedim.

"Ya okul nasıııl?"

"Bitirmeye çalışıyorum işte," dedim ve kızı kanser olan birine söylenebilecek en aptalca şeyi söylediğimi daha o anda fark ettim. Az kalsın telefonu kapayacaktım. Ama sonra Bayan Kushner, "Greg, çok komiksin. Her zaman çok komik bir çocuktun," dedi.

Samimi görünüyordu ama hiç gülmüyordu. Bu iş korktuğumdan daha tuhaf bir hal alıyordu.

"Rachel'ın numarasını almak için aramıştım," dedim.

"Rachel. *Bayılacak*. Senden haber alınca."

"Eveeet," diye onayladım.

"Şu anda odasında, öyle takılıyor."

Bu cümleden ne anlam çıkarmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Odasında, öylece beklemek. Beni mi bekliyordu?

Yoksa ölümünü mü? Tanrım, çok tatsızdı. Olumlu bir anlam katmaya çalıştım.

"Zaman dolduruyor," dedim.

Otuz saniye içinde söylediğim beynimi yumruklatacak kadar duyarsız ikinci şeydi ve bir kez daha telefonu kapatıp yemeyi düşündüm.

Ama Bayan Kushner beni, "Greg, müthiş bir *espri anlayışın* var," diye bilgilendirdi. "Elinden almalarına asla izin verme, olur mu? Espri anlayışını asla kaybetme."

"Onlar derken?" dedim telaşa kapılarak.

"İnsanlar," dedi Bayan Kushner. "Bütün dünya."

"Ha," dedim.

"Dünya insanı ezmeye çalışır, Greg," diye açıkladı Bayan Kushner. "İnsanı ezerek canını almaya çalışır." Buna verecek cevabım yoktu ve sonra Bayan Kushner, "Ne *dediğimi* bile bilmiyorum," dedi.

Bayan Kushner kafayı yemişti. Aklına mukayyet olma ya da bu deliler arasında boğulma zamanıydı.

"Şükürler olsun," dedim. "Vaaz zamanı."

"Vaaz zamanı," diye gakladı. Ciddi ciddi gıdaklamıştı. "Greg!"

"Bayan Kushner!"

"Bana Denise diyebilirsin," dedi dehşet verici bir şekilde.

"Müthiş," dedim.

"Rachel'ın numarası," diyerek numarayı verdi ve Tanrı'ya şükür, bitmişti. Tam olmasa da bir tür eski kız arkadaşımla yaklaşan ölümü hakkında konuşmak beni neredeyse rahatlatmıştı.

"Merhaba, ben Rachel."

"Hey, benim, Greg."

"Merhaba."

"Selam."

"..."

"Doktoru aradım ve bir doz Greg-asil'e ihtiyacın olduğunu söyledi."

"O da ne?"

"Benim."

"Ah."

"Kullanımı kolay jel-tablet biçiminde."

"Ah."

"Evvveeet."

"Sanırım hasta olduğumu duydun."

"Evvveeet."

"Annem mi söyledi?"

"Şey, benimki söyledi."

"Ah."

"Yani, ah."

"Ne?"

"Ne?"

"Ne diyecektin?"

"Immmm."

"Greg, ne?"

"Şey, ben... Birlikte takılır mıyız diye aradım."

"Şimdi mi?"

"Ah, tabii."

"Hayır, sağ ol."

"Ah... Takılmak istemiyor musun?"

"Hayır, ama yine de sağ ol."

"Şey, o zaman belki daha sonra."
"Belki daha sonra."
"Tamam, ah... hoşça kal."
"Hoşça kal."

Telefonu kapatırken kendimi dünyanın en aşağılık insanı gibi hissediyordum. Bir şekilde konuşma yüzde yüz beklediğim gibi geçmişti ama yine de gafil avlanmayı başarmıştım. Bu arada annem ne zaman sosyal hayatıma karışmaya çalışsa bu tür acayip fiyaskolar yaşanırdı. Bu noktada, anaokulunda falan annelerin çocuklarının sosyal hayatını yönetmeye çalışmasının normal olduğunu belirteyim. Fakat benim, ben dokuzuncu sınıfa geçene kadar benim için oyun arkadaşı ayarlamaktan vazgeçmeyen bir annem var. İşin en kötü kısmı, oyun arkadaşlarını annelerin programladığı diğer on iki ya da on üç yaş çocuklarının hafifle ciddi arasında değişen gelişim bozukluklarının olmasıydı. Bu konuda detaya girecek değilim ama sadece şunu söylemeliyim ki duygusal açıdan yaralayıcıydı ve vaktimin büyük bölümünü dehşete kapılıp ölü taklidi yaparak geçirmemin bir nedeni bu olabilir.

Her neyse. Burada gördüğünüz daha geniş bir Anne-Greg'in Hayatına Müdahale kalıbının sadece bir parçası. Benimle daha önce tarif etmeye çalıştığım sosyal hayat arasındaki tek ve en büyük engel hiç şüphesiz annemdi. Arkadaşsız, düşmansız ve sakarlık olmadan.

Sanırım size ailemi tanıtsam iyi olacak. Çok kötü gelirse lütfen beni affedin.

Bir kez daha, bunu da olabildiğince çabuk aradan çıkarmaya bakalım.

Dr. Victor Gaines: Kendisi Carnegie Mellon Üniversitesi'nde klasik filoloji profesörü olan babam olur. Hiçbir insanoğlu Doktor Victor Quincy Ganes'ten daha acayip değildir. Babamla ilgili teorim 80'lerde yarı hayvan olduğu ve uyuşturucu ile alkolün beyin şebekesini dağıttığı yönünde. Yapmayı en çok sevdiği şeylerden biri, oturma odasındaki sallanan koltukta oturup duvara bakarak öne arkaya sallanmaktır. Evdeyken genelde esasen delikleri olan bir battaniyeye benzeyen bir muumuu[4] giyer ve Cat Stevens adındaki kedimizle gerçek bir insanmış gibi konuşur.

Babama gıpta etmemek zordur. Her dönem genellikle bir, en çok iki sınıfa girer ve bu haftasının sadece çok küçük bir yüzdesini kaplar. Bazen kitap yazması için ona koca bir sene izin verirler.

4 Genelde evde giyilen, hafif bir kumaştan yapılma, bol ve düz kesim elbiselere verilen ad. (ç.n.)

Babamın birlikte çalıştığı diğer hocalara sabrı yok denecek kadar azdır. Çok fazla yakındıklarını düşünür. Zamanının büyük kısmını Strip'te özel yiyecekler satan dükkânlarda dükkân sahipleriyle sohbet ederek ve Tibet sığırı işkembesi, devekuşu sosisi ve kurutulmuş mürekkepbalığı gibi ailede başka kimsenin yemeyeceği hayvansal ürünler satın alarak geçirir.

Babam iki senede bir sakal bırakır ve bu haliyle bir Taliban üyesine benzer.

Marla Gaines: Ve bir zamanların hippisi, annem Marla. Annem babamla evlenmeden önce çok ilginç bir hayat sürmüş ama bu konunun detayları özenle saklanır. Bir noktada İsrail'de yaşadığını biliyoruz ve Suudi kraliyet ailesinde bir erkek arkadaşının olduğundan şüpheliyiz. Bu çok büyük bir olay olurdu çünkü annem Yahudi'dir. Aslına bakarsanız Marla Weissman Gaines sıkı Yahudi'dir. Yahudi gençleri bir kibbutz'da[5] çalışıp bekâretlerini kaybetmeleri için İsrail'e gönderen kâr amacı gütmeyen bir organizasyon olan Ahavat Ha'Emet'in yöneticisidir. Bekâret kaybetme kısmının teknik olarak Ahavat Ha'Emet'in misyon beyanında yer almadığının altını çizmeliyim. Söylemeye çalıştığım, seks yapmadan İsrail'den ayrılamazsınız. Leğen kemiğinize titanyumdan yapılma, yirmi santim kalınlığında bir bebek bezi bağlanmış olsa bile biriyle yatarsınız. Resmi turizm sloganları bu olmalı: **İsrail. Bekâretin ölmeye gittiği yer.** ™

İsrailliler icabına bakarlar.

---

5 İsrail'de ortaklaşa kullanılan yerleşim bölgelerine verilen isim. (ç.n.)

Her neyse annem çok sevgi dolu bir kadındır ve babamın, ne halt isterse yapmasına izin verir ama aynı zamanda fazlasıyla dediğim dedik ve güçlü iradeli bir kadındır. Özellikle Doğru ve Yanlış Konularında ve eğer bir şeyin Yapılacak En Doğru Şey olduğuna karar verdiyse, o şey yapılır. Eğer ya da fakat diye bir şey olmaz. İyi de olsa kötü de olsa. Hoşumuza gitse de gitmese de. Annelerdeki bu özellik çok büyük bir baş belasıdır ve kısaca benimki kadar Earl'ün hayatını da mahvetmiştir. Çok teşekkürler, anne.

Gretchen Gaines: Gretchen büyük kız kardeşimdir. On dört yaşındadır yani onunla her tür normal ilişki girişimi başarısızlıkla son bulmaya mahkûmdur. Eskiden oldukça iyi arkadaştık ama on dört yaşındaki kızlar psikozludur. Gretchen'ın başlıca ilgi alanları anneme bağırmak ve akşam yemeğinde ne olursa olsun yememektir.

Grace Gaines: Grace benim küçük kız kardeşimdir. Altı yaşındadır. Gretchen ve ben Grace'in bir kaza olduğundan neredeyse eminiz. Tesadüfen hepimizin isimlerinin GR ile başladığını ve kulağa Yahudi ismi gibi gelmediğini fark etmiş olabilirsiniz. Bir gece, annemiz akşam yemeğinde şarabı fazla kaçırdı ve bize, biz doğmadan önce çocuklarının, babalarının pek de Yahudi ismine benzemeyen soyadını taşıyacağını fark ettikten sonra, hepimizin "sürpriz Yahudiler" olmamızı istediğine karar verdiğini anlattı. Yani sinsi Anglosakson isimler taşıyan Yahudiler. Anlamsız geldiğini biliyorum. Sanırım bu durum ailede beyin mantarına karşı bir savunmasızlık olduğunu gösteriyor.

Her neyse, Grace yazar ve prenses olmanın hayalini kurar; tıpkı babam gibi, Cat Stevens'a insan muamelesi yapar.

Cat Stevens Gaines: Cat Stevens bir zamanlar müthiş bir şeydi; arka patilerinin üstüne kalkmak ve odaya girdiğiniz zaman tıslamak ve koridorda üstünüze koşup kollarını baldırınıza sararak sizi ısırmaya başlamak gibi şeyler yapardı. Ama artık yaşlandı ve hantallaştı. Hâlâ sizi ısırmasını sağlayabilirsiniz ama karnını tutup sallamanız gerekir. Teknik olarak benim kedimdir; adını ben koydum. Bu adı yedi yaşındayken, elbette Gaines'lerin evinde çalan tek radyo olan Ulusal Halk Radyosu'nda Cat Stevens'ın varlığını öğrendikten sonra akıl ettim.

Müzisyen Cat Stevens'ın kelimenin tam anlamıyla tipsiz olduğunu ancak seneler sonra fark edebildim.

Ne kadar vurgulasam yetmez: Babamın Cat Stevens'a (kedi olana) ilgisi çok *yoğundur*. Onunla uzun soluklu felsefi meditasyonlar paylaşmasına ek olarak, babam Cat Stevens'ı zaman zaman davul olarak da kullanır ve Cat Stevens buna bayılır. Cat Stevens her ne kadar aldığı keyfi bazen kusarak ifade etse de ailenin babamın Strip'ten aldığı etleri yemekten keyif alan tek üyesidir.

Gamma-Gamma Gaines: Babamın annesi Boston'da yaşar ve arada sırada bizi ziyarete gelir. Cat Stevens gibi onun da adını çocukken koymuştum ve yenisini koymadığım için ben ve kız kardeşlerim ona Gamma-Gamma demek zorundayız. Utanç verici. Sanırım hepimiz çocukken hatalar yapıyoruz.

Rachel'ın lösemi olduğunu salı günü öğrendim. Çarşamba günü annemin biraz daha dırdır etmesi üzerine bir kez daha aramayı denedim ama Rachel benimle takılmak istemedi. Perşembe günü ise, adımı söylediğim anda telefonu yüzüme kapadı.

Bu yüzden cuma günü artık arama gibi bir niyetim yoktu. Okuldan eve gelince film izlemek için doğruca TV odasına gittim. Detay vermek gerekirse, daha sonra araştırma amacıyla Earl'le birlikte tekrar izleyeceğim *Alphaville* (Godard, 1965) adlı filmi. Dayanılmaz derecede aptalca olan bu kitapta bayağı derinlere inmiş olmamıza rağmen Earl'ün kim olduğu konusunda hâlâ bir fikrinizin olmadığının farkındayım. Earl daha sonra, büyük olasılıkla kafamla bir kapıya çarpma girişimimden sonra tanıtılacak.

Her neyse annem içeri girip patentli numaralarından birini çevirdiğinde, daha jenerik yeni başlamıştı. TV'yi kapadı, ağzını açtı ve arkası kesilmeyen bir kelime silsilesinin pimini çekti. Ne yapsam, konuşmasını kesemezdim. Annemin konuşması durdurulamaz bir hamledir.

ANNE

Bu konuda seçme şansın yok, Gregory çünkü sana sunulan bu fırsatla birinin hayatında gerçek bir...

GREG

Anne neler oluyor

ANNE

Yapacağın şey çok nadide ve her şeyden önemlisi anlamlı bir şey olacak ve sana şu kadarını söyleyeyim

GREG

Konu Rachel mı? çünkü

ANNE

Günlerdir ölü bir sümüklüböcek gibi oradan kalkıp oraya yatmanı seyrediyorum ve bu arada bir arkadaşın

GREG

Tek bir şey söyleyebilir miyim?

ANNE

Kesinlikle kabul edilemez, *kesinlikle* ve Rachel gerçekten de

GREG

Anne konuşmaya ara ver bir şey söyleyebilir miyim

ANNE

Bahanelerinden herhangi birinin bir kızın mutluluğundan daha

GREG

Tanrı aşkına. Lütfen bir dur.

ANNE

Telefonunu alıp Rachel'ı arayacaksın ve onunla *zaman geçirmek için*

GREG

Rachel bir şey söylememe bile fırsat bırakmıyor ki! Telefonu yüzüme kapatıyor! Anne! TELEFONU SURATIMA KAPATIYOR.

ANNE

Sözün özü, bu dünyada vermeyi de öğrenmek zorundasın çünkü *sana* her şey veril

GREG

AAAHHHHHHHH

ANNE

İstediğin kadar ahhhh'la evlat, bir daha düşünebilirsin, ı-ıh, yolu yok, mutlaka

Yapılacak bir şey yoktu. Rachel'ı aramak zorundaydım. Annemin durdurulamaz hamlesine karşı koyamazsınız. Annem büyük olasılıkla, kâr amacı gütmeyen bir organizasyonun patronu olmayı da böyle başarmıştı: Kâr amacı gütmeyen organizasyonlarda mesele konuşarak insanları bir şeyler yapmaya ikna etmekten ibarettir. Will Carruthers'ın sizi ona Doritos'unuzu "bir kerecik" vermeye ikna etmesi gibidir; tek fark, kâr amacı gütmeyen organizasyonların ek olarak soyunma odasında üstünüze atlayıp çıplak poponuzu havluyla kamçılamasından endişe etmeniz gibi ikna edici bir avantajının olmamasıdır.

Yani evet, Rachel'ı tekrar aramak zorunda kaldım.

"Ne istiyorsun?"

"Merhaba, lütfen kapatma."

"Sana ne istiyorsun dedim."

"Seninle takılmak istiyorum. Haydi ama."

"..."

"Rachel?"

"Demek okulda beni görmezden geliyor, sonra da okul sonrası birlikte takılmak istiyorsun."

Şey, bu doğruydu. Rachel ve benim, aralarında Calculus'un da olduğu yan yana oturduğumuz birkaç ortak dersimiz vardı ve evet, o zaman zarfında onunla konuşmak için en ufak bir çaba

harcamıyordum. Ama demek istediğim, okulda olayım buydu. *Kimseyle* konuşmak için çaba harcamazdım. Arkadaş da yok, düşman da. Bütün olay buydu.

Bunu telefonda nasıl söyleyeceğim konusunda bir fikrim olduğunu sanıyorsanız, şu ana kadar bana yeterince kulak vermemişsiniz demektir. İletişim konusunda en çok Cat Stevens kadar iyiyim, tek fark sizi ısırma olasılığımın daha az olması.

"Hayır, seni görmezden gelmiyordum."

"Evet, geliyordun."

"Ben sen *beni* görmezden geliyorsun sanmıştım."

"..."

"Yani evet."

"Ama sen beni *eskiden* beri görmezden gelirdin."

"Ah."

"Her zaman benimle arkadaş olmak istemediğini düşünmüşümdür."

"Ah..."

"..."

"..."

"Greg?"

"Mesele şu ki, sen benim kalbimi kırdın."

Bazı yönlerden akıllıyımdır; kelime dağarcığım iyidir, matematikte sıkıyımdır ama kesinlikle olabilecek en aptal insanım.

"*Ben senin* kalbini kırdım."

"Şey, bir anlamda."

"Kalbini 'bir anlamda' nasıl kırdım?"

"Şey... Josh'u hatırlıyor musun?"
"Josh Metzger mi?"
"Yahudi okulundayken Josh'a âşık olduğunu düşünürdüm."
"*Bunu* neden düşünürdün?"
"Sınıfımızdaki *herkesin* Josh'a âşık olduğunu düşünürdüm."
"Josh sürekli mutsuzdu."
"Hayır, asık suratlı ve ımm, şeydi... dalgın."
"Greg, böyle deyince bana *sen* Josh'a âşıkmışsın gibi geldi."
"Püfff!"

İşte bu beklenmedikti. Daha önce hiç olmamıştı. Rachel *beni* güldürmüştü. Demek istediğim, bunu komik olsun diye söylememişti ama ben gerçekten beklemediğim için normal bir gülüş yerine *püfff* gibi bir ses çıkardım. Her neyse bu işe bulaştığımı o zaman anladım.

"Gerçekten Josh'a âşık olduğumu sandın."
"Evet."
"Ve bu kalbini kırdı."
"*Elbette* kırdı."
"Şey, bir şey söylemeliydin."
"Evet, gerçekten aptalca davrandım."

Sayılı etkin iletişim taktiklerimden biri kendimin çeşitli versiyonlarını sırtından bıçaklamaktır. On iki yaşındaki Greg size pisliğin teki gibi mi davrandı? Greg *herkese* karşı pisliğin tekiydi. Ve odasında yaklaşık otuz tane pelüş hayvanı vardı! Ezik.

"Greg, üzgünüm."
"Hayır! Hayır, hayır, hayır. Benim hatamdı."
"Şey, şu anda ne yapıyorsun?"
"Hiçbir şey," diye yalan söyledim.
"İstersen bize gelebilirsin."

Görev tamamlanmıştı. Tek yapmam gereken, Earl'ü aramaktı.

"Hey, Earl?"

"N'aber, kanka?"

Kanka iyiye işarettir. "Ahbabın" argodaki karşılığıdır ve Earl'ün bu kelimeyi kullanması havasında olduğu anlamına gelir ki bu nadir bir durumdur.

"Hey, Earl, Alphaville'i bugün seyredemem."

"Nedenmiş o?"

"Üzgünüm, adamım. Şeyden bir kızla... Sinagogdan bir kızla takılmam gerek."

"Nee?"

"O..."

"Yoksa kukusunu mu yiyeceksin?"

Earl zaman zaman adi herifin teki olabiliyordu. İster inanın ister inanmayın, aslında ortaokul günlerinden beri hayli yumuşadı. Ortaokuldayken bunu çok daha vahşi ve korkunç bir şekilde sorardı.

"Evet, Earl. Bildin."

"Hah."

"Evet."

"Sen kuku *nasıl* yenir biliyor musun ki?"

"Şey, tam olarak değil."

"Baba Gaines seni hiç karşısına oturtup, Oğlum, günün birinde kukuyu yemek zorunda kalacaksın, demedi mi?"

"Hayır. Ama bir kıç deliğini nasıl yiyeceğimi öğretti."

Earl, İğrençlik Modu'na bağladığı zaman ya ona ayak uydurursunuz ya da kendinizi aptal gibi hissedersiniz.

"Tanrı o adamı korusun."

"Evet."

"*Ben* sana bazı kuku yeme tekniklerini öğretmek isterdim ama biraz karmaşık."

"Çok yazık.

"Şemalara falan ihtiyacım olabilir."

"Pekâlâ, belki bu akşam birkaç tane çizersin."

"Evlat, buna zamanım yok. Burada yemem gereken yaklaşık yirmi tane kuku var."

"Demek öyle."

"Kuku olayında zamanım dar."

"Yan yana sıralanmış yirmi vajinan var demek."

"Ah, her neyse. Her neyse. *Vajinalardan* bahseden kim? Greg, senin derdin ne? Oğlum, çok pissin."

Earl aslında kendisi aleni olarak çok daha iğrençken, bazen iğrenç olan o değil de sizmişsiniz gibi davranmayı sever. Bu, seneler içinde kusursuz hale getirdiği klasik bir mizah hamlesidir.

"Ah, özür dilerim."

"Oğlum, sen hastasın. Sapıksın."

"Evet, cidden çizgiyi aştım."

"Ben *kukudan* bahsediyorum. Burada biraz ballı hardalım var, Heinz 57[6] ve bir sürü de kukum var."

"Evet, bu iğrenç değildi. Benim dediğim iğrençti ama senin dediğin değil."

"Bunun üstüne biraz Grey Poupon[7] sıktım. Ve biraz da *Hellmann's*[8]."

İğrençlik Modu sonsuza kadar sürebilir ve iletmeniz gereken bir mesaj varsa, konuyu uyarıda bulunmadan değiştirmek zorunda kalabilirsiniz.

"Bu yüzden, Godard'ı bu akşam izleyemeyeceğim için üzgünüm."

---

6 Çeşitli sosları olan bir marka. (ed.n.)

7 Çeşitli sosları olan bir marka. (ed.n.)

8 Çeşitli sosları olan bir marka. (ed.n.)

"Yarın izlemek ister misin?"

"Evet, yarın yapalım."

"Okuldan sonra. Küçük şişlerden kapmaya bak."

"Tamam, ama annemin bu akşam et yapacağını sanmıyorum."

"Etin. Ucu. Anne ve Baba Gaines'e sevgilerimi ilet, kanka."

Earl ve ben arkadaşız. Öyle sayılırız. Aslında, Earl ve ben daha çok iş arkadaşı gibiyiz.

Earl Jackson hakkında bilinmesi gereken ilk şey, boyundan bahsedecek olursanız kafanıza uçan tekmeyi yiyeceğinizdir. Kısa insanlar genellikle oldukça atletik olur. Earl teknik açıdan on yaşında bir çocuk ölçülerinde olmakla birlikte yerden iki metre yükseğe kadar her tür nesneye tekme atabilir. Ek olarak, Earl'ün varsayılan ayarı Sinirli, varsayılan yedek ayarı ise Mega-Sinirli'dir.

Mesele sadece kısa boylu olması da değildir. Gerçekten çok küçük *görünür*. Kızların anneliğe bağlayıp bebek sever gibi konuşmaya başlamasına neden olan yuvarlak, böcek gözlü, Yoda'ya benzer bir yüzü vardır. Yetişkinler, özellikle öğretmenler onu pek ciddiye almaz. Onunla normal bir insanla konuşur gibi konuşmakta sıkıntı yaşarlar. Gereğinden fazla eğilerek ve alçalıp yükselen saçma sapan bir melodiyle konuşurlar: "Merhaa-baa Ear-rl!" Earl sanki etrafına insanları aptallaştıran bir güç yayar.

İşin en kötü tarafı, bütün ailesinin, erkek kardeşlerinin, üvey erkek kardeşlerinin, üvey kız kardeşlerinin, kuzenlerinin, halalarının, teyzelerinin, amcalarının, dayılarının, üvey babasının, hatta annesinin bile ondan daha uzun olması. Bu gerçekten haksızlık. Aile mangal partilerinde, doksan saniyede bir birileri çocuk sever gibi kafasını okşar ve bunu yapan her zaman ondan daha büyük

biri olmaz. Sürekli olarak kenara ittiklerinin o olduğunun bile farkında olmayan insanlar tarafından ayak altından itilir. Ortalıkta dolaşamaz; dolaşırsa erkek kardeşleri sıraya girip uzuneşek oynar gibi üstünden atlamaya başlar. Sizin hayatınız da böyle olsaydı, siz de sürekli dünyaya öfke saçardınız.

Diğer yandan, bazı açılardan Earl'ün aile yaşamı müthiştir. Penn Caddesi'nin birkaç blok üstünde kalan kocaman bir evde, iki erkek kardeşi, üç üvey erkek kardeşi ve bir köpekle birlikte neredeyse sıfır gözetim altında yaşar. Video oyunları oynar ve neredeyse sürekli Domino's pizza yerler. Annesi de aynı evde yaşar ama kendini genelde üçüncü katla sınırlandırır. Orada ne yaptığından nadiren bahsedilir –özellikle Earl ortalıktayken– ama ben size bolca Bacardi Silver mojito ve sohbet odası içerdiğini söyleyebilirim. Bu sırada, alt katta aynı evde gününü gün ederek yaşayan altı erkek vardır. Parti hiç bitmez! Ne sorunları olabilir ki?

Sorun 1: Pekâlâ, evin maddi ihtiyaçları gibi baş belası bir mesele var. Evde baba yok. Earl'ün babası Teksas ya da onun gibi bir yerde ve üvey kardeşlerinin babası da hapiste. Ve Earl'ün annesinin geliri çok düşük. Üvey erkek kardeşlerin ikisi, ikiz olan Maxwell ve Felix, Homewood's'un girişimci çetelerinden birindeler –Frankstown Katiller Takımı– ve ailenin maddi ihtiyacının bir kısmını uyuşturucu satarak sağlıyorlar. Earl'ün kendisi de çoğu uyuşturucuyu denemiştir ancak bugünlerde sadece sigara içiyor. Evde bir miktar uyuşturucu tacirliği ve çete faaliyetinin olması, sanırım sorundan sayılabilir.

Sorun 2 ve 3: Sanırım evde biraz gürültü –video oyunları, müzik, bağırışlar– ve koku sorunu olduğunu da belirtmeliyim. Genelde her yerde çöpler ve çöplerin altında küçük çöp suyu birikintileri olur ve kardeşler pek çamaşır yıkamaz. Bazen biri gerçekten sarhoş olup yere kusar ve kusmuğun temizlenmesi, tıpkı köpeğin sık rastlanan kaka öbeklerinde olduğu gibi günler sürebilir. Dırdırcı kaltağın teki (Felix'in tabiriyle) gibi görünmek istemem ama bu ortamın yaşam standartları ölçeğinde idealin altında kaldığı kesin.

Sorun 4: Ayrıca inanılmaz eğitsel bir ortam da sayılmaz. Earl evin her gün okula gitmeye devam eden tek ferdidir: Devin ve Derrick'in haftalarca okulda görünmedikleri olur ve on üç yaşında, büyük olasılıkla evin en vahşi ve saldırgan üyesi olan Brandon dahil üvey kardeşlerin hepsi okulu bırakmıştır. (Örnek vermek gerekirse, Brandon'ın boynunda birkaç silah resminin yanında "GERÇEK ZENCİ" yazan, görüntüsü acı veren kocaman bir dövme var. Brandon'ın kendine ait bir silahı var ve sesi henüz tam olarak oturmamakla birlikte, daha şimdiden bir başka insanoğlunu hamile bırakmayı başardı. Pittsburg şehri En Az Umut Vaat Eden İnsan ödülü veriyor olsaydı, Brandon kesinlikle listenin en üstlerinde yerini alırdı.) Yukarıda bahsi geçen gürültü sorunları nedeniyle Jackson'ların evi okumaya veya ödev ya da herhangi bir çalışma yapmaya elverişli değildir. Ayrıca biri sizi bir odada bir kitapla baş başa bulursa, bazen bu durum öldüresiye hırpalanmanız için yeterli dayanak olarak kabul edilir.

Sorun 5-10: Evin kendisi dökülmektedir. Ön bahçede kocaman bir kanalizasyon çukuru vardır ve bazı odaların tavanları akar ve

genellikle tuvaletlerin en az biri tıkalıdır ve kimse bununla uğraşmak istemez. Kışın ısınma sistemi genelde arızalanır ve herkes paltosuyla uyumak zorunda kalır. Tartışmasız bir sıçan sorunu söz konusudur, hamamböceği sorunu da cabasıdır ve musluk suyu içmek iyi bir fikir değildir.

Buna rağmen video oyunları sapasağlamdır.

Bu nedenle birlikte takılacağımız zaman genelde bizim evde buluşuruz. Earl artık aileden sayılır; annemle babamın sahip olmadıkları, sigaranın biri bitmeden birini yakan kısa boylu oğludur. Bay MacCarthy dışında, Earl'ü sinirlendirmeden konuşabildiği söylenebilecek tek yetişkin onlardır. "Söylenebilecek" kelimesinin altını çiziyorum. Earl'le iletişimleri genelde gerçeküstü sayılabilir.

İÇ - BİZİM EVİN OTURMA ODASI - GÜN

BABA, yapmayı sevdiği gibi, sallanan koltuğunda oturmakta ve duvara bakmaktadır. CAT STEVENS kanepede uyumaktadır. Ön kapıya doğru gitmekte olan EARL dolu sigara paketini avcuna vurarak içeri girer.

EARL
Hayat nasıl, Bay Gaines?

BABA
esrarerengiz bir tavırla tekrarlar
Hayat.

EARL

sabırla

Sizin hayatınız nasıl?

BABA

Hayat! Evet, hayat. Az önce Cat Stevens'a da söylediğim gibi, hayat iyi. Senin hayatın nasıl?

EARL

İdare eder.

BABA

Bakıyorum da sigara molasına çıkıyorsun.

EARL

Evet. Gelmek ister misiniz?

BABA

beş saniyelik anlaşılmaz bir boş bakış

EARL

Tamam o zaman.

BABA

Earl, sen de hayatta eziyet çekmenin göreceli bir kavram olduğuna, her

hayatta insanın altına düştüğü zaman eziyet çektiğinin söylenebileceği farklı bir sınır çizgisi, bir denge olduğuna katılıyor musun?

EARL

Sanırım.

BABA

Temel içgörü, bir adamın eziyetinin bir başka adamın sevinci olmasında yatar.

EARL

Kulağa hoş geliyor, Bay Gaines.

BABA

Tamam o zaman.

EARL

Ben gidip şunlardan bir tane tüttüreyim.

BABA

Rastgele, genç adam.

Belki de babamla Earl arasındaki etkileşimin yüzde sekseni bu satırlarda saklı. Geri kalanı babamın Earl'ü özel yiyecekler satan

bir dükkâna ya da *Whole Foods*'a götürdüğü ve ağza alınmayacak kadar iğrenç şeyler alıp birlikte yedikleri zamanlar. Acayip bir sahne oluyor ve ben o sahneden uzak durmam gerektiğini öğrendim.

Annemle Earl'ün sohbetleri bir nebze daha az delice oluyor. Annem Earl'e "eğlenceli" olduğunu söylemeyi sever ve onu sigara içmekten vazgeçirmeye çalışmanın bir işe yaramadığını öğrendiği için ben içmediğim sürece Earl'e göz yumar. Earl ise mega-sinirli olduğu günlerde bile annemin yakınındayken sinirini bastırmaya çalışır ve ayağını yere vurmak ve "n" sessiz harfinin üstüne basarak homurdanmak gibi onunla bütünleşen öfke ifade edici tavırları sergilemez. Hatta hiç kimseyi kafasına tekme indirmekle tehdit etmez.

İşte Earl böyledir. Büyük olasılıkla pek çok şeyi atladım ve daha sonra Earl'ü daha detaylı olarak tarif etmem gerekecek ama sizin hâlâ bu kitabı okuyor olacağınıza inanmak için bir nedenim yok, bu yüzden sanırım ben olsam boşuna kafaya takmazdım.

Rachel'ın evine giderken acayip aptallık ettiğimi fark ettim.

"Aptal Greg," diye düşündüm. Hatta bunu yüksek sesle söylemiş de olabilirim. "Şimdi beş yıldır ona âşık olduğunu sanıyor."

Geri zekâlı. Sahneyi kafamda canlandırabiliyordum. Kapılarında belirip zili çalacaktım ve Rachel kabarık saçlarını hoplatarak kapıyı açacak, kocaman dişleriyle yanağımı sıyırıp beni öpecekti. Sonra öpüşüp koklaşmamız ya da birbirimizi ne kadar sevdiğimizi konuşmamız gerekecekti. Düşüncesi bile ter içinde kalmama yetmişti.

Ve elbette, Rachel kanserdi. Ya ölümden bahsetmek isterse? Felaket olurdu, öyle değil mi? Çünkü ölümle ilgili aykırı inançlarım vardı: Ölümden sonra hayat diye bir şey yoktu, siz öldükten sonra bir şey olmuyordu; bilinciniz ebediyen son bulmuş oluyordu, o kadar. Bu konuda yalan söylemek zorunda kalacak mıydım? Bu kesinlikle can sıkıcı olurdu, değil mi? Onu rahatlatmak amacıyla bir tür ölümden sonra hayat uydurmak zorunda kalacak mıydım?

İçinde hani şu zaman zaman gördüğünüz ürkütücü, çıplak bebek meleklerin de olması gerekir miydi?

Ya evlenmek isterse? Ölmeden önce düğün yapabilmek için? Hayır deme şansım yoktu, değil mi? Tanrım, ya seks yapmak isterse? Sertleşmeyi bile başarabilir miydim? O şartlar altında aletimi kaldırmamın imkânsız olacağından neredeyse emindim.

Gittikçe artan çaresizlikle, ayaklarımı sürüyerek kapısına doğru yürürken aklımdan geçen sorular bunlardı. Ama kapıyı açan Denise'ti.

Kedi sesiyle, "Greeeg," dedi miyavladı. "Seniii *görmek* ne güzeeeel."

"Seni görmek de öyle, Denise," dedim.

"Greg, çok komik çocuksun."

"On iki eyalette yasadışı sayılıyorum."

"GAH." Tam bir gıdaklamaydı. Sonra bir tane daha. "GAH."

"Kıçıma Sağlığa Zararlıdır uyarısının dövmesini yaptırdım."

"KES ŞUNU. KES. ŞUNU. GAGAAHHH." Neden etkilemek istediğim kızlar üstünde bu etkiyi asla bırakamıyorum? Neden sadece anneler ve gösterişsiz kızlar? Neden sadece onları etkilemeyi başarabiliyorum. Nedenini bilmiyorum.

"Rachel yukarıda. Sana bir diyet kola ikram edebilir miyim?"

"Hayır, teşekkürler." Konuşmamızı vurucu bir darbeyle bitirmek istediğim için, "Kafein beni daha da iğrenç yapıyor," diye ekledim.

"Bir dakika."

Bu tamamen farklı bir ses tonuydu. Eski çıkışmaya hazır ve saldırgan Bayan Kushner geri dönmüştü. "Greg, iğrenç olduğunu söyleyen kim?"

"Ah. Şey, insanlar, bilirsiniz işte."

"Dinle. Onlara düşüncelerini alıp *kıçlarına sokmalarını* söyle."

"Hayır, ben şey. Bunu sadece..."

"Hey. I-ıh. Beni dinliyor musun: Onlara düşüncelerini alıp kıçlarına sokmalarını söyle."

"Evet, soksunlar."

"Dünyanın senin gibi daha çok adama ihtiyacı var. Daha az *değil*."

Artık telaşlanmaya başlıyordum. Benim gibi adamlardan kurtulmak için bir kampanya falan mı vardı? Çünkü eğer varsa, o kampanya büyük olasılıkla benden *başlardı*.

"Evet, efendim."

"Rachel yukarıda."

Yukarı çıktım.

Rachel'ın odasında, beklediğim gibi serum askıları ya da nabız monitörleri yoktu. Aslında odasını tam zamanlı bir hemşirenin falan olduğu bir hastane odası gibi hayal etmiştim. Ancak Rachel'ın odasını iki kelimeyle özetleyebilirdim: yastıklar ve posterler. Yatağının üstünde en az on beş yastık vardı ve duvarlar yüzde yüz posterler ve dergilerden kesilmiş resimlerle kaplıydı. Bol miktarda Hugh Jackman ve Daniel Craig vardı. Özellikle tişörtsüz halleri. Bana bu odayı gösterip içinde kimin yaşadığını tahmin etmemi isteseydiniz, cevabım ünlü erkeklerin sapık takipçisi olan on beş başlı bir uzaylı olurdu.

Ancak kapının yakınında, biraz huzursuz bir halde dikilen bir uzaylı değil, Rachel'dı.

"Rachellllll," dedim.

"Merhaba," dedi.

Kıpırdamadan durduk. Nasıl selamlaşmamız gerekiyordu? Sarılma amacıyla kollarımı uzatarak öne doğru bir adım attım ama bu, kendimi zombi gibi hissettirdi. Rachel korkuyla bir adım geri çekildi. O noktada devam etmekten başka şansım kalmadı.

"Ben Zombi Sarılma Canavarıyım," dedim öne atılarak.

"Greg, ben zombilerden korkarım."

"Zombi Sarılma Canavarı'ndan korkmamalısın. Zombi Sarılma Canavarı beynini yemek istemez."

"Greg, *kes şunu.*"

"Tamam."

"Ne yapıyorsun?"

"Şey, yumrukla selamlaşmayı deneyecektim."

Yumrukla selamlaşmayı mı deneyecektim?

"Hayır, sağ ol."

Özetlemek gerekirse: Rachel'ın odasına bir zombi gibi dalarak onu korkuttuktan sonra yumrukla selamlaşmaya kalktım. Greg S. Gaines'ten daha tuhaf olmak imkânsız.

"Odanı beğendim."

"Sağ ol."

"Kaç yastık var?"

"Bilmiyorum."

"Keşke benim de bu kadar çok yastığım olsaydı."

"Neden annenle babandan istemiyorsun?"

"Hoşlarına gitmez."

Bunu neden söylediğim konusunda hiçbir fikrim yok.

"Ama neden?"

"Şey."

"Şüphelenebilirler falan."

"Sürekli uyuyacağından mı?"

"Hayır, şey... Büyük olasılıkla yastıklarla mastürbasyon yapacağımı düşünürler."

Yukarıdaki konuşmayı yüzde yüz otomatik pilotla gerçekleştirdiğimi özellikle belirtmek isterim.

Rachel sessizdi; ağzı açık kalmış, gözleri neredeyse yuvalarından fırlamıştı.

Bir süre sonra, "Bu *iğrenç*," dedi. Ama aynı zamanda kişner gibi sesler çıkarıyordu. Yahudi okulundaki kişnemeyi hatırladım; bu kocaman kahkahaların gelmek üzere olduğunun habercisiydi.

"Annemle babam işte," dedim. "İğrençler."

"Sana şey sandıkları için (kişneme), senin şey yapacağını sandıkları için (kişneme), senin mastürbasyon yapacağını sandıkları (KİŞNEMEkişnemekişnemekişneme)..."

"Evet, benim hakkımda gerçekten iğrenç düşünceleri var."

Artık Rachel konuşamaz haldeydi. Tamamen kontrolden çıkmıştı. O kadar çok gülüyor ve kişniyordu ki dalağını falan patlatacağından korktum. Bununla beraber Rachel mega bir kahkahanın pençesinde can çekişirken bunu ne kadar sürdürebileceğimi görmek de eğlenceliydi.

"Demek istediğim, seksi yastıklar almaları onların da hatası."

"Evde bir yastığımız vardı, beni çok tahrik ettiği için yakmak zorunda kaldılar."

"O kadar seksi bir yastıktı ki şafak sökene kadar, bütün gece onunla sevişmek istiyordum."

"O yastığa en ayıp isimleri takardım. 'Seni sürtük yastık, sen öyle pis bir sürtüksün ki *duygularımla oynamayı* bırak' derdim."

"Yastığın adı Francesca'ydı."

"Sonra bir gün okuldan eve dönerken yastığı sokağın karşısından bir masayla oral seks yaparken yakaladım ve... TAMAM. TAMAM. Duruyorum."

Rachel durmam için yalvarıyordu. Çenemi kapatıp sakinleşmesine fırsat verdim. Ne kadar çok gülebildiğini unutmuştum. Nefesini düzene sokması biraz zaman aldı.

"Ah... Ahh. *Off*... Ahh."

Greg S. Gaines'in Üç Adımda Baştan Çıkarma Metodu

1. Kızın odasına zombi taklidi yaparak dal.
2. Yumrukla selamlaşmaya kalkış.
3. Yastıkla mastürbasyon yapma alışkanlığın olduğunu ima et.

İstemsiz kahkaha-kişneme spazmlarına devam ederken Rachel, "Seni yastıklarımdan uzak tutmam gerekiyor mu?" diye sordu.

"Hayır. Ciddi olamazsın. O yastıklar sadece kankam."

İki kelime. Sümük patlaması. Ancak mega-kahkahaların sorunu, devamını getirmenin zor olmasıdır. Eninde sonunda sonu gelir ve derin bir sessizlik olur. O zaman ne yaparsınız?

"Sanırım filmleri seviyorsun?"

"Fena değiller."

"Demek istediğim, odanın her yerinde şu aktörler var."

"Ha?"

"Hugh Jackman, Hugh Jackman, Daniel Craig, Hugh Jackman, Ryan Reynolds, Daniel Craig, Brad Pitt."

"Aslında filmlerle alakası yok."

"Ah."

Rachel çalışma masasında, ben onun yatağında oturuyordum. Fazla yumuşak bir yataktı. Rahatsızlık derecesinde içine gömülmüştüm.

"Filmleri severim," dedi özür diler gibi. "Ama içinde Hugh Jackman varsa, bir filmin iyi olması şart değil."

Neyse ki ve ne yazık ki o anda Earl'den bir kısa mesaj geldi.

baba gaines beni whole foods'a getirdi kuku için turşulu tatlı sosa ihtiyaç varsa söylemen yeter

Çok iyi denk gelmişti çünkü konuyu filmlerden uzaklaştırmıştı ve Rachel'la filmleri bariz nedenlerden dolayı bahsetmek istemediğim filmcilik kariyerime değinmeden konuşmak zor olacaktı. Kötü denk gelmişti çünkü benim kişneyerek gülmeme neden oldu ve Rachel ne olduğunu öğrenmek istedi.

"Kimden?"

"Şey, Earl'den."

"Ah."

"Earl'ü tanıyor musun? Liseden, Earl Jackson?"

"Sanmıyorum."

Earl'ü nasıl tanıtabilirdim ki?

"Şey, Earl ve ben bazen birbirimize iğrenç kısa mesajlar göndeririz."

"Ah."

"Aslında bütün arkadaşlığımız bundan ibaret denebilir."

"Bu sefer ne diyor?"

Onunla paylaşmayı düşündüm. Ama sonra bunun kıyametin kopmasına neden olacağına karar verdim.

"Sana gösteremem. Fazla tiksindirici."

Taktik hatası yapmıştım çünkü daha can sıkıcı bir kız, "Greg, şimdi o mesajı bana göstermek *zorundasın*," derdi ve kabul edelim ki kızların çoğu can sıkıcıdır. Demek istediğim, *insanların* çoğu can sıkıcıdır; yani kızlara özel bir durum değil. Ve aslında kastettiğim "can sıkıcı" değil. Sanırım insanların çoğunun planlarınızın içine etmeye çalışmaya bayıldığını kastediyorum.

Ama Rachel hakkında söylenebilecek bir şey varsa o da şuydu: O sürekli olarak planlarınızın içine etmeye çalışmazdı.

"Sorun değil. Bana göstermek zorunda değilsin."

"Gerçekten görmek istemezsin."

"Görmem gerekmiyor."

"Tek bilmen gereken yiyecek ve seks kombinasyonuyla ilgili olduğu. Oral seks gibi."

"Greg, bana bunu neden anlatıyorsun ki?"

"Bilmek istemeyeceğin bir şey olduğundan şüphelenme diye."

"Earl neden yemekle oral seksi birleştiriyor?"

"Çünkü psikopatın tekidir."

"Ah."

"Tam anlamıyla zırdelidir. Ve beynine bir saniye bile baksan, büyük olasılıkla kör olursun."

"Oldukça acayip bir arkadaşa benziyor."

"Evet."

"İkiniz nasıl arkadaş oldunuz?"

Bu görüntüde zararsız soruyu cevaplamanın iyi bir yolu yoktu.

"Demek istediğim, *ben* de bayağı acayibimdir."

İşte bu Rachel'ın bir artçı şok kişnemesi çıkarmasına yetti.

"Bence şu yastık olayı çok acayip."

Earl ve ben, ikimiz de bayağı acayibizdir. Ve belki de bu yüzden arkadaşız. Ama büyük olasılıkla bu konuda daha fazla açıklamayı hak ediyorsunuz.

Ayrıca, "acayip" tam olarak ne demek? Beş kez falan yazdım ve birden kendimi boş boş bakarken buldum ve "acayip" kelimesi artık hiçbir anlam ifade etmiyor. Az önce "acayip" kelimesini öldürdüm. Şimdi artık bir avuç harften başka bir şey değil. Sanki şu anda sayfanın her yerinde cesetler saçılı.

Bu konuda kafayı yememe ramak kaldı. Gidip biraz abur cubur ya da dünden kalma yemek falan yesem iyi olacak.

Tamam, geri döndüm.

Yine de yeni bir bölüme geçelim çünkü bu bölümün içine edildi ve devam edersem nasıl bir hale gelebileceğinden korkuyorum.

Earl ve benim çok farklı dünyaların insanları olduğumuz açık. Ve arkadaş olmamız bile kesinlikle çılgınlık. Arkadaşlığımız pek çok açıdan mantıksız. Sanırım size arkadaşlığımızın arka planında yatan hikâyeyi anlatacağım ve sizi kendi çıkarımlarınızla baş başa bırakacağım. Sonra Kanser Ülkesi'ne muzaffer dönüşümüzü yapabiliriz.

Masa oyunları arasında Kanser Ülkesi'nin popülerliği Şeker Ülkesi'ninkinin[9] yakınından bile geçemez.

Bazı gözlemciler arkadaşlığımızın Pittsburgh devlet okulu sisteminin bir zaferi olduğu sonucuna varabilirler ama bana kalırsa video oyunlarının gücüne bir saygı duruşudur. Annem evde *Math Blaster* gibi eğitsel türler dışında video oyunu oynanmasına hiçbir zaman izin vermedi ve amacı bize matematik öğretmekten çok video oyunlarının berbat olduğunu göstermekti. Ancak Earl'le

9 Orj. *Candyland.* (ç.n.)

ilk karşılaşmam video oyunlarının aslında muhteşem olduğu konusunda en ufak şüpheye yer bırakmadı.

Anasınıfının ikinci ya da üçüncü haftasıydı. O ana kadar anasınıfı çocuklarının hiçbiriyle herhangi bir iletişim kurmamayı başarmıştım. Bu benim öncelikli hedefimdi çünkü diğer anasınıfı çocukları ya kötü, ya sıkıcı ya da her ikisi birden gibi görünüyordu ama bir gün Bayan Szczerbiak karton kutu süslememiz için bizi gruplara ayırdı. Ben, Earl ve adını unuttuğum iki kız aynı gruptaydık. Kızların tek istediği kutuyu yaldızlarla kaplamaktı ama Earl ve ben bunun berbat görüneceğini anlamıştık.

"Bence kutudan bir tabanca yapalım," dedi Earl.

Bence bu müthiş olurdu.

"*Golden Eye*'daki lazer tabancası," diye ekledi Earl.

Neden bahsettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"*GoldenEye N64*," diye açıkladı. "Ağabeylerimin bir *N64*'ü var ve istediğim zaman oynamama izin veriyorlar."

"Benim de evdeki bilgisayarımda *Math Blaster* var," dedim.

"*Math Blaster*'ı hiç duymadım," dedi Earl geçiştirir gibi.

"Matematik sorularını çözmek zorundasın. Sonra çöpleri vurmana izin veriyor," dedim. Sonra kulağa ne kadar ezik geldiğini fark edip sustum. Earl'ün bir şekilde duymadığını umuyordum. Ama duymuştu ve bana acıma ve aşağılama karışımı bir bakış attı.

"*GoldenEye'da* matematik yapmak zorunda değilsin ve *insanları* vuruyorsun," dedi zafer kazanmış gibi ve böylece konu kapandı. Kızlar bir yandan periler, aile hayatı ya da onun gibi şeyler hakkında sohbet edip bir yandan da büyük bir görev aşkıyla kutuyu parıltılarla kaplarken Earl ile ben masanın ucunda oturduk ve Earl bana *GoldenEye'in* konusunu tam üç kez anlattı. Çok geçmeden,

okuldan sonra Earl'ün evine gideceğim konusunda anlaşmaya varmıştık. Kader bu ya, o gün beni okuldan babam alacaktı ve babam çocuğunu daha önce hiç görmediği bir çocukla birlikte Homewood'a göndermekte bir sakınca görmedi. Hem de o çocuğun, biri sürekli olarak diğer herkesi vurup öldürme vaatleri yağdıran iki delişmen ağabeyine rağmen.

Earl en azından bir açıdan yalan söylemişti: Ağabeyleri esasında Earl'ün ne zaman isterse *N64* oynamasına izin *vermiyordu*. Jackson'ların evine vardığımızda, Devin (daha büyük olan) biz başka bir şey yapmadan önce kendisinin tamamlaması gereken bir görevi olduğunu açıkladı.

Bu yüzden ekranın parlak ışığı altında yere oturduk ve başıma gelen en iyi şeyi yaşadım. Bir ustanın huzurundaydık. Devin'in, tankını St. Petersburg sokaklarında yoluna çıkan her şeyi yakıp yıkarak dolaştırmasını mest olmuş bir halde seyrettik. Devin ikinci bir göreve daha çıkacağını söyleyince hiç sorun etmedik. O bir savaş gemisinde hiç ses çıkarmadan bir düzine insan öldürerek dolaşırken kendimizden geçtik.

Devin oyunu birden fazla oyuncuya ayarlayıp "Şimdi oynayabilirsiniz," dedi. Ben bir kumanda aldım. Bütün parmaklarımın uzanamayacağı kadar çok düğmesi olduğu için, işin içine ayağımı da katmayı denedim. Pek başarılı olmadı. Earl nasıl çalıştığını göstermeye çalıştı ama kısa süre içinde pes etti. Kendisinin de uzman sayılamayacağı besbelliydi. Yirmi dakika boyunca, karlı bir Sibirya füze üssünde ormanın içine rastgele el bombaları sallayarak koşturduk, nasıl geri döneceğimizi bilmediğimiz için duvarların arasında mahsur kaldık ve her defasında yeni ve heyecan verici bir silah seçen Devin tarafından katledildik: suikast tüfeği, tüfek,

av tüfeği, lazer tabancası. Earl'ün diğer ağabeyi Derrick ben ve Earl'ü tamamen yok sayarak sadece ustayla savaşmayı seçmişti. Boşa kürek çekiyorduk. Devin bizimle acımasızca ve hiç durmadan alay ederek tundrayı kanımızla kırmızıya boyadı.

"İkiniz de berbatsınız eşek s*kleri," dedi Devin sonunda. "Şimdi defolun buradan."

Bir arkadaşlık doğmuştu. Kesinlikle Earl lider, bense yardımcısıydım. Video oyunu oynamadığımız zamanlarda bile ona boyun eğiyordum çünkü o dünya zevklerine benden daha düşkündü. Mesela mutfakta alkolün nerede durduğunu bilirdi. Denemek zorunda kalmaktan çekinirdim ama neyse ki planda bu yoktu. Bir noktada "Alkol başımı fena ağrıtıyor," diye açıklama yaptı.

O zamanlar Jackson ev halkı daha kontrollüydü. Earl'ün üvey babası hâlâ orada yaşıyordu, üvey kardeşleri bebekti ve Earl'ün annesi henüz üçüncü kattaki sürgün hayatına çekilmemişti. Anlatmak istediğim esas hikâye bu değil, bu yüzden detaya girmeyeceğim ama kısaca anlatmam gerekirse Earl'ün üvey babası önce evden gitti, sonra da hapsi boyladı; Earl'ün annesi birkaç erkek arkadaş değiştirdi, çok içmeye başladı ve en küçük üvey kardeşlerin anasınıfına başladığı günlerde neredeyse her şeyden elini ayağını çekip 7/24 sohbet odalarında takılmaya başladı. Bunların çoğuna, yaşanırken şahit oldum ama hikâyenin parçalarını ancak olaydan sonra birleştirebildim. Şimdi bile çok fazla anlam veremiyorum. Benim için anlaşılması zor bir yerdi.

Her neyse. Seneler içinde durum gittikçe kötüleşince, Earl'ün evinde daha az zaman geçirir olduk ve zamanla bizim evde takılmaya başladık. Ama bizim evde ne yapılabileceği pek net değildi. Masa oyunları oynamayı denedik ama berbattı. Birkaç G.I. Joe

kurtardık ama onlarla oynamak video oyunlarından bile anlamsızdı ve delirecekmiş gibi hissetmeye başladık. Su tabancalarıyla Cat Stevens'ın peşinde evin içinde koşturduk ama birkaç şey kırılınca babam olaya el koydu. Son olarak bir pazar günü öğleden sonra evin içinde umutsuzca, video oyunlarının yerini tutmanın yakınından geçebilecek bir şeyler bulma arayışına girdik ve Earl babamın DVD koleksiyonunu işte böyle buldu.

Nedense, babamın DVD koleksiyonuna hiçbir zaman gerçekten ilgi duymamıştım. İzlemeyi akıl ettiğim tek film türü çizgi filmler ya da çocuk dostu kategorisindeki filmlerdi. Çizgi olmayan filmler bana hep yetişkinler içinmiş gibi gelirdi. Kısaca sıkıcı olacakları sonucuna varmıştım. Ve büyük olasılıkla tek başıma seyretmeyi denesem can sıkıntısından patlardım.

Ama Earl onları buldu ve kendini kaybedip gözleri yuvalarından fırlayarak, "Evet, işte bu," demeye başlayınca kafamda bir ışık yandı ve o filmlere tamamen başka bir gözle bakmaya başladım.

Earl *Aguirre, Tanrı'nın Gazabı* konusunda özellikle heyecanlanmıştı. Kapakta kafasında bir Viking miğferiyle duran ve psikopata benzeyen Klaus Kinski'yi işaret ederek, "Şu deli herife bak," diye bağırdı.

Böylece –babamın izniyle– filmi taktık ve seyrettik.

Bu, hayatımızda başımıza gelebilecek en önemli olay oldu.

İnanılmazdı. Kafa karıştırıcı, korkutucu ve inanılmazdı. Her altyazı çıktığında durdurmak zorunda kalıyorduk, hatta birkaç kez bir şeyleri açıklaması için koşup babamı getirmemiz gerekti

ve sonunda babam gelip filmi bizimle birlikte izledi ama *yine de* inanılmazdı.

Babamın orada olmasının faydası büyüktü. Alt yazıları yüksek sesle okuyor ve konuyla ilgili sorularımızı yanıtlıyordu ve bir sürü sorumuz vardı çünkü filmdeki herkes deliydi.

Tekrar ediyorum: İnanılmazdı. İkimizin de daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Garip ve kasvetliydi. Bol miktarda ölüm vardı ama video oyunlarındaki ölümler gibi değildi. Daha yavaş, daha kanlı ve daha nadirdi. *GoldenEye*'da birinin vurulduğunu görürdünüz ve sırtüstü düşüp yere serilmesini izlerdiniz; burada ise bir anda bir ceset buluveriyordunuz. Gelişigüzelliği aklımızı başımızdan almıştı. Biri ölünce ikimiz de, "Ah, *kahretsin*!" diye bağırıyorduk. Ve gerilim inanılmazdı. Klaus Kinski ilk yarım saat boyunca kafayı yiyip kimseyi öldürmedi. Sonra öldürmeye başladığı zaman da bunu önemli bir şey değilmiş gibi yaptı ve tekrar ne zaman öldüreceği konusunda hiçbir fikrimiz yoktu. Beyni hani şu çözemediğiniz, sağı solu belli olmayan psikopat beyinlerdendi. Ve bizi acayip heyecanlandırmıştı.

Her şeyine bayılmıştık. Yavaşlığına. Bitmek bilmemesine. Aslında hiç bitmesin istiyorduk. Ormana, sallara, saçma sapan zırhlara ve miğferlere bayılmıştık. Bir tür ev yapımı film gibi olmasına bayılmıştık; yani sanki gerçekten *yaşanıyormuş* ve saldan birinin yanında tesadüfen bir kamera varmış gibiydi. Sanırım en çok *hiç kimse* için mutlu son olmamasına bayıldık. En başından itibaren birinin sağ kalmasını bekliyorduk çünkü hikâyeler hep böyle olurdu: Olay gerçek bir felakete dönüşse bile, biri sağ kalıp hikâyeyi anlatabilirdi. Ama *Aguirre, Tanrı'nın Gazabı*'nda böyle olmadı. Ah, hayır. *Herkes* öldü. Ve bu müthişti.

Ayrıca film gördüğüm ilk memeleri de içinde barındırıyordu. Gerçi memelerin inandırıldığım haline benzemiyorlardı. Daha çok inek memesine benziyorlardı ve biri diğerinden büyüktü. (Geriye dönüp bakınca daha önce bahsettiğimiz cinsel gelişim eksikliğimin sorumlusu bu olabilir. Sanırım en azından ortalıkta, "İki memenin en iyi yanı, aynı boyutta olmaları," gibi şeyler söyleyerek dolaşmıyordum.)

Sonrasında babama filmle ilgili bir sürü soru sorduk ve onu bir şekilde filmin *çekimiyle* ilgili konuşturmayı başardık ve görünüşe bakılırsa film tam bir felaketti. İnsanlar hastalanmış, kadro ve film ekibi ormanda aylarca mahsur kalmıştı ve hatta ekipten birkaç kişi ölmüş olabilirdi. Babam bundan emin değildi. En iyisi, aktör Klaus Kinski'nin gerçek hayatta da Aguirre hali kadar deli olmasıydı. Filmde çalışan bir adamı gerçekten vurmuştu. Çünkü adam çok gürültü çıkarıyor, Kinski ise konsantre olmak istiyordu. Bu yüzden ekip arkadaşını *silahla elinden vurmuştu.* Eğer bu, kitabı elinizden bırakıp filmi seyretmeye gitmenize neden olmuyorsa, derdiniz ne bilmiyorum. Belki de *sizde* de beyin mantarı vardır.

Tahmin edileceği gibi, filmi tekrar seyretmemiz gerekti. Babam ikinci turda yoktu ama biz ikinci seferi daha da iyi bulduk. Alman seslerini, özellikle boğulur gibi konuşan Kisnki'ninkini taklit ediyorduk. Kinski'nin sarhoşken yalpalayarak yürümesini. Evin çeşitli yerlerinde saatlerce ölü numarası yaparak yattık. Ta ki Gretchen ikimizden birini bulup korkudan kafayı yiyerek kontrolsüz bir şekilde ağlamaya başlayana kadar.

Kısaca, filmin gelmiş geçmiş en müthiş film olduğuna karar vermiştik. Ve bir sonraki hafta birkaç sınıf arkadaşımızı filmi birlikte izlemek için eve davet ettik.

Filmden nefret ettiler.

İlk yirmi dakikayı bile tamamlayamadık. Çok ağır olduğunu söylediler. Altyazıları okuyamıyorlardı ve biz de yüksek sesle okuyacak kadar iyi değildik. Pizzaro'nun ilk başta yaptığı konuşmanın uzun ve sıkıcı olduğunu söylediler. Konu onlara aptalca gelmişti. Aguirre ve herkes *ilk başta var olmadığı söylenen* bir şehri arıyordu. *Esas olayın* zaten bu olduğunu anlamadılar. Delice anlamsız olduğu *için* bu kadar muhteşem olduğuna kafaları basmadı. Ve sürekli gey deyip durdular.

Tam bir felaketti ama aynı zamanda işe de yaramıştı. Bu en başından beri bildiğimiz şeyin bilincine varmamızı sağladı. Diğer çocuklardan farklıydık. Farklı ilgilerimiz, farklı bir odaklanma şeklimiz vardı. Açıklaması güç. Earl ve benim birbirimizle de çok fazla ortak noktamız yoktu ama Pittsburgh'te *Aguirre, Tanrı'nın Gazabı*'nı seven on yaşında başka çocuk yoktu ve bunun bir anlamı olmalıydı. Aslında çok büyük bir anlamı vardı.

Babam bize, "Küçük nihilistler," dedi.

"Nihilist ne demek?"

"Nihilistler hiçbir şeyin anlamı olmadığına inanır. Hiçliğe inanırlar."

"Evet," dedi Earl. "Ben bir nihilistim."

"Ben de," dedim.

"Aferin size," dedi babam sırıtarak. Sonra sırıtmayı kesti ve "Sakın annene söylemeyin," dedi.

Earl'le hikâyemiz kısmen böyle. Büyük olasılıkla daha sonra bir işe yarayacaktır, yine de kim bilir. Bunu hâlâ okuduğunuza inanamıyorum. Şu anda bu saçma kitap tecrübesini tamamlamak için kendinize birkaç şaplak indirseniz iyi olur.

İnsanlar hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da kendinizi sevdirmenin en kolay yolunun çenenizi kapayıp konuşmayı onlara bırakmak olduğudur. Kendinden bahsetmeyi herkes sever. Sadece hayatları iyi olan çocuklar değil. Mesela Benson'ın en sıska ve en az popüler öğrencilerinden biri olan Jared "Keş" Krakievich'i ele alalım. Bildiğim kadarıyla Jared hiç uyuşturucu almamıştır ama ortalıkta tavuk gibi kolları tuhaf bir şekilde vücudunun gerisinde sallanarak dolaşır; her zaman ağzının dörtte üçü açıktır ve genelde diş tellerinin arasında yiyecek kalıntıları vardır. Turşu kokar ve annesiyle babası *yinzer*'lardandır[10]. Benim de bir gün otobüste keşfettiğim üzere, Jared'in hayatından bahsetmekten hoşlanmayacağını sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Örneğin köpeğinin Ben Roethlisberger'in kovulacağı zamanları hissettiğini ve gitar çalmayı öğrenmeyi düşündüğünü (köpek ya da Ben Roethlisberger'in değil, Jared'in) öğrendim.

10 Pittsburg'lü kişiler için kullanılan kelime. (ed.n.)

Pittsburgh'lü değilseniz muhtemelen "*yinzer*"ların ağır Pittsburgh aksanıyla konuşan insanlar olduğunu açıklamam gerekecek. Örneğin, "sen" ya da "siz" yerine "yinz" derler. Yinzer'ların bir diğer özelliği, işyerleri ve düğünleri de dahil olmak üzere her zaman Steelers giysileri giymeleridir.

Kısaca söylemeye çalıştığım, insanları ilginç bir şeyler öğrenmek için dinlemezsiniz. Bunu kibarlık etmek ve kendinizi sevdirmek için yaparsınız çünkü konuşmayı herkes sever.

Ancak bu teori nedense Rachel'a hiç uymuyordu. Evlerine onu konuşturmayı kafaya koyarak gider ve sonra kendimi kristal metamfematin almış birinden daha fazla konuşurken bulurdum.

İÇ - RACHEL'IN ODASI - GÜN

Greg'in Rachel'ın evine ikinci ya da üçüncü gidişidir. İkisi de yerde bağdaş kurmuş halde oturmaktadır.

GREG

Söylesene. Hangi kanalı seyretmeyi seviyorsun?

RACHEL

Sanırım ne açıksa onu.

GREG

Cevabın sakin ifadesizliğinin sinirlerini bozmasına izin vermeyerek

Ne gibi mesela? Doğa belgeselleri? Reality programları? Ne olursa mı?

RACHEL

Evet, sayılır.

GREG

Ama yemek kanallarını seyretmiyorsundur.

Rachel omuz silker.

GREG

Yemek kanallarıyla ilgili düşüncem şu: Tamam, yemeklerin yarısı iğrenç ya da tuhaf görünüyor. Ya sperm gibi görünen bir sosla kaplı oluyor ya da keçi toynağında mürekkepbalığı gibi bir şey oluyor. Ama zaten geri kalanlar da iyi bir şeyse, insanlar yiyor ve "*Mmm*, bu *enfes* bir şey!" falan diyorlar ve bu daha da kötü. Çünkü sen yiyemiyorsun. O insanların enfes bir şey yemesini seyrediyorsun ve tadının nasıl olduğunu öğrenme şansın bile olmuyor ve kendini öldürmek istiyorsun. Ama genellikle yemek o kadar da iyi görünmüyor.

RACHEL

diplomatik bir tavırla

Bazı insanlar iyi göründüğünü düşünüyor.

GREG

Tamam ama bir şey daha var. Her zaman bir yemek *yarışması* oluyor. Yemek spor değil ki. Aşçıların birbiriyle yarışması çok saçma. *Iron Chef*'teki (Demir Aşçı) gibi mesela, olay hep Mutfak Stadyumu'nda geçiyor. Mutfak *Stadyumu* mu? Çok saçma. Sonunda hep, "onurlu bir mücadele verdin" tadında bir şey oluyor. *Onursuz* olmak nasıl mümkün olabilir? Yaptığın şey *güveç*.

RACHEL

kıkırdayarak

Hımmm.

GREG

Demek istediğim, yemek kanalları yemeği spora dönüştürebiliyorsa, neden bununla kalalım ki? Bilirsin işte. "*Demir Tesisatçı* bu akşam Tuvalet Arenası'nda." Ya da dur, dur. Unut

onu. "Tuvalet Merkezi'nden canlı yayın: *Süper Kakacılar.*"

Dört saat sonra. Greg ve Rachel TAMAMEN AYNI KONUMDADIR.

GREG

... sanırım söylemeye çalıştığım, evlerimizde hayvanların yaşaması çok acayip. Oldukça acayip.

RACHEL

Gidip akşam yemeğimi yesem iyi olacak.

GREG

telaşlanarak

Bir dakika, saat kaç oldu?

RACHEL

Sekiz civarı.

GREG

Kahretsin.

Rachel sessiz tavrıyla aslında bir tür akıllılık ediyordu.

1. Rachel benim taktiklerimi bana karşı kullanıyordu. Önünde saygıyla eğiliyorum. Bu birinci sınıf bir judo tavrıdır. Sohbetlerimizi, konuşmayı benim, dinlemeyi onun yapacağı şekilde yönetiyordu. Elbette bu onunla zaman geçirmekten zevk almama neden oluyordu. Size bunun müthiş bir taktik olduğunu söylemiştim. Ayrıca dinleme konusunda bir numaraydı. Demek istediğim, ben onun yerinde olsam gerçekten sıkılır ya da rahatsız olurdum. *Süper Kakacılar* mı, Greg? Tanrı aşkına.

2. Rachel öpüşüp koklaşmamızı ya da evlenmemizi telkin etmiyordu. Ona kör kütük âşık olduğumu söylememe rağmen, kaybettiğimiz zamanı telafi etmek için çabalamıyordu. Bu, muhtemelen korkudan kafayı yiyip ciddi bir zihinsel bozukluğum varmış gibi rol yapmama neden olurdu. Bazı durumlardan kurtulmak için zaman zaman kullanmak zorunda kaldığım bir taktiktir. Mesela soyunma odasında sporcuların saldırısına uğradığım zaman. TV'de sporcular zihinsel bozukluğu olan çocukları taciz etmeyi sever ama gerçek hayatta neredeyse herkesin onlardan uzak durmak istediğini gözlemledim. Her neyse, bunun Rachel konusunda gerekli olacağından endişelenmiştim ama Tanrı'ya şükür öyle olmadı.

3. Rachel beni bu kadar çok konuşturarak nihai çöküşüme neden olacak hassas bilgileri eninde sonunda ifşa etmemi sağlayacaktı. Çok mu fazla açık veriyorum? Belki de çok fazla açık veriyorum.

İÇ - RACHEL'IN ODASI - GÜN

GREG'in Rachel'ın evine üçüncü ya da dördüncü ziyaretidir.

Greg, HUGH JACKMAN'IN fotoğraflarından birinde gözlerinin iki ayrı yöne baktığını fark etmiştir ve Jackman'ın bir GÖZÜ nereye gitse onu takip ediyordur. Rachel yeni susmuştur.

Greg

dalgın

Ne?

RACHEL

Önemli bir şey söylemiyordum.

GREG

Özür dilerim, Hugh Jackman'ın ürkütücü sağ gözü nereye gitsem beni takip ediyor.

RACHEL

O ürkütücü falan değil!

GREG

Neden bahsediyorduk?

RACHEL

Yahudi okulu.

GREG

Doğru ya. Ne zaman kaybı ama.

RACHEL

Öyle mi düşünüyorsun?

GREG

Hiçbir şey öğrenmedim. Cidden, sana Yahudiler hakkında hiçbir şey söyleyemem. Ben bir Yahudiyim ama Yahudicilikten ancak F'yi hak ediyorum.

RACHEL

Sanırım ona "Yahudilik" deniyor.

GREG

Gördün mü, ben de bundan bahsediyorum.
Adının ne olduğunu bile bilmiyorum. Ve Yahudilerin neye inandığını bile bilmiyorum. Mesela, Yahudiler cennete inanır mı? Cennete inanmamız gerekiyor mu?"

RACHEL

Bilmem.

GREG

Evet. Yahudi cenneti diye bir şey var mı? Yahudiler ölünce ne olur? Sen biliyor musun?

HUGH JACKMAN, Greg'e dik dik bakmaktadır.

GREG

Ah, kahretsin.

RACHEL

Ne oldu?

GREG

telaşla

Ah, hiç. Özür dilerim, ben aptalın tekiyim.

RACHEL

Hangi konuda?

GREG

Ah.

Kelimelerin ifade edemeyeceği
bir aptallıkla
Ölüm meselesi.

RACHEL
Greg. *Ben ölmüyorum.*

GREG
yalan söyleyerek
Evet, biliyorum.

RACHEL
gözlerini kısarak
Hastayım ama herkes hastalanır. Hasta olman illa öleceğin anlamına gelmez.

GREG
yapmacık bir tavırla
Evet, evet, evet, evet, tabii, evet.

RACHEL
Öleceğimi düşünüyorsun.

GREG
var gücüyle yalan söyleyerek
Hayır! Hayıııır.

RACHEL

temkinli bir tavırla

HAH.

İÇ - RACHEL'IN ODASI - GÜN

GREG'İN RACHEL'IN EVİNE DÖRDÜNCÜ YA DA BEŞİNCİ ZİYARETİDİR. Greg sırtı Hugh Jackman'a dönük bir şekilde yatağın üstünde oturmaktadır. Gerçi bu da Speedo'lu, suratında kocaman şapşal bir gülümseme olan bir DANIEL CRAIG'e bakması anlamına gelmektedir.

DANIEL CRAIG

Cinsel organımı bütün hatlarıyla görebiliyorsun! Ne *harika*, değil mi?

RACHEL

kıkırdayarak

Daniel Craig asla öyle *konuşmaz* ki.

GREG

Isınmam gerek. Aksan Modunda değilim.

RACHEL

Kovboy aksanına benzedi.

GREG

Evet, ağzımın yanlış kısmını kullanıyordum. Aksan dediğin ağzın belli kısımlarını kullanmakla ilgilidir. Yabancı insanların yüzünün bazen çarpık olması bu yüzdendir. Mesela Daniel Craig'in dudaklarını kadınsı şekilde büzmesi gibi.

RACHEL

Bir kere Daniel Craig dudaklarını *büzmüyor*.

GREG

Şuna bir baksana! Dudaklarını nasıl öne uzatıyor. Aslında kurbağaya benziyor.

Rachel sessiz/beklentide kalınca otomatik pilota bağlar.

Yapamasam da aksanlar konusunda çok şey bilirim. İncelemiştim. Demek istediğim çok film seyrettim. Aksanların en havalı tarafı, daha eski filmleri seyrettiğinde bundan seksen sene öncesiyle, kırk sene önce arasında farklılık göstermeleri. Sanırım o zamanlar insanların ağız biçimleri farklıymış.

Bazen 1950'lerden bir Amerikan aksanı takınmak isterim çünkü bazı açılardan olabilecek en acayip aksan odur. O aksanla insanları gerçekten korkutabilirsin. İnsanlar o aksanı duyunca 1950'leri düşünmek, adamın göt bir robot gibi çok tuhaf, sert ve tutucu göründüğünü düşünür ama nedenini bilemez. Demek istediğim, insanların sadece farklı şekilde konuştuğunu anlamak için, o zamanlardan kalma pek çok film seyretmek zorunda kaldım.

RACHEL

Gerçekten bir film uzmanı gibisin.

GREG

Uzman değilim. Sadece çok film seyrettim.

RACHEL

En sevdiğin film hangisi?

İÇ - GAINES AİLESİNİN TV ODASI - İKİ SAAT SONRA

Ekranda KLAUS KINSKI: Kanepede RACHEL ve GREG. Greg'in kucağında buzdolabında bulduğu, BİFTEK ŞERİDİ artıklarıyla dolu bir kâse.

GREG

Kameranın ortalıkta nasıl elde taşınıyormuş gibi biraz sarsılarak dolaştığını görüyor musun? Pekâlâ. Filmin daha az kurgu ve daha çok gerçek gibi gelmesini sağladığını hissedebiliyor musun? Ne demek istediğimi anlıyor musun?

RACHEL

Evet, sanırım.

GREG

Müthiş, değil mi? Öyle geliyor çünkü biraz belgesel hissi veriyor. Çünkü bu belgesellerde olan çekim şekli, büyük oranda el kamerası kullanılıyor. Büyük aksiyon filmlerindeki gibi pürüzsüz vinçli çekim yok.

RACHEL

Biraz reality programlar gibi geliyor.

GREG

Evet! O da var. Şey, gerçi reality programlardaki ışıklandırma her zaman gerçekten yapay olur ama burada, ormana çok fazla yapay ışık

getiremezler. Hatta yansıtıcılardan başka hiçbir şey olmayabilir.

RACHEL

Yansıtıcı nedir?

GREG

Bifteği kemirerek

Mmmm. Yansıtıcı, ımmm… bir dakika. Bu sahne müthiş.

RACHEL

Film çekmeyi denemelisin.

ANNE

kapıdan

Deniyor! Ama kimsenin izlemesine izin vermiyor.

GREG

ANNE SEN NE HALT EDİYORSUN

ANNE

Ah, tatlım. Rachel'a yiyecek bir şey ikram etmedin mi?

GREG

ANNE, TANRI AŞKINA!

RACHEL

Aç değilim!

GREG

kızgınlıkla

Anne. Tanrı aşkına. Bizi kapıdan gözetleyemezsin. Ve kesin...

ANNE

Sadece geçiyordum ve Rach'i duydum.

GREG

...likle insanlara şeyden...

RACHEL

Bu...

ANNE

Greg, bu konuda saçmalı...

GREG

... gerçekten özel olduğunu bildiğin bir şey...

AGUIRRE

Kuşların ağaçlardan düşmesini istiyorsam, kuşlar ağaçlardan düşecek demektir.

ANNE

Earl'le o filmler için çok çalışıyorsunuz ve sonra da...

RACHEL

Sorun yok, ben izlemesem de olur.

GREG

Gördün mü? Duydun mu?

ANNE

... onları kendinize saklıyorsunuz, sanki.

GREG

Anne, duydun mu? Rachel'ın ne dediğini duydun mu?

ANNE

Rachel kibarlık ediyor. Greg, çenende et suyu var.

GREG

Anne, *lütfen buradan gider misin?*

ANNE akıllıca bir şey yaparak KORKUNÇ BİR ANNE değilmiş gibi kurnaz bir gülümsemeyle çıkar. Bu sırada Greg dana şişlerini yemeye

dönmüştür; çünkü strese girdiği zaman kendini takıntılı şekilde yemeye vermektedir.

RACHEL

Haydi, geri alalım. Sanırım önemli bir kısmı kaçırdık.

GREG

Evet, en iyi kısmı gibiydi.

RACHEL

uzun bir sessizliğin ardından

Filmlerin sırsa, kimseye söylemem. Bana güvenebilirsin.

GREG

Öfkeyle karışık bir sıkıntıyla

Mesele sır olmaları değil, insanların izleyebileceği kadar iyi olmamaları. Gerçekten iyi bir film yaptığımız zaman insanlara izleteceğiz.

RACHEL

Mantıklı.

GREG

Ne?

RACHEL

Anlıyorum.

GREG

Ah.

Birbirlerinin gözlerinin içine bakarlar.

Bu dokunaklı ve romantik bir hikâye olsaydı ve Greg TUHAF VE YEPYENİ bir duyguya kapılırdı: neredeyse hiç anlaşılmadığı şekilde anlaşılma duygusuna. Sonra Greg ve Rachel karasevdalı porsuklar gibi sevişirdi.

Ancak bu dokunaklı ve romantik bir hikâye değil. GREG'in kapıldığı YENİ BİR DUYGU falan da yok. PORSUKÇA SEVİŞME SEANSI da.

Onun yerine Greg koltuğunda huzursuzca kıpırdanıp göz temasını keser.

RACHEL

Sana bir peçete falan getireyim mi?

GREG

Hayır hayır, ben alırım.

Earl'le yeniden yaptığımız ilk film *Aguirre, Tanrı'nın Gazabı*'ydı. Tahmin edileceği gibi. Başka bir şey olamazdı. On bir yaşındaydık ve o filmi yaklaşık bütün altyazıları, hatta Almanca diyalogların bir kısmını ezberleme raddesinde otuz kez falan izlemiştik. Bazen öğretmen soru sorduğunda derste de tekrarlardık. Earl cevabı bilmediği zaman, bunu özellikle çokça yapardı.

İÇ - BAYAN WOZNIEWSKI'NİN BEŞİNCİ SINIF DERSLİĞİ - GÜN

BAYAN WOZNIEVSKI
Earl, yeryüzünün katmanlarından birkaçını sayabilir misin?

Earl'ün gözleri yerlerinden fırlar. Burnundan hızlı hızlı solumaktadır.

BAYAN WOZNIEVSKI

En içtekiyle başlayalım. Şey için kullanılan diğer kelime...

EARL

Ich bin der große Verräter.

(*altyazı:* ben büyük hainim.)

BAYAN WOZNIEVSKI

Hımm.

EARL

Dir Erde über die ich gehe sieht mich und debt.

(alt yazı: Üstünde yürüdüğüm yeryüzü beni görüyor ve titriyor.)

BAYAN WOZNIEVSKI

Earl, bize bunun ne demek olduğunu söylemek ister misin?

EARL

sınıf arkadaşlarına onları çiğ çiğ yiyecekmiş gibi bakarak

Gırrrrr

BAYAN WOZNIEVSKI

Earl.

EARL

ayağa kalkar, BAYAN WOZNIEVSKI'yi işaret ederek ve sınıfa hitaben

Der Mann iste inen Kopf größer als ich. DAS KANN SICH ÄNDERN.

(altyazı: Adam benden bir kafa boyu daha uzun. BU DEĞİŞEBİLİR.*"*

BAYAN WOZNIEVSKI

Earl, lütfen koridorda bekle.

Sonra bir gün babam bir video kamera ve bilgisayarı için editleme yazılımı satın aldı. Amacı derslerini videoya çekmek falandı. Detayları bilmiyorduk, sadece detayların sıkıcı olduğunu biliyorduk. Ayrıca bu teknolojinin hayatımıza girmesinin bir nedeni olduğunu da. *Aguirre, Tanrı'nın Gazabı*'ndaki her çekimi yeniden yaratmalıydık.

Çekimin bir öğleden sonramızı alacağı sonucuna vardık. Oysa üç ayımızı aldı ve burada "ilk on dakikayı yeniden yaratıktan sonra pes etmek"ten bahsediyorum. Werner Herzog'un Güney Amerika ormanlarındaki hali gibi neredeyse akıl almayacak engeller ve zorluklarla karşılaştık. Eski çekimlerin üstüne yeni kayıt yapıyor, kayıt düğmesine basmayı unutuyorduk ya da kameranın pili bitiyordu. Işıklandırma ve ses işlerinin nasıl olması gerektiğini gerçekten bilmiyorduk. Kadrodaki bazı isimlerin –genellikle Gretchen– repliklerini doğru dürüst söylemeyi, karakterde kalmayı ya da burnunu karıştırmadan durmayı başaramadığı anlaşıldı. Ayrıca genelde sadece üç kişilik ve birinin kamerayı tutması gerektiğinde

iki kişilik bir oyuncu kadromuz oluyordu. Kullandığımız mekân Frich Park'tı ve koşucular ya da köpek gezdirenler çekime giriyor ve bu yetmezmiş gibi, sohbet etmeye çalışarak durumu daha da kötüleştiriyorlardı.

S: Film mi çekiyorsunuz çocuklar?
C: Hayır. Fiyat seviyesi orta düzeyde bir İtalyan restoranı açıyoruz.
S: Ha?
C: *Evet, elbette film çekiyoruz.*
S: Ne hakkında?
C: İnsanın aptallığı üzerine bir belgesel.
S: Ben de oynayabilir miyim?
C: Sizi *almamamız* aptallık olur.

Dahası, dekor ve kostümleri taklit etmek imkânsızdı. Earl kafasına bir saksı takıyordu ve komik görünüyordu. Elimizde topa ya da kılıca benzeyen hiçbir şey yoktu. Annem evdeki eşyaları parka götüremeyeceğimizi söylemişti ve götürünce bir hafta boyunca Kamera İmtiyazlarının Askıya Alınması durumuyla karşı karşıya kaldık.

Ayrıca çekim sürecimiz acayip salakçaydı. Ormana gidiyor ve hangi sahnenin üstünde çalıştığımızı tamamen unutuyorduk ve diyelim ki hatırladık, bu kez de replikleri, kameranın nasıl hareket ettiğini, karakterlerin nerede başlayıp nerede bittiğini unutuyorduk. Doğru sandığımız bir şeyi çekmek için bir süre sonuçsuzca debeleniyorduk. Sonuç olarak yapacaklarımızı kâğıda dökmeye çalışmak için eve dönüyor ama kendimizi öğle yemeği yerken ya da bir film falan izlerken buluyorduk. Günün sonunda

her şeyi bilgisayara aktarmaya çalışıyorduk ama illa eksik bir çekim oluyordu ve sağ kurtulan sahneler berbat görünüyordu: kötü ışıklandırma, işitilemeyen diyaloglar, titrek kameramanlık.

Böylece bunu aylarca yaptıktan sonra, en sonunda ne kadar yavaş çalıştığımızı idrak ettik ve on dakikalık bir çekim yarattıktan sonra pes ettik.

Sonra annemle babam çektiğimiz kısmı seyretmekte ısrar etti.

Kâbus gibiydi. Earl'le birlikte on dakika boyunca ekranda kartondan yapılma tüpler ve plastik su tabancaları sallayarak, uyduruk Almancamızla bir şeyler mırıldanarak, neşeli koşucuları, aileleri ve simit yiyen yaşlı vatandaşları yok sayarak etrafta dolaşmamızı seyrettik. Kötü olduğunu zaten biliyorduk ama annem ve babam izlerken, on kat beter göründü. Berbatlığının yeni yönlerini keşfettik: örneğin, aslında bir olay örgüsü olmadığını, müzik koymayı unuttuğumuzu, görüntülerin yarısında hiçbir şey görünmediğini, Gretchen'in kameraya evcil havyandan hallice baktığını, Earl'ün tahmin edileceği üzere repliklerini ezberlemediğini ve benim yüzümde her zaman ama *her zaman* az önce lobotomi geçirmişim gibi aptalca bir ifade olduğunu. Ve en kötü kısmı, *annemle babamın filmi sevmiş gibi yapmalarıydı*. Sürekli ne kadar etkileyici olduğunu, ne kadar iyi rol yaptığımızı, bu kadar iyi bir iş çıkardığımıza inanamadıklarını söyleyip durdular. Ekrandaki saçma ötesi döküntüye kelimenin tam anlamıyla tezahürat yapıyorlardı.

Kısaca bize küçük çocuk muamelesi yapıyorlardı. Kendimi öldürmek istedim. Earl de istedi. Ama kendimizi öldürmek yerine hiçbir şey söylemeden oturduk.

Sonrasında tamamen yıkılmış halde odama çekildik.

İÇ – ODAM – GÜN

EARL

Kahretsin. Berbattı.

GREG

Berbat olan biziz.

EARL

Ben senden s*ktiğimin beş kat daha berbatım.

GREG

*On bir yaşındaki Earl'ün s*kmek kelimesini söylemedeki rahatlığına ayak uydurmaya çalışarak*

Ah, kahretsin.

EARL

S*ktir.

BABA

ses, kapıdan

Çocuklar, akşam yemeği on dakikaya hazır.

biz cevap vermeyince

Çocuklar? Film gerçekten müthişti. Annen de ben de çok etkilendik.

İkiniz de kendinizle gurur duymalısınız.

daha kısa bir duraksama

Çocuklar, iyi misiniz? İçeri gelebilir miyim?

EARL

hemen

Hayatta olmaz.

GREG

İyiyiz, baba.

EARL

İçeri gelip o aptal film hakkında tek kelime ederse, kendi kafamı tekmelerim.

BABA

Tamam o zaman!

Ayak sesleri babanın uzaklaştığına işaret eder.

GREG

Feci berbattı.

EARL

O kaseti alıp yakıcam.

GREG

ikna edici bir şekilde küfretmekte güçlük çekmeye devam ederek

Evet, ah, s*ktir. Bok.

GREG ve EARL sessizdir. Earl yakın plandadır. Bir şeyi fark etmiştir.

EARL

Werner Herzog kıçımı yalayabilir.

GREG

Ne?

EARL

Dostum, *Aguirre, Tanrı'nın Gazabı*'nı s*keyim. Werner Herzog yüzünü göt deliğime sokabilir.

GREG

şüpheyle

Pekâlâ.

EARL

Kendi filmimizi yapmalıyız.

ivme kazanarak

Başkasının filmini yapmaya uğraşamayız. *Kendi* filmimizi yapacağız.

artık heyecanlanmıştır

Tanrı'nın Gazabı II diye bir film yapacağız.

GREG

Earl, *Tanrının Gazabı II*.

EARL

AYNEN ÖYLE.

Yaratıcı ortaklığımızda en iyi fikirler hep Earl'den çıkardı ve *Earl, Tanrının Gazabı II* en iyilerinden biriydi. O kadar karmaşık ya da çılgınca bir fikir olmasa da benim aklıma asla gelmezdi: Kısaca, Aguirre'ı yeniden yapacak ama bu kez yapamadığımız bütün kısımları, hatta canımızın istemediği kısımları değiştirecektik. Hoşumuza gitmeyen bir bölüm varsa, bizim versiyonda olmayacaktı. Tekrar yaratamadığımız bir kahraman varsa: *sayonara.* Canlandıramadığımız bir orman mı var: Hemen bir oturma odasına ya da bir arabanın içine dönüşecekti. En iyi fikirler her zaman en basit olanlardı.

Böylece, *Earl, Tanrı'nın Gazabı II,* Earl adında deli bir adamın *Pittsburgh'de normal bir aile evinde* Earl Dorado şehrini arayışına dönüştü. Çekimleri Point Breeze'deki Gaines rezidansında, diyalogların büyük kısmını doğaçlama yaptık ve Cat Stevens birkaç sahnede konuk oyuncu olarak muhteşem bir şekilde boy gösterdi ve her şeyi babamın ortalıkta bıraktığı bir funk CD'sine kaydettik

ve bu da bir iki ay sürdü. Sonunda bir DVD'ye aktardık ve TV odasında gizli bir gösterim yaptık.

Berbattı. Ama ilk filmimiz kadar değil.

Kariyerimiz böylece başlamış oldu.

KAFETERYORASYON

Ekim ayı geldiğinde işler acayip bir hal almıştı. Okulda özellikle kibar davrandığım ve birlikte zaman falan geçirdiğim biri olmuştu. "Arkadaş" kelimesini kullanabilir miydik? Sanırım. Rachel benim arkadaşımdı. Bu cümleyi yazmanın iyi gelmediğini bilmelisiniz. Gelmedi işte. Hayatınızı mahvetmek istiyorsanız arkadaş edinin.

Her neyse, okul dışında birlikte bu kadar çok zaman geçirirken, onu okulda yok saymaya devam edemezdim. Bu yüzden, bir anda okulda bir arkadaş sahibi olarak görülmeye başladım. Herkes tarafından derslerden önce ve sonra Rachel'la konuşurken görülüyordum ve konuşmalar genelde Rachel'ın gürültülü kahkahasıyla son bulduğu için insanların dikkatini çekiyordu. Ve grup halinde çalışma zamanı geldiğinde, neredeyse her zaman aynı grupta oluyorduk. Ve bu tür şeyler insanların gözünden kaçmazdı.

Yani büyük olasılıkla bazı insanlar kız arkadaş/erkek arkadaş olduğumuzu ve belki de seks bile yaptığımızı düşünüyordu. Ve bu tür bir izlenimle pisliğin teki gibi görünmeden nasıl savaşabilirsiniz? Ortalıkta "Rachel'la aramızda kesinlikle bir şey yok! Hele cinsel

bir şey. Genital bölgesinin neye benzediğini bile bilmiyorum ya da olması gereken yerden farklı bir yerde olup olmadığından bile haberim yok," gibi yorumlarda bulunarak dolaşamazdım.

İnsanlar en azından çıktığımızı sanıyordu. Ve şöyle bir şey var: Pek çok insan, özellikle de kızlar bu konuda heyecanlanmış gibiydi. Bu konuda bir teorimi var. Can sıkıcı bir teori.

Teori: Çekici olmayan bir kızla çekici olmayan bir herif çıkmaya başladığı zaman insanlar her zaman heyecanlanır.

Kimse ortaya çıkıp bu etkiyi yaratacak bir şey söylemedi ama ben büyük olasılıkla doğru olduğunu hissediyorum. Kızlar iki Çekici Olmayan İnsan'ın çıktığını gördükleri zaman, "Hey! Aşk çekici olmayan insanlar için bile mümkün. Birbirlerinde dış görüntünün dışında bir şeyler seviyor olmalılar. Ne tatlı," diye düşünürler. Diğer yandan erkekler böyle bir şey gördükleri zaman, "Lise denen Meme Yarışı'nda en leziz memeler için rekabet etmem gereken *erkeklerden bir kişi azaldı*," diye düşünür.

Ve kaçınılmaz bir şekilde Rachel'la zaman geçirmek Rachel Kushner, Naomi Shapiro ve Anna Tuchman'dan oluşan grubu Üst-Orta-Sınıf Son Sınıf Yahudi Kızları Alt Grubu 2a'nın içine en azından kısmen çekilmem anlamına geliyordu. Naomi Shapiro sürekli gürültücü, sert ve *alaycı bir kişilik takınırdı ve Anna Tuchman idare ederdi ama elinde her an Meridyen Kılıcı* ya da *Kaderin Çelişkisi* gibi bir adı olan bir kitap olurdu. Birkaç defa okuldan önce bu kızlarla zaman geçirmek zorunda bırakıldım. Mola vermeksizin sohbetlerinin parçası olmak zor işti.

İÇ - BENSON KORİDORLARI - SABAH

ANNA

Ahh. Bugün İngilizce'ye girmek istemiyorum.

NAOMI

BAY CUBALY sapığın teki.

RACHEL ve ANNA'dan kıkırtılar.

NAOMI

Kıkırtıları anlamazlıktan gelerek

NE?! GÖZÜ HEP GÖMLEĞİMİN İÇİNDE.

Biraz daha kıkırtı. GREG de kibarca kıkırdamaya çalışmakta ama başaramamaktadır.

NAOMI

ŞEY DİYESİM GELİYOR: BİR FOTOĞRAFINI ÇEKİN BAY CUBALY SONSUZA DEK SİZDE KALSIN.

ANNA

dehşete düşmüş gibi yaparak

Naomi-i-i-i-i-i!!

Birden bütün gözler bu konuda ne düşündüğünü anlamak ister gibi Greg'e çevrilir.

GREG

en güvenli seçeneğin o ana kadar söyleneni özetlemek olduğuna karar vererek

Şey... memelerin fotoğrafını çekmek. Cubaly tarzı.

NAOMİ

Ahhhh. Oğlanlar o kadar sapık ki. Greg, seks dışında tek bir şey düşünebiliyor musun?

BİR KORİDOR DOLUSU ÖĞRENCİ HEP BİR AĞIZDAN

Greg bu gürültücü iğrenç insanla gülüp eğlendiğini hepimiz bir kenara not ettik.

Yani, evet, büyük çabalarla edindiğim sosyal görünmezliğim darbe alıyordu. Hatta bir öğleden sonra Rachel ve arkadaşlarıyla senelerdir adımımı atmadığım kafeteryada yemek yeme hatasına bile düştüm.

Kafeterya tam bir kaostur. Öncelikle, daimi bir alt seviye yiyecek kavgası halidir. Durumun güvenlik görevlilerinin müdahale edeceği kadar şiddetlenmesi nadirdir ama her an biri bir diğerine

yakın mesafeden bir yiyecek parçası ya da baharatlık savurabilir ve bazen ıskalayıp kafeteryanın bir başka kısmından birine isabet ettirebilir. Yani biraz II. Dünya Savaşı'nın soğuk cephelerine benzer.

İkinci olarak, yemek her gün pizza ve patates kroketten oluşur. Bazen ortalığı biraz şenlendirmek için pizzanın üstüne kakaya benzeyen gri sosis kıtırları eklerler ama olabilecek tek çeşitlilik bundan ibarettir. Ayrıca yere bir sürü yemek dökülür ve hem pizza hem patates kroket üstüne basılınca çok kayganlaşır. Üstüne bol miktarda kurumuş Pepsi eklenince zemin yapış yapış ve dolayısıyla yürünmesi kolay bir hal alır ama nedense daha da iğrençleşir.

Son olarak kafeterya acayip kalabalıktır. Yani kazayla pizza peynirine ya da ezilmiş patates krokete basıp kayarsanız muhtemelen çiğnenerek ölürsünüz.

Bir başka deyişle, kafeterya güvenlik seviyesi düşük bir eyalet hapishanesine benzer.

Ve ben sakil bir şekilde kucağımda sırt çantamla oturup babamın hazırladığı tuhaf ama muhtemelen sağlıklı yemeğimi yemek zorunda kaldım çünkü çantanızın masa altında yağlı yiyecek lekeleri ve haşarat aileleriyle dostluk kurmasını istemezsiniz ve her gün pizza ve patates kroket yesem daha kilolu olurdum ve yüzümün bir yerinde insan gözü büyüklüğünde bir sivilcem olurdu. Ve Naomi yüksek sesle Ross Kaba Şekilde Konuştu ve Ben De O Konuya Gireyim Deme Falan Oldum tadında bir şeyler anlatıyordu ve ben büyük olasılıkla suratımda aptalca bir sırıtış ya da acılı bir ifadeyle kibar kibar dinlemeye çalışıyordum. Madison Hartner gelip bizimle oturduğunda içinde bulunduğum durum işte buydu.

Hatırlamamanız ihtimaline karşılık, Madison Hartner, büyük olasılıkla Pittsburgh Steelers oyuncularından biriyle ya da en azından bir üniversite öğrencisiyle falan çıkan şu acayip ateşli kız. Aynı zamanda beşinci sınıfta Madison Fartner takma adı ve Sümükten Yapılma Dudak Koruyucusu suçlamasıyla acımasızca düşmanlık ettiğim kız. Elbette köprünün altından çok sular aktı ama son sınıfın ekim ayında belli belirsiz bir arkadaşlığımız vardı. Bazen koridorda selamlaşıyorduk ve hatta ben kırıcı olmayacak yavan bir espri yapıyordum, o da gülümsüyordu falan ve birkaç saniye boyunca şefkatli bir panda yavrusu gibi yüzümü memelerine sürtmenin hayalini kuruyordum ve sonrasında ikimiz de hayatlarımıza dönüyorduk.

Madison'la yakınlaşmak istedim mi? Evet. Elbette istedim. Onunla yakınlaşmak için hayatımın bir yılını vermeye hazırdım. Tamam, belki bir ayını. Ve tahmin edileceği gibi Madison bunu kendi isteğiyle yapıyor olacaktı. Tuhaf bir dilek cininin onu hayatımın bir ayına karşılık benimle sevişmeye zorlamasını önermiyordum. Bu paragraf baştan sona geri zekâlıca oldu.

Bakın: Bana, "Greg, kime âşıksın?" diye sorsanız cevap Madison olurdu. Ama çoğu zaman kızları düşünmemeyi başarabiliyordum çünkü lisede benim gibi erkekler gerçekten yakınlaşmak istedikleri kızlarla yakınlaşmayı kesinlikle beceremez; bu yüzden ezik bir aptal gibi buna takılıp kalmanın hiçbir anlamı yoktur.

Bir keresinde lisede babama açıkça kızları sordum ve o da evet, lisenin imkânsızlıklarla dolu olduğunu ama üniversitenin farklı olduğunu ve oraya kapağı attığım zaman "malı götüreceğimi" söyledi. Biraz utanç verici olmakla birlikte aynı zamanda güven vericiydi. Sonra anneme sordum; o da aslında çok yakışıklı

olduğumu söyledi ve bu ifade derhal *Gerçeğe Karşı Anne* davasında 16087 nolu delilin parçası oldu.

Her neyse. Ateşli ve neredeyse evrensel düzeyde popüler bir kız olan Madison yavaş adımlarla bize yaklaştı ve tepsisini Rachel'ınkinin yanına bıraktı. Bunu yapmayı neden seçmişti? Bu noktada size bir şeyi daha uzun uzadıya açıklayacağım. Anlatıcıların Joseph Stalin'i gibiyim.

Ateşli kızlar ikiye ayrılır: Kötü Ateşli Kızlar ve Aynı Zamanda Hem İyi Kalpli Hem Sempatik Olan ve Hayatınızı Kasten Mahvetmeyecek Olan Ateşli Kızlar (AZİKVSİOVHKMOAK). Sınıfımızın burnunu yaptıran ilk kızı olan Olivia Ryan kesinlikle Kötü Ateşli Kızlar'dandır. İnsanların ondan korkması bu yüzdendir. Periyodik aralıklarla, rastgele birilerinin hayatını mahveder. Zaman zaman nedeni o kişinin Facebook'ta, *liv ryan sürtüğün tekiiiii!* gibi bir şey yazmasıdır ama çoğu zaman sebepsizdir. Bir anda birinin evinde bir volkan patlayıp etlerini eritmiş gibi olur. Tahminim, Benson'daki ateşli kızların yaklaşık yüzde 75'inin kötü olduğu yönünde.

Ancak Madison Hartner kötü değildir. Hatta o AZİKVSİOVHKMOAK'un başkanı gibidir. Bunun en iyi kanıtı Madison ve Rachel'ın, Rachel kanser olmadan önce en iyi ihtimalle birbirlerini uzaktan tanıması ve kanserin ortaya çıkmasının Madison'ın Arkadaşlık Hormonları'nı tetiklemesidir.

Size şunu da söyleyeyim, AZİKVSİOVHKMOAK ile ilgili en büyük sorun, hayatınızı kasten mahvetme peşinde olmamalarının hayatınızı yine de mahvetmeyecekleri anlamına gelmemesidir. Ellerinde değildir. Onlar tasasız bir şekilde ormanda dolaşan ve

arada sırada bir sincabı çiğneyip bunun farkında bile olmayan filler gibidir. Güzel ve seksi filler.

Aslında Madison anneme çok benzer. Kafayı İyilik yapmakla bozmuştur ve insanları bir şeyler yapmaya ikna etme konusunda üstüne yoktur. Bu, kitabın ilerleyen sayfalarında göreceğiniz gibi inanılmaz tehlikeli bir kombinasyondur. Tabii eğer kitabı kafayı yiyip dizüstü bilgisayarımı hareket halindeki bir arabanın camından bir göle atmadan tamamlayabilirsem.

Pekâlâ. Kısaca Madison'ın lösemiyle aktive olan Arkadaşlık Hormonları, sisteminde pompalanmaya başlamıştı ve şimdi arkadaşlığını öğle yemeği sırasında bizimle otururak gösteriyordu.

"Burada oturan kimse var mı?" diye sordu. Dış görüntüsüne pek uymayan koyu renk bal kıvamında, bilge tınılı bir sesi vardır. Bu da çok ateşlidir. Kendimi sürekli ne kadar ateşli olduğunu yazan bir soytarı gibi hissediyorum, o yüzden vazgeçiyorum.

"SANMIYORUM," dedi Naomi.

"Bizimle otursana," dedi Rachel.

Ve Madison oturdu. Naomi sessizleşmişti. Güç dengesi hiçbirimizin henüz anlayamayacağı bir şekilde değişmişti. Havada gerilim vardı. Büyük bir fırsat ve daha büyük bir tehlike anıydı. Dünya sonsuza dek değişmek üzereydi. Ağzımda et vardı.

"Greg, ilginç bir öğle yemeğine benziyor," dedi Madison.

Öğle yemeğim plastik bir kapta akşamdan kalma et parçaları, soya filizi ve maruldan oluşuyordu. Ayrıca teriyaki sosu, yeşil soğan falan da vardı. Bir uzaylı dünyaya gelip salata yapımı dersi almış ve final sınavında pek iyi iş çıkaramamış gibi görünüyordu. Her neyse, elime bir fırsat geçmişti. Hemen değerlendirdim.

"Öğle yemeğimi çoktan yedim," dedim. "Bu bir uzaylının kusmuğu."

Rachel ve Anna kişner gibi ses çıkarırken *Madison gerçekten birazcık kıkırdar gibi oldu.* Bu kıkırtının gaf doğurucu sonuçlarını gerçek anlamda idrak edecek zamanım olmadı çünkü besbelli Naomi yeniden ilgi odağı olmak için gürültülü ve sinir bozucu bir girişime hazırlanıyordu ve ne pahasına olursa olsun buna engel olmalıydım.

"Evet. Bay McCarthy'nin dersinden ekstra not almak için uzaylıların kusma alışkanlıkları hakkında bir belgesel hazırlıyorum. Kamerayla peşlerinde dolaşıyor ve kusmuklarını bu tür kutulara topluyorum. Yoksa bunu *yiyeceğimi* mi sandın? Asla. Madison, benim sapık olduğumu düşünüyor olmalısın. Ben bir *kusmuk tarihçisiyim* ve sen buna biraz saygı duymalısın. Bu güzel kusmuk örneğinin bu kutuda olması bu yüzden. Bununla bazı *araştırmalar* yapacağım."

Naomi, "İĞRENÇ" ve "BUNU GERÇEKTEN SÖYLEMEDİN" hareketleriyle periyodik aralıklarla sözümü kesmeye çalışıyor ama sonuç alamıyordu. Daha yeni yeni hız kazanıyordum, üstelik birkaç harbi gülüş koparmayı başarmıştım. Özellikle de şu noktada Kişnemeler Kraliçesi'ne dönüşen Rachel'dan.

"Bu değerli kusmuğu yiyecek *değilim.* Size bir şey açıklamama izin verin, çocuklar. Bir uzaylının kusması bir güven işaretidir. Harikulade kusmuklarını bana lütfetmeleri için güvenlerini kazanmak amacıyla uzaylılarla bir sürü zaman geçirdim ve kusmuklarını yiyerek bu güveni sabote etmeye hiç niyetim *yok.* Besleyici ve enfes gibi görünse bile. Bir bakın. Şu sperme benzeyen acayip şeylere bir bakın. Bu kusmuk için can atmama neden oluyor

mu? Ve ağzıma atıp yemek için? *Elbette*. Ama *güven* söz konusu. Sıradaki soru. Rachel."

Rachel umutsuzca kişniyor ve gıdaklıyordu, bu yüzden ona konuşma fırsatı vermemin bana Naomi'nin konuşmasına izin vermeden biraz yükleme yapma olanağı sağlayacağını biliyordum. Ayrıca Benson'un muhtemelen en güzel kızını güldürdüğüm gerçeğine odaklanmamaya gayret ediyordum. Böyle bir şey kesinlikle ilk kez yaşanıyordu.

Rachel bir süre sonra, "Uzaylıları nerede buluyorsun ki?" diye sormayı başardı.

"Müthiş bir soru," dedim. "Uzaylılar genelde insan kılığına girer ama ne arayacağını bildiğin zaman, onları kolayca fark edebilirsin." İlham almak için bakışlarımı kafeteryada dolaştırdım. Nedense dikkatim Sihir kartlarıyla oynayan, on sekiz bin yıl öncesinden kalma gotik ahmaklardan Scott Mayhew'a odaklanmıştı. Sırtında bir trençkot vardı ve elinde bir öğle yemeği tepsisiyle ortalıkta dolaşıyordu.

"Uzaylıların trençkotlara odaklanmış sıradışı bir moda anlayışı var," diye devam ettim. "Ve insan bacaklarını normal bir şekilde yürümek için nasıl kullanacaklarını tam olarak çözmüş değiller. Mesela, hemen bakmayın ama şuradaki Scott Mayhew'u ele alalım. Evet. O bir ders kitabı uzaylısı."

Kalbim hızla çarpıyordu. Bir yandan varoluş dayanağımla ilgili büyük bir günah işlemiştim: *Asla kimseyle alay etme*. İnsanlar hakkında olur olmaz konuşmak lisede ya da aslında her yerde dost ya da düşman edinmenin en kolay yoluydu ve daha önce milyon kez ifade ettiğim gibi, yaşam amacıma taban tabana zıt düşüyordu.

Ancak diğer yandan gülmekten yarılan üç kızla birlikteydim ve biri Madison, diğeri Rachel'dı ve devam etmek zorundaydım.

"Büyük olasılıkla Scott'ı ortalıkta tuhaf tuhaf koştururken görüp kendi kendinize, bu çocuğun derdi ne, diye sormuş olabilirsiniz. Pekâlâ, Scott bir uzaylı. Evi mahvolmuş bir meteor ya da ona benzer bir yer. Ve elimde kusmuğuyla dolaşmama izin vereceği *güven seviyesine* ulaşmamız uzun zaman aldı. Ne kadar çok uzaylı şiiri dinlemek zorunda kaldığımı bilmek bile istemezsiniz. Genellikle Kentaur'lar[11] hakkında. Ve nihayet bu sabah bana kendi şiirlerinden birkaç tanesini okudu ve ben 'Sana bunun için teşekkür etmek isterdim, gerçekten çok güzeldi,' falan oldum ve sonra o da, 'Seni *kusmuğumla* onurlandırmak *isterim*,' dedi ve bu şeyi kustu. Çılgın bir maceraydı."

Ve sonra çenemi kapadım çünkü Scott nedense yaptığı şeye ara vermişti ve kafeteryanın karşı tarafından bize dik dik bakıyordu. Gördüklerinin hoşuna gittiğini sanmıyordum. Anna, Rachel ve Madison, hepsi ona bakarak gülüyordu. Ve ben suratımda kocaman ve aptalca bir sırıtışla bir şeyler söylüyordum. Onunla dalga geçtiğimizi anlamıştı. Çok barizdi. Bana soğuk ve öfkeli gözlerle baktı.

Naomi boşluğu doldurmak için hevesle araya girerek, "GREG ÇOK ACAYİP VE İĞREÇSİN," dedi.

Madison yüzünde tatlı bir gülümsemeyle, "Greg, acımasızlık ediyorsun," dedi.

Bu işten nasıl sıyrılacaktım? "Hayır, hayır, hayır," diye bağırdım. "Naomi, uzaylı kusmuğu iğrenç değildir. *Olay* bu zaten.

---

11 Yarı insan, yarı hayvan bedenli mitolojik yaratıklardır. (ed.n.)

Nadide ve güzel bir şeydir. Ve Madison, söylediklerim *acımasızca* değildi. Tam tersi. Scott'la aramızdaki sihirli bağı *kutluyorum*. Kusmuğuyla. Şu anda bu kabın içinde tuttuğum bu kusmukla."

Ama telaşlanmıştım. Geçici olarak kontrolümü kaybedip Scott Mayhew hakkında atıp tutmuş ve büyük olasılıkla benden nefret etmesine neden olmuştum. Ve ayrıca insanlar hakkında atıp tutan biriymişim gibi bir izlenim yaratmıştım. O kadar telaşlanmıştım ki bir sonraki dersin zili çalana kadar doğru dürüst bir şey söyleyemedim ve elbette, bunu izleyen birkaç hafta boyunca kafeteryaya adım atmadım. Orada koltuk altlarım ter dökmeden yemek yiyebileceğimi hiç sanmıyordum.

Daha sonra Rachel bana Scott Mayhew'un Anna'ya fena halde âşık olduğu sırrını açtı.

"Ah, çok mantıklı."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Anna hep içinde kentaur'lar falan olan kitaplar okuyor."

"Bence Scott onun için fazla tuhaf."

"O kadar tuhaf değildir."

Scott konusunda hâlâ suçlu ve hassas hissediyordum.

"Greg, Scott oldukça tuhaf biri. Ve saçları da iğrenç."

"Şey, *benim* kadar tuhaf değil."

"Sanırım uzaylı kusmuğu belgeselini yapan sensin."

"Evet."

"Diğer filmlerin de belgesel mi?"

Sanırım Rachel bana ucu açık bir tekrar imkânı sunmaya çalışıyordu ama dürüst olmak gerekirse, bir şey söyleyemeyecek

kadar telaşlıydım. Bir yanda şu Scott meselesi vardı, Rachel üstüne bir de film konusunu açıyordu ve ben ne yapacağımı bilmiyordum.

Bu yüzden, "Ahhh. Sayılmaz. Ah," gibi bir şey söyledim.

Ama neyse ki Rachel ne demek istediğimi anlamıştı.

"Özür dilerim, sır olduklarını biliyorum. Sana filmlerin hakkında bir şey sormamalıydım."

"Hayır, aptallık ediyorum."

"Hayır, etmiyorsun. Sır olmaları senin için önemli. Bana onları anlatmanı istemiyorum."

Şunu söylemek zorundayım: O anda Rachel gerçekten müthişti. Bu arada, sanırım filmleri *size* anlatmam gerekecek. Siz Rachel kadar müthiş davranmıyorsunuz, aptal okuyucular.

Demek istediğim, onları okumanız gerektiğine karar veren ve aslında şu anda devasa bir kaka makinesi gibi davranan benim.

Ve bu kimse için sürpriz olmasa gerek.

Tahmin edileceği üzere, bu sadece listenin bir kısmı.

Earl, Tanrı'nın Gazabı II (yön. G.Gaines ve E.Jackson, 2005)

Evet, biliyorum. *II*'nin hiçbir anlamı yok. Ya *Aguirre, Tanrı'nın Gazabı II* ya da *Earl, Tanrının Gazabı I* olmalıydı. Her neyse. O zaman için *Earl, Tanrı'nın Gazabı II* uygun gibi gelmişti. Ayrıca on bir yaşındaydık. Üstümüze gelmeyin.

Her neyse, Earl'ün gösterişli uydurma Almanca konuşan psikozlu İspanyol fatih performansı neredeyse sıfır olay akışı, sıfır karakter gelişimi, sıfır anlaşılır diyalog vs. yüzünden gölgelendi. Geriye dönük bakınca, belki de Cat Stevens'ın çıldırıp bizden birine saldırdığı görüntüleri daha az kullanmalıydık diye düşünüyorum. Ayrıca altyazı da eklemeliydik çünkü Earl'ün ne demeye çalıştığını anlamak imkânsız. Mesela "*Ich haufen mit staufen ZAUFENSTEINNN.*" Kulağa harika geliyor ama birebir tercüme edildiğinde karşılığı "ben ALKOL İÇEN TAŞLAAAAR yığmak/toplamak/biriktirme" oluyor. ★

Ran II (yön. G. Gaines ve E. Jackson, 2006) *Ran II*'de kostümler, film müziği, silahlar ve öncesinde gerçekten oturup yazmaya çalıştığımız bir hikâye akışıyla çıtayı yükselttik. Şöyleydi: Bir imparator ve oğulları akşam yemeği yemektedir. Oğullardan biri İmparator'la alay eder. İmparator öfkelenir ve kendi saray soytarısını öldürür. Diğer oğullarından birinin karısı koşarak gelir ve bir başka imparatorla yeniden evlendiğini duyurur. Boynu koltuk altına kıstırılıp öldürülür. Bu sırada ikinci imparator bir banyoda yaşamakta ve sabun yemektedir ve bir ulak, karısının öldüğünü haber verince uzun uzadıya bir çıldırma sahnesi yaşar. Ulak asi oğul çıkar ancak asi oğul gizemli bir saldırganın diş macunuyla beklediği bir ağacın altından geçme gafletine düşer. Saldırgan ve birinci imparator ormanda bir süre birbirini kovalar. Bu, ikinci imparatorun daha da uzun bir çıldırma sahnesi yaşamasına neden olur. Bir süre sonra oturma odasına koşup dirseğiyle alnına vurarak intihar ederken her nasılsa yeniden canlanan saray soytarısı çok gürültülü ve anlamsız bir şarkı söylemektedir.

Ve işler iyice karmaşık bir hal alır. ★★

Kıyamet Daha Sonra (yön. G.Gaines ve E. Jackson, 2007) Yine en başarılı film adlarımızdan biri olmadı. Kıyametin ne olduğunu öğrenince, *Kıyamet*'in[12] Dünyanın Sonu'yla ilgili olmamasının saçmalık olduğunu düşündük. Bu film şu şekilde özetlenebilir:

1. Kafasında bir bandana, elinde bir su tabancası olan Earl kıyametin ne zaman kopacağını öğrenmek istemektedir.

12 Orj. *Apocalypse Now.* (ed.n.)

2. Ben dış ses olarak Earl'e kıyamete daha zaman olduğunu söylerim.
3. Earl bir sandalyeye oturur ve *bol miktarda* küfreder.
4. Tekrar ★½

Yıldız Barışları (yön. G.Gaines ve E.Jackson, 2007) Olay yeryüzü gezegeninde, gelecekte değil 2007'de geçmektedir ve müthiş bir adı olmasına rağmen Luke, Çılgın Baş Belası semtin en bayık adamıdır. Cüzdanında pudingden başka bir şey yoktur ve kızlar onunla oynaşmak yerine midesine yumruk atmak istemektedir. Luke'un daha sonra bir kum havuzunda keşfettiği iki robot ona zihin gücüyle eşyaları hareket ettirebileceğini söyler. Bunun gerçekliğiyle ilgili kanıt yoktur ama Luke herkese bunu anlatır ve insanlar gücünü sergilemesini isteyince, gerçekten çok kızar ve Öfkeli Robot Dansı'nı yapar. Bir noktada bisikletinin gelecekten gelen bir hız aracı olduğunu düşünür ve elinde bir su tabancasıyla Frick Park'ın etrafında dolaşıp dudaklarıyla uzay sesleri çıkararak fırtına süvarileri olduğunu düşündüğü insanlara saldırır. Sonra polisler çıkagelir. Senaryoda olmayan ama neredeyse ezdiğimiz yaşlı bir bayanın çağırdığı polislerden bahsediyorum. İşte bu film gerçekten müthiş olmuştu çünkü bir son yazmamıştık. ★★½

Merhaba, İyi Öl (yön. G.Gaines ve E. Jackson, 2008) Çığır açan bir filmdi! Çoraptan yapılma kuklalar kullandığımız sayısız filmimizin ilkiydi. İngiliz süper ajanı James Bondage gizli gizli bir çorap kuklası olan güzel bir kadınla aynı yatakta uyanır. Gizli gizli olduğunu James Bondage'ın "Sana dair en güzel şey çoraptan yapılma bir kukla olmaman," demesinden anlarız. ★★½

Kedi-blanka (yön. G.Gaines ve E.Jackson, 2008) Olay şu ki kediler rol yapamıyormuş. ★

2002 (yön. G.Gaines ve E.Jackson, 2009) *2001*'i seyrettikten sonra kendimizi çok özgürleşmiş hissettik. Eğer *Aguirre, Tanrı'nın Gazabı* bize bir filmin mutlu bir sonla bitmesinin gerekmediğini öğrettiyse, *2001* de bir filmin konusunun olmaması gerektiğini ve pek çok sahnesinin tuhaf renklerden ibaret olabileceğini öğretti. Sanatsal açıdan bu bizim en hırslı, dolayısıyla izlemesi en az eğlenceli filmimiz oldu. ★★½

Mançuryalı Kedi (yön. G. Gaines ve E.Jackson, 2010) Kediler sadece rol yapamamakla kalmayıp giydirilmekten de nefret edermiş. ★★★½

Earl, Tanrı'nın Gazabı II'den başlayarak toplamda kırk iki film çektik. Filmleri tamamladığımızda gerçekleştirdiğimiz bir ritüelimiz vardı: Filmi iki DVD'ye yazdırıyor, babamın bilgisayarından siliyorduk ve Earl bir sigara tüttürürken ben ham çekimleri evimizin arkasındaki çöpe götürüyordum. Annem bunu genelde hoşnutsuz bir ifadeyle izlerdi çünkü görüntüleri daha sonra isteyeceğimizi düşünürdü ve ayrıca, sigara olayını anlayışla karşılamakla birlikte, bayıldığı da söylenemezdi ama bunu yapmamıza göz yumardı çünkü ona seçme şansı bırakmazdık.

Filmleri bizden başka kimsenin seyretmesini istemiyorduk. Hiç kimsenin. Annemle babam olmazdı; görüşlerine güvenemeyeceğimizi biliyorduk. Sınıf arkadaşlarımız olmazdı; onların görüşlerini *önemsemiyorduk*. Özellikle *Aguirre, Tanrı'nın Gazabı* fiyaskosundan sonra. Ayrıca hiçbiriyle gerçekten arkadaş sayılmazdık.

Arkadaş edinmek Earl'ün umurunda bile değildi. Ben sahip olduğu en yakın arkadaştım ve film çekmek dışında birlikte takılmazdık. Ortaokuldayken tek başına çok fazla zaman geçir-

meye başladı; nereye gittiğini bilmiyordum ama bizim ev ya da onlarınki olmadığı kesindi. Bir dönem uyuşturucu da kullandı ama bu benimle paylaştığı bir şey değildi. Bu da fazla sürmedi; onun uyuşturucu sonrası darmadağın halde olduğu iki film çektik: *Yürü Lola Yürü*, (2008), *Gay. I.* (2008). Ve sonra çok kısa sürede kendini toparladı. Sekizinci sınıfa geldiğimizde, kendini sigarayla sınırlandırmıştı. Bununla birlikte, yalnızlığından hoşnut biri olarak kaldı ve onu haftalar boyunca görmediğim oluyordu.

Bana gelince: Ortaokuldayken arkadaş edinmekte çok zorlandım. Nedenini bilmiyorum. Bilseydim, bu kadar imkânsız olmazdı. Kesin olan bir şey varsa o da diğer çocukların ilgi duydukları şeyler benim ilgimi çekmiyordu. Çocukların çoğu ya spor ya da müzikle haşır neşirdi ve ikisi de bir türlü ayak uyduramadığım şeylerdi. Müzik beni sadece film müziği olarak çekiyordu ve spora gelince, haydi ama. Birbirine top atan ya da birbirini yere sermeye çalışan adamlardan bahsediyorduk ve onları bir oturuşta tam üç saat boyunca seyretmeniz gerekiyordu ve bu bana zaman kaybı gibi geliyordu. Bilmiyorum. Kimseyi küçümser gibi davranmak istemediğim için başka bir şey demeyeceğim, sadece spordan daha aptalca bir şeyin var olabileceğini hayal etmek imkânsız.

Kısaca, kimseyle ortak ilgi alanım yoktu. Daha da önemlisi, herhangi bir sosyal ortamda bulunduğumda neden bahsedeceğim konusunda en ufak bir fikrim olmuyordu. Bir filmden alıntı olmayan espriler yapmayı beceremediğim için, sadece telaşa kapılıyor ve söylenebilecek en ilginç şeyi bulmak için çabalıyordum. Ve genelde ortaya şuna benzer bir şey çıkıyordu:

Hiç fark ettin mi, insanlar ya sürüngenlere ya da kuşlara benziyor. Ve onları bu şekilde sınıflandırabilirsin: Mesela bende kesinlikle bir sürüngen suratı var ama sen penguene benziyorsun, gibi.

Bu bir video oyunu olsaydı, bu odadaki her şeyi kırıp dökebilirdin ve içinden bir avuç para çıkardı ve o parayı almak için eğilmen bile gerekmezdi. Banka hesabına geçmesi için, paranın üstünde yürümen yeterdi.

Eski tarz bir rock grubunun solisti gibi, mesela Pearl Jam gibi konuşsaydım, herkes ciddi bir kafa travması geçirdiğimi düşünürdü. O zaman Pearl Jam gibi bir adamın öyle konuşmasına nasıl izin verilmiş?

Biriyle arkadaşken bu tür şeylerden bahsetmek harika olabilir ama sadece nazik bir sohbet gerçekleştirmeye çalışırken öyle olmuyor. Ve nasıl olduysa ben hiçbir zaman arkadaşlık aşamasına geçemedim. Liseye geçtiğimde ve başka insanlarla nasıl konuşacağımı biraz daha iyi çözdüğümde kimseyle gerçekten arkadaş olmak *istemediğime* çoktan karar vermiştim. Dediğim gibi, daha çok bir iş arkadaşı olan Earl dışında.

Ya kızlar? Kızları unutun. Kızlar konusunda asla şansım olmadı. Referans olarak bkz. 3. Bölüm "Bu Utanç Verici Bölümü Aradan Çıkaralım Gitsin".

Yani sözün özü, filmleri kimseye göstermedik.

Bay McCarthy Benson'daki en sağduyulu hocalardan biridir. Genç öğretmenlerdendir ve lisenin hayatı ezip geçen özelliklerine bir şekilde bağışıklık kazanmış gibi görünür. Benson'daki genç öğretmenlerin çoğu günde en az bir kez ağlar. Diğer birkaçı geleneksel kalıptan, bir tür aptal ya da zorba sayılabilir ama Bay McCarthy nevi şahsına münhasır tiplerdendir.

Beyazdır ama kafası tıraşlı ve kollarının alt kısımları dövmelerle kaplıdır. Hiçbir şey onu olgular kadar coşturamaz. Eğer dersinde birisi herhangi bir gerçeğe değinecek olursa, Bay McCarthy göğsüne vurarak "DOĞRU OLGU" ya da bazen "ARAŞTIRMAYA SAYGI" diye bağırır. Olgu yanlışsa, bu kez ifadesi "YANLIŞ BİR OLGU" olarak değişir. Her gün termostan Vietnam çorbası içer ve çorba içmekten "kâhine akıl danışmak" olarak bahseder. Nadiren, gerçekten heyecanlandığı zaman, köpek gibi davranır. Genellikle insanı delirtecek kadar uyumludur ve bazen derslerini çıplak ayakla verir.

Her neyse, Bay McCarthy arkadaşlığa yakın bir ilişki kurabildiğim tek öğretmendir ve Earl'le benim öğle yemeğimizi odasında yememize izin verir.

Earl, Bay McCarthy'nin odasında geçirdiğimiz bu süre boyunca hep aksidir. Telafi dersleri alır ve sınıf arkadaşlarının tamamı kuş beyinlidir. Ayrıca telafi sınıflarının hepsi yerin altında kalan B katındadır.

Bu arada, Earl istediği sınıfa girecek kadar zekidir. Neden telafi dersi aldığı konusunda hiçbir fikrim yok ve Earl'ün karar mekanizmasını anlayabilmek için yirmi kitap falan yutmak gerekir, bu yüzden bu konuya girmeyeceğim. Söylemeye çalıştığım yedinci ders geldiğinde, dört saatlik, ömür törpüsü bir aptallığa maruz kaldığı için bileklerini kesme isteğiyle dolmuş olur. Öğle yemeğinin ilk on dakikası boyunca söylediğim her şeye öfkeyle kafa sallar. Bir süre sonra bu ruh halinden sıyrılır.

Kafeteryadaki salakça öğle yemeğimden sonra, "Demek artık bu kızla zaman geçiriyorsun," dedi.

"Evet."

"Annen seni hâlâ zorluyor demek."

"Sayılır, evet."

"Kız ölecek gibi mi?"

"Şeyy," dedim. Bu konuda ne diyeceğimi gerçekten bilmiyordum. "Yani kanser. Ama o öleceğini düşünmüyor, bu yüzden birlikte takıldığımız zaman kendimi biraz kötü hissediyorum çünkü sürekli öleceksin, öleceksin, öleceksin diye düşünüyorum."

Earl'ün yüzü ifadesizdi. "Herkes ölecek," dedi. Aslında o bunu "Herkez ölcek" şeklinde söyledi ama öyle yazınca aptalca geliyor. Yazmak nasıl bir şey? Bundan nefret ediyorum.

"Evet," dedim.

"Ölümden sonra yaşama inanıyor musun?"

"Pek sayılmaz."

"Hayır, inanıyorsun." Earl bundan hayli emin görünüyordu.

"Hayır, inanmıyorum."

"Ölümden sonra yaşam olmadığına inanmıyor olamazsın."

Sinir bozucu olmak için, "Bu üçlü olumsuz oldu," dedim. Aptalcaydı çünkü insan sinir bozucu olma egzersizi yapmamalıydı.

"Adamım, canın cehenneme. Ölümden sonra yaşam için fazla iyi olduğunu düşünüyorsun."

Yemeğimizi yedik. Earl'ün öğle yemeği Skittles, SunChips ve koladan oluşuyordu. Ben de kurabiyelerinden yiyordum. "Yaşamama hali aklına yatmıyor. Artık yaşamıyor olacağına inanamıyorsun."

"Çok güçlü bir beynim var."

Earl hiç neden yokken ayağını yere vurarak, "O beyne bir tekme indirmek üzereyim," dedi.

Bay McCarthy içeri girdi.

"Greg, Earl."

"Nasılsınız, Bay McCarthy?"

"Earl, o öğle yemeği çöp." Bay McCarthy yeryüzünde bunu Earl'ü çıldırtmadan söyleyebilecek dört kişiden biriydi.

"En azından termosun tekinden yosuna benzeyen acayip bir ercik sapı çorbası içmiyorum."

Nedense Earl ve ben son zamanlarda kafayı ercik saplarına takmıştık.

"Evet, ben de kâhin takviyesi almaya gelmiştim."

Masasının üstünde duran sıcak tabağı o zaman fark ettik.

"Öğretmenlerin yemek salonunun tesisatını yeniliyorlar," diye açıkladı. "Bu, evlatlarım, bilgeliğin tek kaynağıdır. Kehanetin sularına bir bakın."

Bay McCarthy'nin kocaman çorba termosuna baktık. Earl'ün tarifi haksız değildi; erişteler ercik saplarına benziyordu ve çorbanın içinde bir sürü vıcık vıcık yeşil yaprağımsı şey yüzüyordu. Aslında çorba tam bir ekosisteme benziyordu. Neredeyse yılanlar görmeyi bekleyerek baktım.

"Buna *pho* deniyor," dedi Bay McCarthy. Görünüşe bakılırsa "pho" "fah" gibi telaffuz ediliyordu.

"Tadına bakayım," dedi Earl.

"Olmaz," dedi Bay McCarthy.

"Hah," dedi Earl.

Bay McCarthy, "Size yiyecek veremem çocuklar," diye özür diledi. "Öğretmenlerin öğrencilere yemek vermesinden hoşlanmıyorlar. Ne yazık ki. Earl istersen sana özellikle tavsiye edebileceğim bir Vietnam lokantası var. Lawrenceville'de Thuyen'in Saygon Lezzetleri."

"Lawrenceville'e gidip bir şey yiyecek değilim," dedi Earl küçümseyici bir tavırla.

"Earl, Lawrenceville'e gitmeye karşı," dedim. Bazen Earl'le yanımızda bir başkası varken, Earl'ün davranışını hikâyelemek eğlenceli bir iş gibi geliyordu; özellikle de bu Earl'ün söylediklerini farklı sözcüklerle tekrarlamak anlamına geliyorsa. Kısaca, burada öncül Earl'ün hiçbir şekilde işe yaramayan can sıkıcı özel asistanı olmasıydı.

"Benim dışarıda yiyecek param yok."

"Earl'ün bu amaca tahsis edilmiş parası yok."

"Burada biraz çorba kapmaya çalışıyorum."

"Earl sizin çorbanızın tadına bakmayı umuyordu."

"Öyle bir şey olmayacak," dedi Bay McCartney çorbanın kapağını kapatırken neşeyle. "Greg, bana bir olgu söyle."

"Hımm... Vietnam mutfağının pek çok örneği gibi, *pho*da Fransız mutfağından, özellikle de consommé'den türetilen et suyuna çorbadan esintiler taşır." Bunu söylediğim için utanıyorum ama bu olgu yemek kanalından alıntıydı.

Bay McCarthy, "ARAŞTIRMAYA SAYGI," diye gürledi. "Greg, fena çaktın." Sağ üst kolunu kasıp sol yumruğuyla vurdu. "Baskınlığa devam." Bir anda gaza gelmişti. Hatta biraz hırlıyordu. Bana saldıracak sandım. Oysa yüzünü Earl'e çevirdi.

"Earl, fikrini değiştirirsen, Thuyen'e Bay McCarthy'nin hesabına yazmasını söyleyebilirsin. Tamam mı?"

"Tamam."

"Onun pho'su benimkinden çok daha iyidir zaten."

"Tamam."

"Beyler."

"Bay McCarthy."

Elbette Bay McCarthy odadan çıkar çıkmaz birer kâğıt bardak alıp çorbaya giriştik. Tadı fena değildi: tavuğa benziyordu ama adını koyamadığımız tuhaf bir lezzeti vardı. Aynı anda hem sarımsağı hem meyankökünü çağrıştıran bir lezzet. Her neyse, insanın aklını başından alacak bir şey değildi. En azından ilk anda.

Kendimi tuhaf hissetmeye günün sonunda zil çalınca başladım. Ayağa kalkınca ve bütün kanım beynime hücum etti ve gözlerimin önü, hani kanınız beyninize hücum edince beliren şu kahverengi noktacıklarla doldu. Geçene kadar hiç kıpırdamadan durmak zorunda kaldım. Bu arada gözlerim hâlâ açıktı ve görünüşe bakılırsa Liv Ryan'a, yani şu okulumuzun burnunu yaptıran ilk kızına dikiliydi. Detay vermek gerekirse, gözlerim Liv'in memelerine dikilmişti.

Liv kahverengi noktacıkların arasından bir şeyler söyledi. Sözcükleri kesinlikle duyabiliyor ama nedense birleştiremiyordum.

Neler olduğu konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

"Greg, senin derdin ne?" dedi Liv bir kez daha. Bu kez ne dediğini idrak edebildim ve aynı anda memeleri de yavaş yavaş karşımda belirdi.

"Kan," dedim. "Şey, başım."

"Ne?" dedi.

"Göremiyordum," dedim. Konuşmakta zorluk çekiyordum. Ayrıca geri zekâlı gibi göründüğümü ve konuştuğumu da fark etmiştim. Sesim yüzümün yüzde sekseni burundan oluşuyormuş gibi, saçmalık derecesinde genizden çıkıyordu.

"Başıma kan hücum etti ve gözlerim görmez oldu," diye açıkladım ama sözcükleri doğru bir şekilde bu sırayla söylememiş olabilirim..

"Greg, hiç iyi görünmüyorsun," dedi bir başkası.

"Lütfen bana bakmaz mısın," dedi Liv, sözleriyle kalbini dehşetle doldurarak.

"Gitmeliyim," dedim bir çırpıda. Çantamı almam gerektiğini fark ettim ve bir nedenden ayaklarımı hareket ettirdim.

İşte o zaman düştüm.

Muhtemelen size Benson'da ya da herhangi bir lisede bir insanın düşmesinden daha komik bir şey olmadığını söylememe gerek yoktur. Zekice ya da mantıklı bir şekilde komiği kastetmiyorum. Ben sadece lisedeki insanların düşmenin bir insanın yapabileceği en komik şey olduğunu düşündüğünü söylüyorum. Bunun neden doğru olduğundan emin değilim ama öyle. İnsanlar düşen birini görünce kontrolü tamamen kaybedebiliyor. Bazen de düşen *kendileri* oluyor ve o zaman bütün dünya yıkılıveriyor.

Yani düştüm. Normalde ayağa kalkıp eğilerek ya da ironik bir kutlama falan yaparak altından kalkabilirdim. Ancak kendimi normal hissetmiyordum. Düzgün düşünemiyordum. Beynim bana değerli bilgiler sağlamak ya da bir plan uydurmak yerine, "Herkes sana gülüyor," diyordu. "Belki de aptal gibi düştüğün içindir!" Beynim düzgün çalışmıyordu. Paniğe kapıldım. Çantamı alıp kapıya doğru atıldım ve bunu yaparken, ikinci kez düştüm.

İnsanlar gülmekten ölecek kıvama gelmişti. Tombul bir herifin düşmesi, çılgına kapılıp kapıya doğru atılması ve tekrar düşmesi, Komedi Tanrılarının gerçek bir armağanı olmalıydı.

Bu sırada kendimi kapıdan dışarı koridora attım ve her nasılsa, koridor normalden üç katı daha uzun ve tıklım tıklım doluydu. Telaşa kapılmamak için çabalayarak insan etinden yapılma bir denizin içinde yüzüyordum. Yanımdan yüzler geçiyor ve sanki hepsi bana dik dik bakıyordu. Görünmez olmaya çalıştım ama bütün hayatım boyunca hiç bu kadar göze çarptığımı sanmıyordum. Ben artık bir İnsan Burnu ve Düşen Çocuktum.

Büyük olasılıkla sadece beş dakikaydı ama dışarı çıkmak bana bir saat sürmüş gibi geldi. Cehennemde geçen bir saat. Sonra

okul kapısından ön basamaklara çıktığım anda telefonuma bir mesaj geldi.

çorbada uyuşturucu varmış. otoparkta buluşalım.

Mesaj Earl'dendi.

"McCarthy o çorbanın içine ot koyuyormuş," diye tısladı. İdrak etmem biraz zaman aldı.

"Dostum, adam çorbanın içine bir ton ot koymuş olmalı," diye devam etti. "Çünkü ben o kadar da içmedim. Ama sen içtin. Çarpılmış olmalısın, evlat."

"Evet," dedim.

"Feci şekilde kafayı bulmuş gibi görünüyorsun."

"Düştüm."

"Lanet olsun," dedi Earl. "Keşke görseydim."

Demek kafayı bulmak böyle bir şeydi. Daha önce bir kez Dave Smeggers'ın verdiği bir partide mariuhana içmeyi denemiştim ama hiçbir şey olmamıştı. Belki de doğru içmemiştim.

"Haydi, size gidip bir şeyler yiyelim," dedi Earl.

"Tamam," dedim ve yürümeye başladık. Ancak düşündükçe berbat bir fikir gibi gelmeye başladı. Feci şekilde kafayı bulmuş gibi görünüyordum! Hem de Earl'e göre. Annem ve babam uyuşturucu aldığımı hemen anlardı. S*ktir! Sonra da bu konuda konuşmamız gerekirdi. Hiçbir şeyi konuşacak durumda değildim! Sözcüklerle düşünecek halde bile değildim ki! Nedense kafamın içinde şu porsuk görüntüsü vardı. *Şu porsuk müthişti!*

Ayrıca, Bay McCarthy'nin başını belaya sokmak istemediğim için, bir şey uydurmam gerekecekti. Ne diyecektim? Rastgele otçu

çocukların bizi kafayı bulmaya *zorladığını* mı? Saçma olurdu, değil mi? Hangi cehennemde kafayı bulduğumuzu nasıl söyleyecektim? Ve belki de en önemlisi: *Otobüse kadar bir daha düşmeden gitmeyi nasıl başaracaktım?*

Earl, "McCarthy derste ot çekmiş gibi mi davranıyor?" diye sordu. "Çünkü bu acayip bir şey. *Tıkınmak* için sabırsızlanıyorum. Lanet olsun."

Earl müthiş bir ruh halindeydi. Bense değildim. Annem ve babam için endişelenmeme ek olarak sokakta herkesin bize ayıplayarak baktığını hissediyordum. Ortalıkta dolaşan uyuşturucu almış iki çocuktuk! Kafamız inanılmaz derecede kıyaktı! Ve burnum yüzüme tutturulmuş bir balon gibiydi! İçi sümükle dolu bir balon! Biz ilgi odağı olmayacaktık da kim olacaktı? (Ancak geriye dönüp baktığım zaman fark ediyorum da Gözlerini Alamadan İzlenecek İlginçlik skalasında, sokakta yürüyen ben ve Earl ikilisinin durumu pek kıyak değilmiş. Haha! "Kıyak"! Anladınız mı? Bu gerçekten acayip komik oldu. Tabii ki şaka yapıyorum, bu berbat bir espri. Aslında pek çok insanın otçulardan nefret etmesinin nedeni bu tür espriler.)

Earl, "McCarthy sınıfta *kafayı bulmuş* gibi davranıyor mu?" diye tekrarladı. "Ders anlatırken."

"O... pek sayılmaz," dedim. "Şey, belki. Sayılır. Sanırım. Sen, şey... Tam olarak değil. Bilirsin işte."

Lanet olası bir cümleyi bir araya bile getiremiyordum.

Bu gösterim Earl'ü geçici bir süreliğine susturdu.

"Kahretsin, evlat," dedi sonunda. "Kahretsin."

Bizim eve gitmek için otobüse bindiğimizde telefonuma bir mesaj daha geldi.

yrn kemoya gidiyorum. Saçlarıma veda etmek ister misin :-)

Bütün otobüs yolculuğu boyunca bu mesajı çözmeye çalıştığımızı söylemekten utanıyorum. Öncelikle "yrn kemoya" kelimelerinin kısaltma olduğunu anlamadık. Anlamsız sözcükler olduğunu sandım. Birbirimize tekrarlayıp durduk.

"Yırının kemooo"

"Kemoo yırınnn."

"Kemonu yerin."

"Ha... ha... ha."

"Heh heh."

"Hayır, cidden, ne ki bu, ha?"

"Heh."

"Pöf."

Sonunda tam otobüsten inerken Earl olayı çözdü. "Kemoterapi," dedi.

"Ahh."

"Senin kızın bütün saçlar gidecek."

"Ne?"

"Kemoterapi. Vücuduna tonla kimyasal enjekte ediyorlar ve bütün saçların dökülüyor."

Gerçek olduğunu bir anlamda biliyor olmama rağmen bana çok saçma geldi. "Ahhhh."

"Kısaca, acayip hasta oluyorsun."

İçimden, şey, sıkı keşmekeş diye geçirdim. Sonra "sıkı keşmekeş" ifadesini düşündüm. Ve sonra kendimi zihnimde sımsıkı bir tulum giymiş bir keş canlandırırken buldum. Nedense acayip komikti.

"Kanka," dedi Earl. Endişeli görünüyordu.

"Ne?"

"Neden gülüyorsun?"

"Immm."

"Kemoterapi ciddi iştir. Kemoterapiye gülüyor olmak istemezsin."

"Hayır, ben, şey... Başka bir şey düşünüyordum." Tanrı aşkına, berbat durumdaydım.

"Ona cevap yaz ve gideceğimizi söyle."

Bunun bir soru olduğundan emin değildim. "Belki?"

"Evet, arkadaşını görmeye gitmeliyiz, sersem herif."

"Tamam. Tamam."

"Şöyle yaz, evet, ben ve Earl seni görmeye geliyoruz."

Yazmam saatler sürdü ve sonunda ortaya şu çıktı:

Tmm. kulğa harika geliy8r! ama arkşım earlü getirbilir myim? sıkı çocuktr, sevrsin???/

Tanrı aşkına. Dışarıda bir yerlerde uyuşturucu alıp eğlenen çocuklar olduğu kesin ama sizi temin ederim ki Greg Gaines onlardan biri değil.

UYUŞTURUCUDAN KÖTÜSÜ YOK

İlk engelimiz Denise'di.

"Merhaba, Greg," dedi. Endişeli görünüyordu. Ayrıca yanımda bir lamayla kapılarında bitmişim gibi, deli bakışlarıyla Earl'ü süzüyordu. "Bu da kim oluyor?"

Earl ve ben aynı anda bir şey söyledik.

"Efendim?"

Sonra ikimiz de hiçbir şey demedik.

Bir süre sonra Denise, "Ben Denise," dedi.

"Earl Jackson," dedi Earl fazla yüksek sesle. Onu korku dolu gözlerle süzdüm. Earl yetişkinlerle konuşurken sık sık küstahlaşır ve hırçınlaşırdı. Denise'le pek iyi gitmeyeceğini anladığım için konuşmaya başladım. Bir taktik hatası yaptığım daha sonra anlaşılacaktı.

Uyuşturucu almamış Greg'in söyleyeceği: "Earl çok iyi arkadaşımdır, Rachel'a geçmiş olsun demek istedi. Rachel yukarıda mı?"

Uyuşturucu almış Greg'in kendini söylerken bulduğu: "Earl benim... Earl benim en yakın arkadaşlarımdan biri. Ve biz sadece birlikte takılıyoruz, bir şey yapmadan, bilirsiniz işte, yani çok havalıyız. Yani, şey. Rachel'dan mesaj geldi, saçlarının dökülmesi hakkında. Demek istediğim henüz dökülmedi, belli ki, bu yüzden saçlarını görmek istedik. Ve birlikte takılmak! Sadece saçlarını görmek için değil, bilirsiniz, saçlar, olsa da olur olmasa da. Saçsız da harika görüneceğinden eminim. Ama biz sadece takılmak istedik. N'aber falan demek için işte."

Bu monologun sonuna geldiğimde ter içinde kalmıştım. Bu arada Earl tiksintisini saklamaya bile çalışmıyordu. Yüzü ellerinin arasındaydı ve bana, "Lanet olsun," gibi gelen bir şey söyledi.

Denise pek emin görünmeyen bir sesle, "Ta-maaamm," dedi.

Hepimiz bir süre sessiz kaldık.

Sonunda ben, "Eee, Rachel yukarıda mı?" dedim.

"Evet, evet, elbette," dedi Denise ve elini yukarıya doğru salladı. Müthiş bir çabuklukla üst kata ve Denise'den olabildiğince uzağa koştuk.

İkinci engelimiz Rachel'ın Earl'e güvensizliği ve uyuşturucu bağlantılı rekor düzeydeki acayipliğimizdi.

"Mesajın da ne demek istediğinden emin olamadım," dedi Rachel. Temkinli şekilde Earl'ü süzüyordu. Siyahi olduğu için ona güvenmediği gibi rahatsız edici bir duyguya kapıldım. Bir yandan da bunu düşündüğüm için kendimi korkunç hissediyordum çünkü bu, saçlarının tamamını kaybetmek ve sonra da muhtemelen ölmek üzere olan bir kızı ırkçılıkla suçlamak olurdu.

Herhangi bir şeyi açıklıyormuş gibi, "Earl adamımdır," dedim.

"Evet, biliyorum, ikiniz birbirinize iğrenç kısa mesajlar gönderiyorsunuz."

Rachel'a Earl hakkında anlattığım tek şeyin bu olduğunu hatırlamam uzun, rahatsız edici ve sessiz saniyelerimi aldı ve ben bunu hatırladığımda, Earl inisiyatifi çoktan ele almıştı.

"N'aber?"

"Merhaba, Earl."

Sessizlik.

"Odanı beğendim."

"Teşekkürler. Greg fazla kız işi buluyor."

Burada bir şey demem gerektiğini bildiğim için neredeyse bağırarak, "Bulmuyorum!" dedim.

"Elbette kız işi," dedi Earl. "*Benim odamda... donsuz* bir James Bond yok."

Uyuşturucu almamış Greg'in söyleyeceği: "Evet, Earl, James Bond posterlerinin çıplak olmasını tercih eder."

Uyuşturucu almış Greg'in kendini söylerken bulduğu: "Hı hı."

Daha uzun bir sessizlik.

"Şey, yarın kemo kürüne başlıyorum."

"Evet, berbat bir şey."

"Kanka, ne halt ediyorsun." Earl beni dirseğiyle dürttü.

"Ne?"

"Berbat olduğunu söyleme."

"Ah... Evet, haklısın."

"Biraz berbat," dedi Rachel.

"Evet, ama heyecan verici."

"Sanırım."

"Ne kadar erken alırsan, şansın o kadar artar," dedi Earl yere bakarak.

"Evet," dedi Rachel da yere bakarak.

Olası ırkçı sessizlik.

Rachel ve Earl besbelli iyi bir başlangıç yapmamıştı. Bir şeyler yapmalıydım. Ne yazık ki o bir şeylerin ne olması gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sessizlik gittikçe uzadı. Rachel yere bakmaya devam etti. Earl iç çekmeye başladı. Bir partinin tam tersiydi. Akla gelebilecek en az eğlenceli sosyal ortamdı. Teröristler odaya dalıp bizi humusla boğmak istese, iyi olabilirdi. Bu düşünce aklıma humusu getirdi. Humus tam olarak neydi? Kabaca bir ezmeydi. Kim ezme yer ki? Özellikle de kedi kusmuğuna benzeyen bir ezme. Aradaki benzerliği inkâr edemezsiniz. En azından Cat Stevens'ın kusmuğu humusa benziyor.

Ve sonra aklımın bir köşesinden şunlar geçti: "Neden yiyecekleri kusmukla karşılaştırıyorsun? Önce kafeteryadaki şu uzaylı olayı, şimdi de bu. Belki de bir sorunun vardır."

Kıkırdadığımı o zaman fark ettim. Ama bir anlamda gergin ve ürkek bir kıkırtıydı ve bu onu aldırmaz bir kıkırtıdan daha yakışıksız kıldı.

Earl sinirlendi: "Şu lanet olası kıkırtını kes." Ama Rachel'ın tepkisi daha kötüydü. Ağlamaklı bir sesle, "İsterseniz gidebilirsiniz, çocuklar," dedi. Korkunçtu. Kendimi pisliğin önde gideni gibi hissettim. İtiraf etmenin zamanı gelmişti.

"Uyuşturucu aldık," deyiverdim.

Earl bir kez daha başını ellerinin arasına aldı.

"Ne?" dedi Rachel.

"Kazayla kafayı bulduk."

"Kazayla mı?"

Kısmen itiraf etmenin zamanı gelmişti. Aslında, yalan söylemenin zamanı gelmiş de geçiyordu bile.

"Bayılmışım. Ne olduğunu bile hatırlamıyorum."

Earl, "Bayılmadın," diye çıkıştı.

"Hayır, ikimiz de bayıldık."

"Sen neden *bahsediyorsun*?"

"İkiniz neden uyuşturucu aldınız?" diye sordu Rachel.

"Bilmiyorum," dedim. "*Bilmiyorum.*"

Sonra Earl bir şey söylemeye yeltendi; Bay McCaryhy hakkında olacağından emindim. Ama kovulmasını gerçekten istemiyordum.

Bu yüzden ondan önce davrandım: "Aslında şöyle: Tuvalete gittik, orada birkaç çocuk vardı, bilirsin, otçulardan ve ot ister misiniz falan dediler, önce biz hayır, sizin, şey, otunuzu istemiyoruz falan olduk ama sonra öfkelenmeye başladılar ve şey falan oldular, bundan tüttürseniz iyi olur, yoksa, şey, canınıza okuruz ve yirmi kişi falandılar ve biz de tamam o zaman falan olduk ve onlarla ot içtik ama tekrar ediyorum, ne olduğunu tam olarak hatırlamıyorum çünkü bayılmışım."

Az Önce Uydurduğum Hikâyedeki Bariz Açıklar: Kısmi Liste

1. Earl ve ben bütün hayatımız boyunca bir kez bile birlikte tuvalete gitmemiştik, çünkü bu tuhaf olurdu.
2. Otçular otu tuvalette içmez. Okula bir buçuk blok mesafede, eski Nissan Altima'larda içerler. Ve sonra saatlerce, hatta günlerce ortalıkta görünmezler.

3. Dünya tarihindeki hiçbir otçu kimseyi onları birlikte ot içmeye zorlamamıştır. Aslında çoğu otlarını sizinle *paylaşmamaktan* memnuniyet duyar.
4. *Yirmi* kişi miydiler? Tek bir tuvalette? Yirmi otçu? Neden yüz dememiştim ki? Neden doğrudan on yüz bin dememiştim? Tanrı aşkına.
5. Şu "bayılma" olayı da neyin nesiydi? Ne anlamı vardı ki?

Ben bütün bunları söylerken, Earl sessiz kaldı. Rachel onay almak için ona baktı. Earl sonunda, "Evet, böyle oldu," dedi. Çok kızmıştı.

Gerizekâlılara benziyorduk. Ama en azından Rachel artık ağlamak üzere değildi. Biraz keyiflenmiş gibiydi.

"Uyuşturucudan nefret ederim," dedim. "Şu anda pisliğin teki gibi hissediyorum. Buraya uyuşmuş halde geldiğimiz için özür dilerim."

"Lanet olası gerzek, çeneni kapa," dedi Earl bana. "Rachel'ın daha iyi hissetmesini sağladığını mı sanıyorsun? Özür dileyip saçmalayarak? Kapa çeneni."

"Tamam," dedim.

Artık Kontrolü Ele Al Modu'na geçen Earl, "Rachel," diye devam edince rahat bir nefes aldım çünkü Earl kontrolü ele alınca iyi şeyler olur. "Buraya sana geçmiş olsun demeye ve seni neşelendirmeye geldik. Bu yüzden haydi dolaşmaya çıkıp dondurma falan alalım."

Lanet olsun, çok iyi fikirdi. Size en iyi fikirlerin her zaman Earl'den çıktığını söylemiştim.

Dediğim gibi, Rachel uyuşturucu aldığımızı öğrenince acayip keyiflendi.

"Greg, senin tam bir baş belası olduğunu bilmiyordum," dedi.

"Değilim."

"Alay ediyordum zaten."

"Ah."

Shadyside'da dondurmanızın içine çırpıcı ya da onun gibi bir şeyle bir şeyler karıştırdıkları şu acayip iyi dondurmacı-waffle'cıdaydık. Dondurmanın kendisi inanılmazdı. Dahası dondurmanın içine karıştırdıkları şeylerin listesi deliceydi. Örneğin: arı poleni. İkinci örnek: habanero kırmızı biberi. İkisinden de koydurdum mu? Evet. Bunları olabilecek en acayip dondurma türünün, adını vermek gerekirse Kahlúa'nın içine koydurdum mu? Sorunuzun cevabı evet çarpı evet. Evet. Arı poleni isterken aslında aklımda bal mı vardı? Belki de bu sorunuza oyuncu Yessica Alba[13] cevap verebilir.

---

13 Jessica Alba'nın adını Yessica Alba olarak çevirerek İngilizcede "evet"in karşılığı olan "yes" ile kelime oyunu yapıyor. (ç.n.)

Her neyse. Dondurmama ulaşınca bütün kontrolümü kaybettim ve beş dakikamı dış dünyadan tamamen habersiz geçirdim çünkü Aman Tanrım, dondurma enfesti. Dondurmayı mideye indirip yeniden su yüzüne çıktığımda her şey değişmişti ve vücudumun pek çok yeri yapış yapıştı. Örneğin, iki ayak bileğim birden. Earl bununla baş etmekte sıkıntı yaşıyordu.

"Ahbap. Bu şekilde... yememen gerektiğini... artık öğrenmelisin."

"Şey... pardon."

"Çok pissin," dedi Earl kendi dondurmasını yiyemeyerek. "İğrenç."

"Mmmm... canım bir tane daha istiyor."

"Almalısın," dedi Rachel.

"Hayır. Almamalı."

"Hımm."

"Zaten artık geri dönmeliyiz," dedi Earl sırt çantasını omzuna asarak. "Akşam yemeğinden önce bir şeyler izlemek istiyorsak."

"Hımmmm. Evet. Ne izleyeceğiz?"

Earl ve Rachel bana dik dik baktı.

"Ahbap."

"Greg, sizin çektiğiniz filmlerden birkaçını izleyeceğiz." Rachel bunu önemli bir şey değilmiş gibi söylemişti.

"Sen konuştuklarımızı hiç mi duymadın?" diye sordu Earl.

"Ah."

"*İğrenç.*"

Earl nereden çıktığını anlamadığım yanık bir sigarayı ağzına götürüp öfkeyle tüttürmeye başladı. Bu sırada sanırım Rachel benim telaşlanmaya başladığımı hissetmişti. "Greg, Earl sorun

olmayacağını söyledi. Üstünde bu kadar çok uğraştığınız şeyleri görmemi gerçekten istemiyor musun?"

Bu sorunun cevabı *Kahretsin, Elbette Hayır* adındaki yıldız gemisinin derinliklerinde bir girintide kilitliydi.

İdeal bir dünyada Earl'ü kenara çekip şu noktaları ifade edebilmem gerekirdi:

I. Ne halt ediyorsun?

A. Rachel'a filmlerimizi izletmeyi mi teklif ettin?

1. Görünüşe bakılırsa, ben dondurma yerken böyle olmuş.
2. Yanılıyorsam beni düzelt.

B. Hiç kimseye izletmeme konusunda uzun zaman önce anlaştığımız filmler?

1. İnsanlara izletmek için yeterince iyi değiller.
2. Belki günün birinde izletmeye değer bir şeyler yaparız.
3. Ama henüz kesinlikle o noktada değiliz.

C. S*ktirs*ktirs*ktir.

II. Bunu neden yapıyorsun?

Ölmek üzere olduğu için mi?

Bunun hiçbir şeyle ilgisi olmaması gerekirdi.

Lanet olsun! *Earl.*

Ya da belki de filmlerimizin iyi olup olmadığı konusunda fikrini değiştirmişsindir.

Çünkü iyi değiller.

Değil mi?

Ne bütçemiz, ne adamakıllı ışıklandırmamız ne de başka bir şeyimiz var.

Çoğunda zırvalıyoruz!

Kelimenin tam anlamıyla geri zekâlıyız.

Earl, sen pisliğin tekisin.
Şu anda tam bir odun gibi davranıyorsun.
Hem de gerçek bir odun.
Lütfen kafama uçan tekme atma.
1-AH
2-S*KTİR

Ama bunların hiçbirini söyleyemedim. Aksine sadece başımı sallayıp onlara ayak uydurdum. Zaten ikiye karşı tektim. Seçme şansım yoktu.

Eve kadar yürüdük. İşin iyi yanı kendime gelmeye başlamıştım ama bu Earl'ün ihanetini ve ikimizin de maruz kalmak üzere olduğu aşağılanmayı telafi etmeye yetmezdi. Sanırım, bütün bunlar ölmek üzere olan bir kızın yakınında olmanın insanlara her şeyi yaptırabileceğinin kanıtıydı. Kolay öfkelenen kısa boylu film yapımcılarına bile.

BATMAN ÖRÜMCEK ADAM'A KARŞI

Batman Örümcek Adam'a Karşı (yön. G. Gaines ve E. Jackson, 2011) Batman yarasaları, Örümcek Adam örümcekleri sever. Batman daha kaslı görünmek için tulumunun altına ekstra kıyafetler giyer, Örümcek Adam ise hızlı ve sırım gibidir ya da en azından daha çeviktir. Yarasa ve örümcek hiçbir zaman düşman olmamıştır... şu ana kadar!!! Aslında, hâlâ düşman değiller. Bir film yapımcısı ikisini birlikte bir odaya kapattı ve ikisinden biri yenilene kadar onları bırakmayacak ama içlerinden birbirleriyle kavga etmek gelmiyor. Genelde eziyetli silah tutuklukları yaşamaktan başka bir şey yapmazlar. ★★½

Batman Örümcek Adam'a Karşı'ya eleştirel tepki olumlu oldu; beklediğimizden çok daha olumlu. Gerçi dürüst olmak gerekirse eleştirmen çantada keklikti. Film boyunca neredeyse ara vermeden güldü ve not falan da almıyordu. Büyük olasılıkla örneğin vasat ışıklandırmayı ve sık sık yaşanan gölge sorunlarını fark etmedi bile. Ya da örneğin saçlarıma köpük desteğiyle verdiğim Batman

boynuzu şeklini bozan bol miktardaki ter gibi sayısız kostüm tutarsızlıklarını.

Yani, evet. Filmlerimizden birini bir başkasıyla izlemek tuhaftı. İlk iki üç dakika boyunca durmadan konuşup her şeyi açıkladım.

"Pekâlâ, bu çizdiğimiz birkaç kartonun çekimi. Hani şu çizgi roman filmlerinde yaptıkları şeyi yapmaya çalıştık, bekle şimdi yeniden odaklanacak, ve evet, şimdi, Earl onu çiğniyor çünkü. Bilmiyorum. Ve şimdi de kafayı yedi. Tamam. Sol taraftaki sopa figürü Batman ve yakından bakacak olursan berbat etmişiz gibi duruyor ama doğru anda bakarsan şeyi olduğunu görürsün, ımm, aleti Cinsel organ anlamında alet yani. Tamam, sağ tarafta Örümcek Adam waffle yiyor ve bu daha sonra önemli olacak çünkü..."

Sonra Earl çenemi kapamamı söyledi.

Böylece ben hiç ses çıkarmadan ve yanlış giden her şeyi fark ederek otururken, Rachel'ın canlı bir düdüklü tencere gibi araya yer yer volkanik püskürmelerin serpiştirildiği kıkırtılarının ve kişnemelerinin arkası kesilmiyordu. Tuhaf bir tecrübeydi. Nasıl bir anlam çıkarmam gerektiğini bilmiyordum. Sanırım öncelikle, bir film çektiğiniz zaman görüşleri taraflı ve değersiz olacağı için, kesinlikle tanıdığınız kimseyle seyretmemeniz gerektiği konusundaki şüphelerim doğrulanmıştı. Demek istediğim birini gülmekten kırıp geçiren bir şey yapmış olmak güzeldi. Ama eğer Earl ve ben iki yabancı olsaydık, Rachel filmi yine de komik bulur muydu? Şüpheli.

Sonuç olarak bu, çektiğimiz filmleri insanlara izletmenin bir hata olduğunun kanıtı oldu. Ama sonunda çok ağır bir bedel ödedik.

EARL

Evde hâlâ biftek şiş var mıdır?

BEN

Hayır, ben birkaç gün önce hepsini yedim.

EARL

Kahretsin.

Ertesi gün Rachel ilaçlar, radyoaktif parçacıklar ve diğer ıvır zıvırlarla dolu serumlar almak için hastaneye gitti. *Kısa süre sonra aynı hastanede ona katılacağımdan pek haberim yoktu.*

Aslında, "pek haberim" yoktu da ne demek? Kısa süre sonra aynı hastanede ona katılacağımdan *hiç* haberim yoktu çünkü lanet olası geleceği göremiyorum. Nasıl az haberim olabilirdi ki? "Pek haberim yoktu." Tanrı aşkına.

Bu kitaptan istediğiniz cümleyi alın ve yeterince çok tekrarlarsanız, sonunda kendinizi cinayet işlerken bulmanız mümkün.

Sonuç olarak Rachel hastanedeydi ve Earl ile ben evde sürekli sarhoş ve uyuşturucudan uçmuş iki aktör hakkında anlaşılması güç bir İngiliz filmi olan *Withnail ve Ben*'i seyrediyorduk. İki adam taşrada delice bir yolculuğa çıkıyor ve neredeyse açlıktan ölüyorlar. Sonra aktörlerden birinin amcası ortaya çıkıyor ve kısaca diğeriyle seks yapmaya çalışıyor. Tam yeni bir film yapmaya hazırlanıyorduk ama *Mulholland Çıkmazı* henüz postadan çıkmadığı için babamın

koleksiyonunda *Withnail ve Ben*'i bulmuştuk ve yeniden çekmeyi tartışıyor olmamız bile yeterince iyiydi.

Film gerçekten müthişti. Withnail'in alkolle bağlantılı daimi kafayı yeme hali bize Klaus Kinski'nin *Aguirre, Tanrı'nın Gazabı*'ndaki halini hatırlatmıştı ve deneyebileceğimiz aksanlar olması bizi coşturmuştu. Genel olarak, Earl'ün aksanlar konusunda benden birazcık daha iyi olduğunu söyleyebilirdim ama bu onun iyi olduğu anlamına gelmezdi.

"Nasıl diyor? Bardaki İrlandalı adam? 'Ona pezevenk didim."

"Hayır. Şöyle diyor. 'Onağ pezeveng dediym."

"Ha!"

"PEZEVEĞNKKK"

"Ah, dostum, öyle demiyor ama böylesi çok daha komik."

"Pezevenk" kelimesi sahnelerden birine damgasını vurmuştu. Daha sonra bunun "çocuk tacizcisi" yerine de geçen bir İngiliz argosu olduğunu öğrendik. Bu kavramın argoda bir karşılığı olmasının biraz rezilce olduğunu düşündük ama Earl Amerika'da sürekli "annes*kici" dememizin de bir o kadar rahatsız edici olduğuna dikkat çekti.

"Kafamıyn içine bir domuz sıcmış gibi hissediyyorum."

"NERDE OLDUUMUZU NERDEN BİLİM? KAFAMIĞN İÇİNEY BİR DOMUĞZ SIÇMIŞ GİBİĞ HİSSEDİYORUĞM."

"Bence bu farklı bir İngiliz aksanı."

"Evet. *Fish Tank*'tekinden."

Fish Tank yakın zamanda seyrettiğimiz, yoksul bir mahallede yaşayan kaçık bir İngiliz kız hakkında, anlaşılması güç bir filmdi. O filme de bayılmıştık. Aksanlarına pekiyi, küfürlere yıldızlı pekiyi vermiştik.

"O zaman bu yeniden yapımda..."

"İsimde "pezevenk" geçmeli."

"Evet. İyi fikir. Adına 'Pezevenk Planı' demeliyiz."

"Ne demek bu?"

"Pezevenk planıyla ilgili bir oyun demek. Birkaç yıl önce yaşanan şu Madoff olayı gibi."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Sorun yok. Boş ver."

"Bu filmin adının zekice olması gerekmiyor. *Pezevenk Kankalar* diyelim, bitsin."

"Aslında hiç fena değil!"

"Pezevenk Kankalar Tatilde. Basit ve sade."

"Bu mükemmel. Bence sen Withnail olmalısın."

"Withnearl."

"Evet. Bence konu gayet açık. Genelde içip kafayı yemiş gibi davranacaksın."

"Çakmak gazı falan."

"Evet, o sahne müthiş olacak."

"Ben ayrıca o gey amca olacağım. Sahte bıyık çizip şişkoymuşum falan gibi yapacağım. Acayip geyim falan olacak. Seni s*keceğim."

Ve filmin sonunda Withnail hayvanat bahçesinde kurtlara böğürür. Nedense bu sahne aklımızda yer ettiği için, önce onu çekmeye karar verdik. Ancak kurtlara ulaşmamız imkânsızdı. Bu yüzden Earl'ün Jackson'ların iri yarı ve korkunç köpeği Doopie'ye böğürmeyi denemesine karar verdik. Bu Earl'ün evine gitmemiz anlamına geliyordu.

Bisikletlerimize binerken Earl, "Belki işimiz bitince hastanede Rachel'ı ziyaret etmeliyiz," dedi.

"Ah," dedim. "Evet. Bugün ziyaret etmek uygun olur mu ya da ziyaret saatleri ne zaman, bilmiyorum."

"Ben aradım," dedi Earl. "Yediden önce ne zaman istersek uğrayabiliriz."

Bu benim için hayli şaşırtıcıydı ve Earl'ün evine giderken yolda hep bunu düşündüm. Demek istediğim, besbelli özünde Earl benden çok daha iyi bir insandı. Yine de ziyaret saatlerini öğrenmek için falan hastaneyi aramasını hiç beklemezdim. Yani beş dakikalık bir telefon konuşması yapmak öyle zor bir iş değildi ama bana, biri beni zorlamasa hayatta yapmayacağım bir şey gibi gelmişti.

Sonra biraz daha düşündüm ve hastaneyi arayıp ne zaman ziyarete gidebileceğimi soracak cesaretimin olmamasına canım biraz sıkıldı. Gerçekten çıtayı yükseltmeliydim yoksa ölmek üzere olan kızlar tarihine adımı en kötü arkadaş olarak yazdıracaktım.

Kısaca, Tanrı'ya şükürler olsun, Earl, var diye düşünüyordum. Çünkü benim gerçekten ahlaki pusulam yoktu ve onun rehberliğine bel bağlamak zorundaydım yoksa kazara bir keşiş, terörist ya da başka bir şey olmam işten değildi. Durumum ne kadar berbattı? Ben bir insan mıydım gerçekten? Kim bilebilirdi?

İÇ MEKÂN - JACKSON'LARIN OTURMA ODASI - ÖĞLEDEN SONRA

MAXWELL

Lanet olası pantolonlarınızın paçalarını indirin.

EARL

Buraya bisikletle geldim.

MAXWELL

Kimse o acayip çoraplarınızı görmek istemiyor.

EARL

Çoraplarım kimsenin umurunda değil.

MAXWELL

Öfkeyle

O pis çorapları kimse görmek istemiyor.

İçeri girerken Earl'ün üvey ağabeylerinden Maxwell'e rastladık. Earl paçalarını sıvamıştı. Bu, Maxwell'i öfkelendirdi.

Bunun Maxwell'i neden öfkelendirdiği konusunda kafanız karıştıysa, tamamen anlaşılabilir bir durum. Seneler içinde basit bir ifadeyle her şeyin Jackson ev halkını sinirlendirebileceğini öğrenmiştim.

Sebep: Madden'08 diski çizilmiş.
Etki: Maxwell Brandon'ı TV'ye fırlatır.
Sebep: Nem
Etki: Felix Devin'in suratına hasar vermek için Derrick'in alnını kullanır.
Sebep: Dışarıda bir kuş var.

Etki: Brandon ayrım yapmaksızın önüne gelenin hayalarına darbeler indirerek etrafta dolaşır.

Bir kavga koptuğu zaman, herkes saldırı için açık ve eşit hedefe dönüşür ve ne yazık ki ağır hareket eden, pelte gibi beyaz çocuk da buna dahildir. Sonuç olarak, Jackson'larda reflekslerim hayli hız kazandı. Biri bir başkasının suratına vurmak için ayakkabısını çıkardığı anda, ben çıkışın yarı yolunu kat etmiş oluyorum. Çıkışa yakın değilsek bir mobilyanın arkasına saklanmaya çalışıyorum; gerçi söz konusu mobilya duvara itildiği zaman, bazen duvarla bütünleşebiliyorum.

Her neyse, Maxwell, kolunun arasına kıstırdığı kafasını yumruklarken Earl debeleniyordu. Bu arbede boynunda "GERÇEK ZENCİ" dövmesi olan on üç yaşındaki psikopat Brandon'ın da aralarında olduğu birkaç kardeşin daha dikkatini çekti. Brandon basamakları dirsekleri olan bir füze süratiyle indi. Dişlerini öfkeyle sıkmış, gözlerini bana sabitlemişti. Küçük bir ciyaklama eşliğinde kaçmak için döndüm.

Maxwell ve Earl, Brandon'ın yolunu kapadığı için, Brandon dirseğini kafama indirmeden önce kendimi dışarı atmayı başardım. Sorun, çok fazla heyecanlanmış olmamdı. Verandanın ucuna geldiğim zaman zıplamak yerine balıklama daldım.

Filmlerde biri havada uçarken zamanın yavaşlaması gibi bir âdet var. Kişi çevresiyle ilgili bütün detayı gözlemleme, eylem planını gözden geçirme ve hatta Tanrı kavramı üstüne düşünüp taşınma imkânını bulabiliyor. Her neyse, bu âdet koca bir yalan. Tam tersi, zaman hızlandı. Ayaklarımın verandadan ayrılmasıyla kendimi kırık bir kol ve yer yer soyulmuş bir deriyle betonun

üstünde yatarken bulmam bir oldu. Ve neredeyse aynı anda Brandon tepeme dikildi.

Henüz oturmamış on üç yaşındaki oğlan çocuğu sesiyle, "Evet, zenci," diye soludu. "Evet, sakar kaltak." Ve beni gönülsüz bir tavırla tekmeledi.

"Ay," dedim. Bu onu öfkelendirdi. Daha sert bir tekme indirdi.

"Çeneni kapa," dedi ama ikinci tekme canımı gerçekten yaktığı için çığlık atmaya başladım. Bu, Brandon'ın suratıma peş peşe tokatlar indirmesine neden oldu. Neyse ki Felix olay yerine intikal etmişti ve kendi esrarengiz mantığı gereği, tepkisi Brandon'ı kafasından tutup bahçenin diğer ucuna savurmak oldu.

Sonra bana döndü. Birbirimize baktık. Buz gibi bakışları tiksinti doluydu.

Bir süre sonra, "S*ktir ol," dedi ve dönüp eve girdi.

ÖRÜMCEK EŞEKARISINA KARŞI

Rachel'la aynı hastaneye düşmem bu şekilde oldu. Gerçi hastanenin iki farklı kanadındaydık; onunki kemoterapi bölgesi, benimkisi ise bir şekilde enfeksiyon kapmayı başaran kırık kol bölgesi. Kırık kolumun nasıl enfeksiyon kaptığını kimse anlayamamıştı. Bu konuda soru sormaktan kısa sürede vazgeçtim. Derinin nereden geldiği ya da cerrahinin nasıl işlediği gibi hemşirelerin bilmediği başka temel tıbbi olgular da olduğunu öğrenmekten korkuyordum.

Ama evet, kırık kolum enfeksiyon kapmış, ateşim yükselmişti ve bu, hastanede uzun süreli bir konaklamayı gerektiriyordu. Ve ziyaretçileri. Bu ziyaretçilerin her birinin dikkat çekmek istediği farklı noktalar vardı.

Annem

- Zavallı, zavallı küçüğüm.
- Seni yakında buradan çıkaracağız.
- Ah, benim zavallı cesur oğlum.
- Çok sıkılmış olmalısın.

- Odandan ya da kitaplıktan rastgele topladığım birkaç kitabı getirdim.
- Bu kitapları geçen sefer getirdiğim kitapların üstüne bırakıyorum.
- Ödevlerini yapmaya dikkat etmelisin.
- *Herhangi bir* tuhaflık hissedersen mutlaka hemşireye söylemelisin.
- Başın azıcık bile ağrısa telefonu alıp hemşireyi *derhal* aramalısın, *çünkü menenjit olabilir.*
- *Menenjit olabilir*, dedim.
- Menenjit ölümcül bir beyin hastalığıdır ve hastanedeyken bazen daha savunmasız...
- Bak ne diyeceğim, seni bununla korkutmak istemem.
- Başın birazcık bile ağrırsa hemşireleri ara.
- Delice konuşuyorum ama cidden, onları ara.
- Telefonun çalışıyor mu?
- Çalışıyor mu bir bakayım.

Gretchen'in eşlik ettiği annem

- Gelip seni neşelendirmek istedik.
- Gretchen, ağabeyine söylemek istediğin herhangi bir şey var mı?
- Gretchen sadece *on beş dakika* işbirliği yapamaz mısın?
- Gretchen. *Bu bir oyun değil.*
- *Bu konuda* bile işbirliği yapmayı reddetmene *inanamıyorum.*
- O zaman çık, dışarıda bekle. Gerçekten berbat davranıyorsun. Berbat davranıyorsun ve nedenini keşke bilebilseydim. Beş dakika sonra dışarıya geleceğim.
- Tanrım.

Grace'in eşlik ettiği annem

- Grace sana bir resim yaptı!
- Cat Stevens'ın resmi!
- Ne ki bu? Ah.
- Bu bir ayı.
- Grace sana *çok yakışıklı bir ayı* çizmiş.

Earl

- n'aber kanka?
- örtmenlerinden bağzılarıyla konuştum.
- bi kompozisyon mu ne yazman gerekiyormuş
- bi kitaptan bir sürü problem çözecekmişsin.
- bayan harrad cuma günkü sınavı takmasın dedi, döndüğün zaman konuşacakmışsınız, ayrıca geçmiş olsun dedi.
- bay cubaly buradayken birkaç test yapmanı istiyormuş ama bunun nasıl olacağı konusunda hiçbir fikrim yok bu yüzden sana tavsiyem endişelenmemen.
- netflixten *mulholland çıkmazı* geldi ben de izledim.
- film acayip bir şey, şaka yapmıyorum.
- sen çıkınca izlemeliyiz
- şey, var ya çılgın bir şey.
- lezbiyenler falan.
- şu haline bak
- buradan çıktığında güçsüz sürtüğün teki olacaksın.
- gün boyu bir şey yapmadan yatıyorsun.
- başka, başka.
- ah senin kızı yine görmeye gittim.
- şu anda kel bir kafası var

- miğferi olmayan darth vader'a benzemiş.
- kemoterapi şaka değil oğlum.
- geçen sefer bizim filmlerden istemişti ben de ödünç verdim.
- hangileri bilmiyorum, on tane falan verdim.
- vay
- ne diye bağırıyorsun?
- sen şu anda ciddi misin? şu söylediklerin ciddi mi?
- kıçını bir sakinleştirsen iyi olur.
- *sesini* hemen şimdi *alçaltsan* iyi olur.
- dostum, kızın vücudunda şu anda bir torba dolusu kimyasal var, onu neşelendirecek bir şeye ihtiyacı var ve bu filmler onu acayip mutlu ediyor.
- hayır, acayip mutluydu demiyorum ama gülümsüyordu ve bu büyük bir ilerleme, bu yüzden bu konuda kız gibi dırdır etmeyi kes.
- evet, aynen öyle, sesini alçalt diyorum.
- kanserden ölmek üzere olan bu kıza hayır diyeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun.
- kahretsin.
- bu, baba gaines'in "hafifletici sebep" diyeceği bir şey, haksız mıyım?
- lanet olsun
- bak
- acayip salaklık ediyorsun ama seni anlıyorum
- bu saçmalıkları kimseye göstermeyi sevmediğimi biliyorsun
- ama bu kıza hayır diyemeyiz

- seni anlıyorum ama sanki, ne bileyim, kızın saçma sapan filmlerimizi ne kadar sevdiğini anlamıyorsun ama acayip seviyor işte
- bu yüzden başımın etini yeme
- tamam, bu kadarı bana yeter.
- geçmiş olsun, evlat.

Babam

- Vay, vay, vay
- Bugün bayağı neşeli görünüyorsun!
- Hayır, biliyorum. Sadece espri yaptım.
- Hayır, burası eğlenceli olamaz.
- Ama bayağı bir sefahat içinde yaşıyorsun, öyle değil mi?
- Sürekli televizyon, yemekler ve dağ gibi kitaplar ayağına geliyor.
- Hastanede yatan herkesin bu tür lüksleri olmuyor.
- Amazon'da hastanelik olduğumda hastalar tek bir odaya toplanmıştı ve televizyon yerine hepimizin tek eğlencesi yüzlerimizden belki iki buçuk metre yüksekteki saz tavanda yemini bekleyen dev gibi tüylü örümceklerdi.
- Yumruğun kadar örümcekler.
- Zehirle parlayan dişleri.
- Her birinin geceleri belli belirsiz ışıldayan yüzlerce minik siyah gözü vardı.
- Hele o eşekarılarıyla savaşları!
- Bazen karanlıkta bir eşekarısı örümceklerden birine saldırırdı ve dövüşürken yatağın üstüne yuvarlanır ve birbirlerini ısırıp iğneleriyle...

- TAMAM, TAMAM.
- Öylesine aklıma geldi işte.

Derrick'in eşlik ettiği Earl

- n'aber
- n'aber, Greg.
- derrick hey, earl hastaneye şeker sokarlar mı falan diye sordu.
- ben de evet dedim, şeker yiyemezsem kafayı yerim
- biz de sana biraz skittles ve birkaç airheads getirdik.
- üç taneydi ama ben birini yedim.
- evet
- hey, alçına imza atayım.
- bu cinsi sevmiyorsan elbette bize geri verebilirsin.
- işte... bu... HA-HA!
- lanet olsun derrick bu da ne
- MEMELER
- greg'in lanet olası alçısına bir çift çıplak meme çizmiş olamazsın.
- hayır, bal gibi de sorun. sorun olmaz deyip durma.
- KAFAN GÜZEL Mİ SENİN
- lanet olsun
- gitmeliyiz

Madison

- Merhaba!
- Ben ve memelerim odanda seninleyiz!!

Evet. Madison Hartner hastaneye ziyaretime geldi. Aslında bu aptal maddeleme olayını bırakıp Madison'la olanları anlatacağım. Bir süre normal yazmaktan sıkıldım ama şimdi de maddelemekten sıkıldım. Burada gerçekten zor bir kararla karşı karşıyayız.

Bu kitabı okuduktan sonra evime gelip beni hunharca katlederseniz sizi gerçekten suçlayamam.

Tahmin edileceği gibi, Madison odaya girip yüksek sesle, "Gerçekten ateşliyim ve odanda seninleyim," demedi ama bende kalan ana fikir bu oldu. Onu beklemek için bir nedenim yoktu, bu yüzden seksi bir şekilde kısacık kesilmiş saçları ve atlet tarzı tişörtüyle, bir seks tanrıçası edasıyla kapıda görününce, yaklaşık otuz saniye boyunca konuşamadım. Hastane şartlarına uzun süreli maruz bırakılmamın yeni ve tarihsel peltelik düzeyleri edinmeme neden olduğunun acı verici bir şekilde farkındaydım.

"Hey, Uzaylı Araştırmacısı."

"Ha," dedim.

"Duyduğuma göre sahada araştırma yaparken bir uzaylı tarafından kolun kırılmış."

Bir an bunun ne anlama geldiği konusunda kafam basmadı ve bunun Earl'ün erkek kardeşleri hakkında ırkçı bir yorum olmasından endişelendim. Ama böyle olmasının tek nedeni aklımın başımda olmamasıydı. Seksi kızların düşünme becerinizi sekteye uğratmasının can sıkıcı bir klişe olduğunu biliyorum ama cidden uğratıyorlar. Sanki bir şekilde bir sinir gazı falan üretiyorlar. Her neyse, bir süre sonra neden bahsettiğini hatırladım.

"Ah, evet..."

"Ah, evet mi?"

"O espriyi yaptığımı unutmuştum."

"Unuttun mu?"

"Evet, kolum kırıldı. Kusmuk toplamaya çalışırken."

"Evet, bize anlattığın gibi."

"Evet, bu uzaylı, kusmuğunu paylaşmaya o kadar hevesliydi ki ercik saplarını çılgın gibi savurmaya başladı ve olan oldu."

"Kulağa tehlikeli geliyor."

"Gerçek bilim böyledir. Uç noktada tehlikeli. Ama en azından bu uzaylı kendini kötü hissetti. Uzaylı ağabeylerinden birini beni ziyaret etmesi için gönderdi ve o ağabey alçıma bu mistik hiyeroglifi çizdi. Baksana. Bu dokunaklı ve güzel uzaylı dilinde, 'Kalbim binlerce ayın hüzünlü pişmanlığıyla sızlıyor,' diyor. Ne yazık ki bize meme gibi görünüyor."

Dürüst olalım: Hiçbir kız kaba saba bir meme resmiyle o kadar ilgilenmez. Daha önce de dediğim gibi, sadece daha az çekici kızları ve yaşça büyük kadınları tahrik edebiliyorum. Ateşli kızların karşısında, rezilim. Ama Madison biraz kıkırdamıştı. Ve belki de nedeni kibarlık bile değildi.

Sonra Madison rujlu güzel dudaklarıyla hemen idrak edemediğim bir şey söyledi.

"Hey, Rachel'ı ziyarete gelmiştim ve sizin filmlerden birini seyrediyordu."

Bunu anlamam birkaç dakikamı aldı. Ve sonra bir anda, kalbimin bir kısmı kendi kendini kemiriyormuş gibi hissettim.

"Ah. Ah... Evet. Hı-hı."

"Efendim?"

"Hayır, yani şey, evet. Eveeeet."

"Greg, sorun ne?"

"Hayır, harika. Demek istediğim, sorun yok."

"Gerçekten çok eğleniyordu."

"Hangi, şey, hangisiydi?"

Bütün vücudum terliyordu. Kulaklarımın içi bile terle dolmuş gibiydi. Ayrıca saçlarımın köklerinden sökülüp başımdan kaçmaya çalıştığını hissediyordum.

"Söylemedi. Hatta bana göstermedi bile. Ben içeri girer girmez kapadı."

Ah. Rahat bir nefes aldım.

"Ahhh."

"Kimseye göstermesine izin verilmediğini söyledi."

Ah. Tanrı'ya şükür. Hâlâ telaşlıydım. Madison Earl ve benim film çektiğimizi biliyor, bundan birilerine bahsetmesi kaçınılmaz ve çok yakında herkesin bildiği büyük ve acayip bir sırra dönüşecek diye düşünüyordum. Ancak diğer yandan Rachel'ın bu filmler hakkında ne hissettiğimi anladığına dair daha fazla kanıtım olmuştu.

"Sen ve Earl'ün bir nedenden, filmlerin sır olarak kalmasını istediğinizi söyledi."

Rachel gerçekten anlamıştı. Tartışmasız. Buna saygı duymalıydınız. O bir film yapımcısı değildi ama beni o kadar uzun süre dinlemişti ki sanırım bazı konularda ne hissettiğimi tam olarak biliyordu ve birinin sizi bu kadar iyi tanımasının çok iyi geldiğini inkâr edemezsiniz. Kendimi biraz gevşemeye zorladım.

"Evet," dedim. "Bu konuda biraz tuhafız. Sanırım mükemmeliyetçi olduğumuz için."

Madison sessizdi ama bana bakışında benim de çenemi kapamama neden olan bir şey vardı. Bu yüzden bir süre ikimiz de sustuk. Sonra Madison, "Rachel'a çok iyi arkadaşlık ettin," dedi. "Bence yaptığın müthiş bir şeydi."

Ne yazık ki burası Ateşli Kız Sinir Gazı'nın gerçekten etki göstermeye başladığı an oldu. Daha net konuşmak gerekirse, Aşırı Mütevazilik Modu'na geçtim. Hiçbir şey Aşırı Mütevazilik Modu'ndan daha aptalca ve etkisiz olamaz. Mütevaziliğinizi size iltifat etmeye çalışan birine itiraz ederek sergilersiniz. Kısaca bir insanı pislik olduğunuza ikna etmek için kendinizi parçalarsınız.

Sohbette aptallığın Thomas Edison'uyum.

Yani evet, Madison, "Rachel'a çok iyi arkadaşlık ettin. Bence yaptığın müthiş bir şeydi," dedi.

Ve tahmin edileceği üzere benim için mümkün olabilecek en iyi cevap, "Şey, bilmem ki"ydi.

"Hayır, senden nasıl bahsettiğini duysaydın."

"O kadar iyi bir arkadaş olamam."

"Greg, saçmalıyorsun."

"Hayır, yani.. Bilmem ki. Evine gidiyorum ve sürekli kendimden bahsediyorum. Kötü bir dinleyiciyim."

"Şey, bu onu gerçekten neşelendiriyor."

"Onu o kadar da neşelendiriyor olamaz."

"Greg. Kesinlikle neşelendiriyor."

"Ah, ben bundan gerçekten şüpheliyim."

"Sen şu anda ciddi misin?"

"Evet."

"Greg, bana *kendisi* söyledi. Senin *müthiş bir arkadaş* olduğunu."

"Şey, belki de *yalan söylüyordur*."

"*Yalan söylediğini* mi düşünüyorsun? Neden söylesin ki?"

"Şey..."

"Greg. Aman Tanrım. Buna itiraz ettiğine inanmıyorum. Rachel filmlerini seviyor ve sen, başka hiç kimseye izletmemene rağmen filmleri ona vermişsin. Bu bile başlı başına müthiş bir şey. Bu yüzden kapa çeneni."

"Söylüyorum işte."

"Neden *senin iyi bir arkadaş olman konusunda* yalan söylesin ki Greg, bu delilik."

"Bilmem. Kızlar tuhaftır."

"Hayır. Tuhaf olan *sensin.*"

"Hayır, *sensin tuhaf.* Normal olan tek kişi benim."

Bu Madison'ın birden kıkırdamasına neden oldu.

"Aman Tanrım, Greg. *Çok tuhafsın.* Bu kadar tuhaf olmana bayılıyorum."

Daha önce ne söylemiştim, hatırlıyor musunuz? Madison gibi kızların yeşilliklerin arasında dolaşan fillere benzediğini ve bazen sincapları kazayla ve farkına bile varmadan çiğneyip öldürdüklerini. Bahsettiğim buydu. Çünkü dürüst olmak gerekirse, mantıklı tarafım Madison Hartner'la asla ve asla yakınlaşamayacağımı adı gibi biliyordu. Ama bu sadece mantıklı yanımdı. İnsanın her zaman bir de mantıksız tarafı vardır ve ondan kurtulamazsınız. Bu kızın, her şeye rağmen, üniversitedekileri saymıyorum, okuldaki bütün erkeklerle çıkabilecek olsa ve siz Yulaf Canavarı'na benzeseniz ve başı sıkışınca hemen yemeğe sığınanlardan olsanız ve burnunuz sürekli tıkalı olsa ve Aptallıklar firmasından bunu yapmanız için maaş alıyormuşsunuz gibi, gün içinde bir sürü aptalca şey söyleseniz bile sizden hoşlanabileceğine dair o minicik ve saçma umut kıvılcımını asla tamamen söndüremezsiniz.

Bu yüzden söz konusu kız, "Bu kadar tuhaf olmana bayılıyorum," dediği zaman, iyi gelebilir, hatta muhteşem gelebilir ama nedeni bir fil tarafından çiğnenerek ölürken beyninizde gerçekleşen o acayip kimyasal süreçten başka bir şey değildir.

Felç olduğumu hissetmiş olacak ki aceleyle konuşmaya devam etti.

"Her neyse, ben sadece geçmiş olsun demek istedim ve şey... Rachel'la böyle iyi arkadaş olman bence muhteşem bir şey." Telaşla ekledi. "Sen öyle olduğunu düşünmesen de onu gerçekten çok mutlu ettin."

"Sanırım acayip insanlardan hoşlanıyor."

"Greg, acayip insanları *hepimiz* severiz."

Sincap beynim ve bağırsaklarım, ormanın zeminine pizza ve patates kroket gibi yayılmıştı. Ve işin en rezil yanı, bunun müthiş bir şey olmasıydı.

Sincap olmak süper aptalca bir şeydi.

Hastaneden çıkma zamanım gelmeden, Rachel'ı ziyarete gittim. Kanser koğuşu buradaki çocukların daha moral bozucu görünmesi dışında hastanenin benim kaldığım kısmına çok benziyordu. Cidden. Öyleydiler. Bu konuda dürüst olmak zorundayım. Daha solgun, daha güçsüz, daha zayıf ve daha hastaydılar. Bir tekerlekli sandalyede tek başına gözleri kapalı ve hareketsiz oturan bir oğlan vardı; aslına bakarsanız kız da olabilirdi ve ben ya öldüyse diye hatırı sayılır bir kafayı yeme krizini bastırmak zorunda kaldım. Ölü bir insanı bir tekerlekli sandalyede orta yerde bırakmış olabilirler miydi? Sanki birileri, "Ah, evet, bu Gilbert. Üç gündür burada. BÜTÜN CANLILARA SONUNDA NE OLDUĞUNA DAİR faydalı bir hatırlatma olduğunu düşünüyoruz," der gibiydi.

Rachel diğer çocukların çoğundan daha iyi görünüyordu ama tamamen keldi. Buna alışmak gerçekten çaba gerektiriyordu. Birkaç dakikada bir kafasına bakmak, hatta bakmamaya çalışırken sadece kel kafasını düşünmek bile tenimin ısınıp karıncalanmasına yetiyordu. Earl'ün ifade ettiği gibi, maskesi çıkarıldığı zaman

Darth Vader'ın kafası böyle görünüyor olmalıydı. Kaynatılmış gibi acayip beyaz, damarlı ve şişkindi.

Ama en azından morali iyiydi. Halsizdi, sesi kısıktı ama beni görünce gülümsedi ve her nasılsa gözleri çok mutlu bakıyordu. Nasıl tarif etsem bilmiyorum. Mutluluğun, ona verdikleri müthiş güçlü bir ağrı kesiciden kaynaklanıyor olması olasıydı. Hastanede hiçbir şeyden emin olamazsınız.

"Selam," dedim.

"Seninle ilgili en harika şey çoraptan yapılmış bir kukla olmaman," dedi.

Bu herkesin çoraptan yapılma bir kukla olduğu James Bond parodimiz *Merhaba, İyi Öl*'den bir replikti. Nedense, beni bu replikle karşılaması çok komik geldi.

"Ha-haha," dedim.

"Beni ziyaret ettiğin için sağ ol."

"Evet, buralardan geçiyordum."

"Evet, duydum."

Merhaba, İyi Öl olayından sonra gardım biraz düşmüştü. Genelde hayatınızın en rezil cümlelerini gardınız düşmüşken söylersiniz. İşte bir örneği karşınızda.

"Evet, seni bahanem olmadan ziyaret etmenin tuhaf olacağını düşündüm, bu yüzden Earl'ü kolumu kırmaya ikna ettim ki iyi bir bahanem olsun. Ahh. Evet."

Saçmalamada tavan yapmıştım. Cümlenin başında kendimi Sik Kafalı Gibi Hissetme değerim normaldeki gibi tam 4.0'tü. Ama "bahane" kelimesine geldiğimde 9.4'e fırladı. Sona geldiğimde 10.0 tavanını kolayca geçti. Aslında, ölçeği bozmuş bile olabilirdim.

Bu cümle Rachel'ı kesinlikle sevindirmedi.

"Bir dahaki sefere belki de *bahanesiz* gelebilirsin."

"Evet, evet, bunu ben de fark ettim."

"Ya da hiç gelmezsin, olur biter."

"Hayır. Sen neden bahsediyorsun?"

"Hiç."

"Ben sadece espri yapıyordum."

"Biliyorum."

"Ahhh."

Sessiz kaldık, bu yüzden aynı sesi bir daha çıkardım.

"Ahhh."

"O ses de ne?"

"Pişman kutupayısı sesi."

Kişneme.

"Kutupayıları doğada pişmanlığa en yatkın hayvanlardır. Bilim insanları nedenini bilmiyor. Ama onlar hayvanlar âleminin en saf pişmanlık ifadelerine sahip. Ne kadar güzel ve akıldan çıkmayan bir ses çıkardıklarına baksana: Ahhhh."

Kişneme, öksürük. Sonra Rachel, "Aslında beni güldürmeye çalışmamalısın," dedi.

"Tüh, özür dilerim."

"Hayır, kutupayısını sevdim ama gülünce biraz canım acıyor."

"Gördün mü, şimdi kutupayısı olayını yaptığıma pişman oldum ama bu pişmanlık hissi kutupayısı sesi çıkarma isteğimi artırdı. Çünkü kutupayıları sık sık pişman olur."

Cılız bir kişneme.

"Kutupayısı her şeye pişman olur. Balığı ve fokları sever. Onlar dostudur. Kutupayısı onları öldürüp yemekten nefret eder. Ama Whole Foods'a gidemeyecek kadar kuzeyde yaşadığı için..."

KİŞNEME.

"Özür dilerim, özür dilerim, biraz sakinleşmeliyim."

"Tamam. Sorun yok."

Evet.

Yine sessizlik. Rachel'ın kaynamış gibi görünen kel kafasına baktım ve geldiğimden beri belki de on dördüncü kez tenimde o ısınma/karıncalanmayı hissettim.

"Söylesene, nasılsın?" diye sordum.

"Bayağı iyi hissediyorum," dedi. Bariz yalan söylüyordu. Ayrıca daha az endişelenmem için daha fazla konuşmaya karar vermiş gibi görünüyordu ama konuşmak onu yoruyor gibiydi. "Ancak biraz güçsüz hissediyorum. Beni ziyaret etmek için bahaneye ihtiyacın olduğunu söylediğinde sana bağırdığım için özür dilerim. Hasta olduğum için bağırdım."

"Ben hastalanınca insanlara süper sinir olurum."

"Evet."

"İyi görünüyorsun," diye yalan söyledim.

"Hayır, görünmüyorum," dedi.

Ne kadar üstelemem gerektiğinden emin değildim. Tahmin edileceği üzere, hastanede bir hafta geçirdikten sonra gerçekten iyi gördüğü konusunda ısrar edemezdim. Hastanede bir hafta geçirdikten sonra kimse iyi görünmez. Sonunda, "Kemo almış biri için kesinlikle gerçekten iyi görünüyorsun," dedim. O da bunu kabul etmiş göründü.

"Teşekkürler."

Sonra ziyaret saatinin sonu geldi ve bir hemşire içeri girip gitmemi söyledi. Dürüst olmam gerekirse buna biraz üzüldüm çünkü Rachel'ı neşelendirme konusunda vasat bir iş çıkardığımı

düşünüyor ve biraz daha devam etmek istiyordum. Ama eğer bu iyi bir insan olduğumu düşündürüyorsa, düşündürmesin. Sebebi Rachel'ı neşelendirmenin ustalık kazandığım bir şey olmasıydı ve bir şeyde ustalık kazandığınız zaman onu hep yapmak istersiniz çünkü bu kendinizi iyi hissettirir. Bu yüzden, Rachel'la daha fazla takılmak istemem, daha çok bencilce nedenlerdendi.

"Bir dakika, alçındaki şu çizim ne?" diye sordu annem arabada.

"Ah, şunlar," dedim. Beynimin çarkları dönmeye başladı ama aklıma bir şey gelmediği için dürüst olmaktan başka çarem yoktu. "Meme."

Gretchen, "İğrenç," diye ciyakladı, eve gittik ve sonra birkaç gündür ilk kez normal bir yemek yedim, midem altüst oldu ve bana güvenin, detayları bilmek istemezsiniz.

Bu kol olayı yaşandığında, ekimin ikinci ya da üçüncü haftasıydı. Her neyse, ben öyle olduğunu sanıyorum. İçimden takvime bakmak gelmiyor.Bakmamam için bir neden belirtmem gerekir mi? Büyük olasılıkla gerekir ve bu berbat bir şey. Muhtemelen sunmam gereken neden bunun duygusal açıdan çok fazla acı verdiği ama bu aptal kitabı yazma zahmetine girdiğime göre, açıkça ortada ki doğru sebep bu değil. Gerçek neden: tembellik. Hastaneye yatışımla ilgili belgeleri karıştırmayı düşündüm ama bana inanılmaz bir angarya gibi geldi. Bu yüzden de bakmadım.

Ayrıca bir şeylere tarih vermek zaten çok tuhaf. Habermiş gibi falan hissettiriyor. Hayatım *Post-Gazette* ya da *New York Times*'a çıkmış gibi.

20 Ekim 2011
SOLGUN GENÇ HASTANEDEN TABURCU EDİLDİ
Rahatlayan Film Yapımcısı Taburcu Olmasını
Yemek Yiyerek Kutladı
Göbek Titretme Kedi Saldırısına Yol Açtı

Aslında evet. Büyük olasılıkla bu kitap hayatımın aslında olduğundan daha ilginç ve olaylı görünmesine neden oluyor. Kitaplar her zaman bunun için uğraşır. Hayatımın her gününden bir başlık çıksaydı ne kadar sıkıcı ve tekdüze olduğu konusunda daha fazla fikir sahibi olurdunuz.

21 Ekim 2011

SOLGUN GENÇ SESSİZ SEDASIZ OKULA DÖNDÜ

Birikmiş Ödevler Gaines'in Canını Sıktı

Pek çok Öğretmen Öğrencinin Bir Haftalık Yokluğunu Fark Edemedi

22 Ekim 2011

İLGİNÇ TEK BİR OLAY YAŞANMADI

Akşam Yemeği Bile Önceki Günden Kalanlardan Oluşuyordu

23 Ekim 2011

TOMBUL GENÇ KIRIK OLMAYAN KOLUYLA KAS YAPMAYA YELTENDİ

Ağırlık Kaldırma Seansı Kısa Süreli ve Eziyetliydi

Film Yapımcısı Odasının Zemininde Yüzüstü ve Hareketsiz Geçirdiği Saatler Sonunda Güçlükle Toparlandı

24 Ekim 2011

SON DERECE AZ OLAY

Göbek Titretme Bir Kez Daha Kedi Saldırısına Yol Açtı

Öğrenci Değinmeye Bile Değmeyecek Bir Dizi Anlamsız Konuşma Gerçekleştirdi

Belki de insanlar öldükten sonra şu melek gazetecilerin hayatınız hakkında yazdığı gazete arşivlerinin durduğu devasa bir odaya gönderiliyordur ve okuduğunuz zaman buna benzer bir şeyler oluyordur. Böylesi insana kafayı yedirtecek kadar can sıkıcı olurdu. Manşetlerin bazılarının sadece sizinle değil, hayatınızdaki diğer insanlarla ilgili olacağını umalım.

25 Ekim 2011

KUSHNER BİR ŞAPKA SATIN ALDI

Kel Kafaya Tuhaf ve Dik Dik Bakılması Muhtemelen Bir Süre Sonra Sinir Bozucu Bir Hal Aldı

Şapka Nedense Darth Vader'a Benzeyen Kafadan Daha Moral Bozucu Görünüyordu

26 Ekim 2011

JACKSON ÖĞLE SAATİNDE NİKOTİN YOKSUNLUĞUNDAN KAYNAKLANAN BİR NUTUK ATTI

Sayısız İnsan, Cansız Nesne ve Kavrama Eşek Şeyi Emmeleri Söylendi.

Tombul Tazı Suratlı Arkadaş: Sigarayı Bırakmak Büyük Olasılıkla Hataydı.

27 Ekim 2011

ANNE VE BABA GAINES İKİNCİ TUR ÜNİVERSİTE KONUŞMALARINA HIZ VERDİ

Film Yapımcısının Hayal Kırıklığı Yaratan Notlarına Detaylı Başarısızlık Öngörülerinde Yer Verildi.

Kaldırım Mühendisliği Meslek Yüksekokulu Gündeme Getirildi

Sanırım ben hastanedeyken annem ve babam benimle üniversiteler hakkında konuşmanın zamanı geldiğine karar vermişler. Elbette üniversite konusunu ilk kez tartışmıyorduk. İlk kez, lise üçüncü sınıfın sonuna doğru bir gün babam odama girdiğinde konuşmuştuk. Yüzünde annem ondan gerçekten can sıkıcı bir şey yapmasını istediği zaman takındığı mahcup ve kızgın ifade vardı.

"Merhaba, evlat," dedi.

"Merhaba," dedim.

"Evlat, bir *üniversite turuna* katılmak ilgini çeker mi?"

"Ah, pek sayılmaz."

"Ah!"

"Evet, gerçekten bunu yapmak istemiyorum."

"Hayır. Üniversite turuna *hayır* diyorsun demek! *Anlıyorum.*"

"Evet, hayır."

Babam bir üniversite turuna katılmamama o kadar sinirlendi ki odamı derhal terk etti ve aylarca konuyu açmadı. Ve bu süre zarfında üniversite olayı bütün hayatımın üstüne kara bir gölge gibi düşse de, konuyu kimse açmadığı sürece ben de yok sayma imkânını bulabildim.

Nedense, üniversite fikriyle gerçekten baş edecek durumda değildim. Düşünmeye çabalıyordum ama sonra ağzımın içi kurumaya, koltuk altlarım yanmaya başlıyordu ve beynimdeki kanalı üniversiteden başka bir şeyle değiştirmek zorunda kalıyordum. Genelde o kanal Beyin Doğa Kanalı oluyordu. Zarif bir antilop sürüsünün yemyeşil bir düzlükte hoplayıp zıpladığını ya da oyun

seven kunduzların çalı çırpıyla sofistike bir yuva kurduğunu hayal ettiğiniz zamanlar ya da Brezilya orman böceklerinin birbirinin canına okuduğu şu özel gösterimlerden biri gibi. Kısaca koltuk altlarınızda arıların gizlendiği duygusundan kurtulmanızı sağladığı sürece her şey olabilir.

Üniversite konusunun bana neden kafayı yedirdiğini bilmiyorum. Aslında bu düpedüz yalan. Nedenini biliyorum. Benson'da hayatı çözmek, arazinin sosyal haritasını çıkarıp göze çarpmadan ilerlemenin yollarını bulmak için anlamsızca çaba harcamam gerekti ve bunu yaparken casusluk becerilerimin sınırını oldukça zorladım. Üniversite, sonsuz sayıda grup, insan ve aktiviteyle liseden çok daha büyük ve karmaşık bir yer ve bununla baş etmenin ne kadar imkânsız olduğunu düşündüğüm zaman paniğe kapılıyor, delirecek gibi oluyordum. Demek istediğim, zamanın büyük kısmında sınıf arkadaşlarınla aynı yatakhanede *yaşıyorsun*. Görünmez olmayı nasıl başarabilirsin ki? *Odanda yaşayan* heriflere nasıl mülayim ve zararsız görünüp hatırda kalmazsın? Orada osuramazsın bile. Osurmak için koridora falan çıkman gerekir. Ya da hiç osurmazsın ama o zaman ne olacağını kim bilir?

Bu yüzden üniversite benim için gerçekten dehşet vericiydi ve düşünmek bile istemiyordum. Ama annem ve babam Hazırlanmanın Önemli olduğuna karar verdi ve hastaneden çıkmamdan bir hafta sonra bir çift Brezilya orman haşaratı gibi bana pusu kurdular ve beni canımı çıkarana kadar ısırdılar. Demek istediğim, gerçek anlamda değil. Neyi kastettiğimi anlamışsınızdır. Berbattı.

Biraz düşününce, babamın hocalık yaptığı Carnegie Mellon'a gitmeye karar verdim. Ama annem ve babam notlarım ve ders

dışı hiçbir faaliyetimin olmaması yüzünden okula kabul edileceğimden şüpheliydi.

Annem, "Onlara filmlerini gösterebilirsin," diye öneride bulundu.

Bu o kadar kötü bir fikirdi ki annemle babamın bana bağırmaktan sıkılıp odayı terk etmesine kadar geçen beş dakika boyunca ölü taklidi yapmak zorunda kaldım. Ama sonra hareket ettiğimi duyunca geri döndüler ve biraz daha konuşmamız gerekti.

Sonunda en azından o zamanlarda Carnegie Mellon'ın daha büyük ve biraz daha aptal kardeşi olarak gördüğüm Pitt'e, yani nam-ı diğer Pittsburgh Üniversitesi'ne de başvurmam gerektiğine karar verdik. Annem ayrıca üniversiteler rehberine bakacağım konusunda söz verdirdi. Belki bir saat kadar oturup sayfaları karıştırabilir ve *neler olduğu konusunda bir fikir* edinebilirdim ve aslında o kadar bile sürmeyecekti ve insanın seçenekleri hakkında fikir sahibi olması güzeldi çünkü *bir sürü seçenek vardı* ve *doğru olanı bulamamam çok yazık olurdu* ve sonunda ben TANRI AŞKINA, TAMAM kıvamına geldim.

Ancak üniversiteler kitabı abartısız bin dört yüz sayfaydı. Ve böyle bir şeyin olması imkânsızdı. Neden bilmiyorum ama kitabı birkaç gün boyunca sırt çantamda taşıdım ve her bakışımda koltuk altlarıma arıların üşüştüğü duygusuna kapıldım.

Hastane ziyaretlerimden birinde Rachel'a üniversite olayından bahsetme gafletine düştüm. Konu ilgisini çekti ve can sıkacak kadar uzun bir süre bundan bahsetmek zorunda kaldık.

Dikkatini dağıtmak amacıyla, "Görünüşe bakılırsa, Hugh Jackman yeni bir karın egzersizine başlamış," dedim. "Artık eskisine göre dört fazladan baklavası var."

Bu konunun dikkatini üniversiteden uzaklaştırmaması delilikti ama uzaklaştırmadı işte.

"Yani Carnegie Mellon'a mı gitmek istiyorsun?" dedi. Yatağında arkasına yaslanmış bir halde oturuyor ve bana her zamankinden daha dik bakıyordu.

"Demek istediğim, başka bir yere gitmektense Carnegie'yi tercih ederim," dedim. "Ama annem ve babam giremeyeceğimi düşünüyor. Bu yüzden büyük olasılıkla Pitt'e gideceğim."

"Neden giremeyecekmişsin?"

"Şey, bilmem. Notlarının iyi olması gerek. Sonra, ek olarak münazara takımının kaptanı olman ya da bir evsiz için barınak yapmış olman falan gerekiyor ve ben okul dışında, ortalıkta aylaklık etmekten başka hiçbir şey yapmadım."

Rachel'ın filmleri gündeme getirmek istediğini hissediyordum, fena olmazdı çünkü yine ölü taklidi yapmaya hazırlıklıydım. Ama bu, hastanede daha az kabul edilebilir bir konu değiştirme taktiği olurdu. Hastane bu tür bir hamleyi denemek için doğru bir yer değildi. Ayrıca biri içeri girip gerçekten öldüğünüzü sanabilirdi. Sonra, iki bin dört yüz kelime önce bahsettiğim Olası Ölü İnsan Gilbert'e yaptıkları gibi sizi de bir tekerlekli sandalyeye koyup bir bekleme salonuna atabilirlerdi.

Laf kalabalığını sürdürmek için, "Aslında üniversiteyle ilgili tek amacım bir derneğe girmemek," dedim. "Çünkü derneklerin yapmayı sevdiği bir numaralı şey şişman bir çocuğu alıp bayrak direğine ya da bir profesörün arabasına falan bağlamak. Bunun başıma gelmesinden endişeliyim. En sevdikleri şey bu. Belki de beni bir kemerle kırbaçlamak falan isterler. Aslında fena halde

eşcinsel çağrışımlı bir şey ama bunu söyleyecek olursan öfkeden delirirler."

Nedense bu Rachel'ı güldürmedi.

"Sen şişman değilsin ki," dedi.

"Bayağı şişmanım."

"Değilsin."

Rachel'ın karşı çıkması aptalca geldi. Bu yüzden daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yaptım.

"Seninle aynı görüşte olmayan birini tanıyorum," dedim. "Fıstık Ezmesi ve Göbek'in fıstık ezmesinin çıkarılmış hali."

"Hah," dedi Rachel ama ben tişörtümü kaldırıp ona göbeğimi gösterdim.

Demek istediğim, pek çok çocuk kadar şişman değilim ama kesinlikle şişmanım ve karnımın iki farklı katını rahatça tutup kukla gibi konuşturabilirim.

"AZ ÖNCE SÖYLEDİĞİNE İTİRAZ ETMEK İSTERİM," diye haykırdı karnım. Neden bilmiyorum ama Güneyli aksanıyla konuşuyordu. "SUÇLAMAN KARŞISINDA ÇOK UTANDIM VE ÜZÜLDÜM. BUNA EK OLARAK BİR YERLERDE TEPELEME DOLU NACHOS TABAĞINIZ BULUNUR MU?"

Hayatımın o anına kadar karnımı diğer insanların önünde konuşturduğum hiç olmamıştı. Birilerini güldürmek için kendimi bu kadar küçültmeye değeceğini hissetmemiştim. Bu, Rachel'ın gülmesini ne kadar istediğimin göstergesi olmalı. Ama o gün Rachel'dan ne kişneme ne de gaklama sesi çıktı.

İnsanın bir yandan kendi kat kat göbeğini konuşturup bir yanda da Güneyli aksanıyla bağırması yeterince kötü. Karşınızdaki kişinin gülmemesi durumu daha da kötüleştiriyor.

Göbeğim, "NACHOS YOKSA, İSTEMEYEREK DE OLSA BİR BİFTEK VE PASTAYA RAZI OLABİLİRİM," diye ekledi ama Rachel gülümsemedi bile.

"Carnegie Mellon'da ne okumak istiyorsun?" diye sordu.

"Kim bilir." dedim. Onu eğlendirmek için kendimi acınası derecede rezil ettiğimi bir anda idrak etmesi ihtimaline karşılık tişörtümü indirmemiştim. Ama Rachel farkında bile değil gibiydi.

O sessiz kalınca konuşmaya devam ettim. "Demek istediğim, çoğu zaman insan üniversiteye gidince ne okuyacağını bilmiyor bile. Birkaç ders alıyor ve neden hoşlanacağına bakıyorsun. Öyle değil mi?"

Saçmalamaya devam etmek zorundaydım yoksa filmleri soracaktı. Besbelliydi. "Bir anlamda açık büfe gibi. Hani şu pahalı açık büfelerden. Tek fark, tabağındakilerin tamamını yemek zorundasın yoksa seni okuldan atıyorlar. Yani kavramsal olarak rezil bir durum. Gerçek açık büfelerde böyle olması inanılmaz olurdu. 'Hımm bu yağlı moo shu'da tebeşirimsi bir tat var,' dediğinde iriyarı bir Çinli'nin 'YA YERSİN YA DA SANA BİR F VERİRİM, AYRICA SENİ BU RESTORANDAN ATARIZ,' demesi gibi yani. İyi bir işletme modeline benzemiyor."

Hiç. Rachel'dan ne bir kişneme ne de gülümseme koparabildim. Gerçekten berbat bir durumdu. Bu noktada sırf inat uğruna tişörtümü açık tutuyordum çünkü Rachel'dan dikkate değer bir tiksinti nidası koparamayacağım artık belli olmuştu.

"Yani ne okumak istediğini bilmiyorsun?"

Rachel konuyu bariz bir şekilde film olayına getirmeye çalışıyordu. Ama madem söylediklerime gülmeyecekti, o zaman lanet olsundu. Olayı tam ters istikamete çevirmeye karar verdim.

"Hayır," dedim. "Pekâlâ, *sen* ne okuyacaksın?"

Rachel bana boş boş bakmakla yetindi.

"Demek istediğim, üniversiteye gidince sen ne okuyacaksın?"

Rachel kafasını çevirdi. O anda çenemi kapamam gerekirdi ama kapamadım.

"Hem üniversiteye neden başvuruyorsun ki?"

Rachel artık boş televizyon ekranına bakıyordu. Bense aptal şişko göbeğimi ona doğrultmuştum. Göt gibi davrandığımı o zaman fark ettim. Heybetli bir göt gibi. Ölmek üzere olan bir kıza gelecekle ilgili planlarını soruyordum. Bu, akla gelebilecek en götlük hamleydi. Lanet olsun. Suratıma okkalı bir yumruk indirmek istedim. Kafamı bir kapıya geçirmek.

Diğer yandan bu kadar hüzünlü, düşmanca ve tuhaf davrandığı ve onu neşelendirmeye çalıştığım için kendimi kötü hissettirdiği için kızgınlığım da geçmiş değildi.

Yani kısacası, o odadaki herkesten nefret ediyordum. Tişörtümü aşağıya çektim ve bu konuşmayı ikimizden biri kendini öldürmeye kalkmadan sonlandırmanın bir yolunu bulmaya çalıştım.

"Hey," dedim. "Annem bana tuğla gibi bir üniversite kitabı verdi. Merak ettiysen istediğin zaman verebilirim. Aslında şu anda da yanımda."

"Ben bu yıl üniversiteye başvurmayacağım."

"Ah."

"İyileşene kadar bekleyeceğim."

"İyi bir plana benziyor."

Rachel televizyon ekranına bakmaya devam etti. Yüzü biraz ifadesiz, biraz öfkeli görünüyordu.

"İyi bari," dedim. "Çünkü kitap berbat. Bin dört yüz sayfa falan kalınlığında ve baksan her sayfası Teksas ya da başka bir yerdeki bir Hristiyan mekânından bahsediyor dersin."

Size bir şey söyleyeyim mi? Bu gevezeliği sürdürmek çok yorucuydu. Ve belki de gevşemem daha iyi olurdu. Ama kendimi onu güldürmek zorunda hissediyordum; aksi takdirde ziyaretim fiyasko olacaktı. Bu yüzden bir tür cesur denizler fatihi gibi, yeni bir gevezeliğe yelken açtım.

"Ayrıca iyi bir yere giremeyeceğimi yüzüme vurduğu için sinirim bozuldu. Mesela sondan başlayıp Yale'e gelince, "Ah, tamam Yale, buraya başvurmalıyım çünkü iyi bir okul," diyebilirsin. Tamam. Ama sonra en az dört nokta altı not ortalaması istediklerini görüyorsun. Evet. Ve şöyle oluyorsun: Bu da ne böyle, Benson'ın not ortalaması dört nokta altıya kadar çıkmıyor bile."

Rachel biraz yumuşar gibiydi ama nedeninin gevezeliğimle ilgili olmadığını hissediyordum. Yine de sürdürmeye karar verdim çünkü vakit dolduruyordu. Aslında iyi bir gevezeliğin en iyi tarafı budur. Komik olması değil. Gerçi genelde iyi bir gevezelik bayağı komiktir. Ama en önemli şey, zamanı doldurması ve üzücü olabilecek hiçbir şeyden bahsetmek zorunda kalmamaktır.

"Evet. Sonra kayıt ofisini arıyorsun ve 'Yale, şu dört nokta altı olayı da nedir?' diyorsun ve onlar da şöyle diyorlar: 'Ah, evet, bilirsin, istekli bir öğrenci olsaydın normal lisenin altında derinlere gömülü olan, bütün öğretmenlerin *ürkütücü zombi dâhiler* olduğu gizli *Yale hazırlık lisesini bilirdin*, işte dört nokta altı ya da daha iyi ortalamayı orada edinebilirsin ve ayrıca *zamanda yolculuğun sırlarını* da orada öğrenebilirsin. Ve ah, bir de *sıradan ev eşyalarından yapay yaşam yaratmayı da. Çırpıcıyı canlandırabilirsiiiiin.*

Çırpıcı senin postayı alan sadık hizmetkârın olabilir, *sadece çırpıcı olduğu için kazayla minik parçalara dağılıp duracaktır. Ya-a-a-a-ale.*"

"Aslında, Greg, kitabı burada bırakabilirsin."

Bunu beni başından atmak için söylüyor olma ihtimali yüksekti ama en azından bir tepki vermişti. Olumlu sayılabilecek bir tepki.

"Cidden mi?"

"Tabii sende kalmasını istemiyorsan."

"Hayır. Şaka mı yapıyorsun? Bu kitaptan nefret ediyorum. Harika olur."

"Evet, bakmak isterim."

Kitabı sırt çantamdan çıkardım. Ondan kurtulma fikri beni gerçekten heyecanlandırmıştı. Ayrıca belki de Rachel'ın ölmek üzere olma duygusunu azaltacaktı.

"Al bakalım."

"Masaya bırak, yeter."

"Tamamdır."

"Tamam."

Belki biraz yumuşamıştı ama hâlâ gülmüyor ve doğru dürüst tepki vermiyordu. Kontrolümü biraz kaybettim ve, "Buraya gelince seni hiç neşelendirmiyorum," dedim. "Eşeklik ediyorum."

"Eşeklik falan etmiyorsun."

"Ediyorum işte."

"Pekâlâ, istemiyorsan ziyarete gelmek zorunda değilsin."

Bu bayağı sert geldi. Çünkü dürüst olmam gerekirse, onu ziyaret etmeye devam etmek istemiyordum. Ruh hali *iyiyken* bile yeterince stresli bir işti. Şimdi süper hasta ve her an sinirli olması beni gerçekten strese sokuyordu. Mesela çarpıntı yapıyordu. Orada oturuyordum ve birden insanın kalbinde çarpıntı başladığı zaman

yaşadığı o berbat çırpınma duygusuna kapılıyordum. Ama onu ziyaret etmezsem daha kötü hissedeceğimi biliyordum.

Yani kısaca bu olay bütün hayatımın içine etmişti.

"Buraya *istemediğim için* gelmiyorum," dedim. Sonra hiçbir anlam ifade etmediği için açıkladım: "Buraya gelmek istediğim için geliyorum. Gelmek istemesem, ne halt yemeye geleyim ki?"

"Mecbur hissettiğin için."

Gerçekten de bu söze verebileceğim tek tepki yalan söylemekti.

"Mecbur hissetmiyorum. Ayrıca tamamen mantıksız ve aptalca davranıyorum. Bu yüzden yapmak zorunda olduğum şeyler olduğunda, onları yapmam bile. Ben normal bir insan hayatı yaşamayı bilmem."

Konu saçma sapan bir yöne saptığı için, geri alıp baştan başladım.

"Buraya gelmek *istiyorum*," dedim. "Sen benim arkadaşımsın."

Sonra da, "Senden hoşlanıyorum," dedim.

Bunu söylerken acayip beceriksiz hissettim. Bu sözleri daha önce kimseye söylediğimi sanmıyorum ve büyük olasılıkla bir daha da asla söylemeyeceğim çünkü insanın bunu gerizekâlı gibi hissetmeden söylemesi imkânsız.

Her neyse, Rachel'ın tepkisi, "Teşekkürler," oldu. Ne anlamda söylediği net değildi.

"Bana *teşekkür* etme."

"Tamam."

"Demek istediğim, özür dilerim. Bu çılgınlık. Şu anda sana bağırıyorum."

Oradan bir an önce çıkmak istiyordum. Ama çıkarsam kendimi g*t gibi hissedecektim. Sanırım Rachel da bunu hissetti.

"Greg, ben hastayım," dedi. "Şu anda pek neşeli hissetmiyorum."
"Tamam."
"Gidebilirsin."
"Tamam, evet."
"Ziyarete gelmeni seviyorum."
"Bu çok iyi."
"Belki bir dahaki sefere daha iyi hissederim."
Ama hissetmedi.

Tanrı aşkına, bu konuyu yazmaktan nefret ediyorum.

Sanırım, kafanızın karışması ihtimaline karşılık löseminin ne olduğunu açıklamaya çalışmalıyım. Rachel olayından önce, bu kavram hakkında çok az şey biliyordum. Şimdi ise ortalama düzeyde bilgim var ve dürüst olmam gerekirse bu bilmek isteyeceğimden daha fazlası anlamına geliyor.

Akciğer kanseri ya da kıç kanseri gibi bazı kanserler vücudunuzun bir yerinde yerleşiktir. Büyük olasılıkla kıç kanseri diye bir şeyin olmadığını sanıyorsunuz ama var. Her neyse, o kanserlerde bazen içeri girip o kısmı cerrahi olarak kesip alabiliyorsunuz. Ama lösemi bir kan ve kemik iliği kanseri olduğu için bütün vücudunuza yayılmış oluyor. Yani içeri girip bıçakla kesip atamıyorsunuz. Demek istediğim, tahmin edileceği gibi bıçak olayı korkutucu ve iğrenç ama kanseri tedavi etmenin bir diğer yolu da radyasyon ve/veya kimyasallarla kanserli hücreyi tahrip etmek, ki bu daha beter. Ve lösemide bunu bir insanın vücudunun tamamına yapmanız gerekiyor.

Yani kelimenin tam anlamıyla berbat bir şey.

Annem, löseminin kötü adamların yaşadığı bir şehre benzediğini söyledi. (Rachel'ın durumu anneme artık küçük bir çocuk olmadığımı unutturuyor.) Her neyse, lösemi içinde kötü adamların yaşadığı bir şehir ve kemo da kötü adamları öldürmek için o şehre bomba atmak gibi bir şey. Bu süreçte şehrin bir kısmı birbirine karışıyor. Rachel'a bundan bahsettiğim zaman beni geçiştirdi.

"Kanserim demek daha doğru," dedi. "Ve kemoterapi alıyorum."

Her neyse, bu kötü adamları bombalama sürecinde Rachel şehri de, özellikle Saçköy, Deritepe ve Mide-Bağırsak Mevki semtlerinde bir miktar hasara maruz kaldı. Şapkayı bu yüzden aldı. Yataktan hiç çıkmayan solgun kızlarda değil, alışveriş merkezlerinde oradan oraya koşturan kızlarda gördüğünüz türden, pembe tüylü, şirin bir şeydi.

Yani bu lösemi hastası bir kızla ilgili normal bir kitap olsaydı Rachel'ın gittikçe daha fazla hastalandığında söylediği anlamlı şeyler hakkında çokça konuşurdum ve muhtemelen birbirimize âşık olup inanılmaz derecede tatmin edici romantik bir şey yaşardık ve Rachel kollarımda ölürdü. Ama içimden size yalan söylemek gelmiyor. Rachel'ın söyleyecek anlamlı şeyleri yoktu ve kesinlikle birbirimize âşık olmadık. Aptal çıkışımdan sonra bana daha az kızgın gibi göründüyse de, en yalın ifadesiyle hırçınlıktan sessizliğe geçiş yaptı.

Odaya girip bir şeyler söylüyordum ve o gülümsüyor ya da bazen biraz kıkırdıyordu ama genelde hiç konuşmuyordu ve benim sözcüklerim tükenince bir Gaines/Jackson filmi koyup seyrediyorduk. Önce en yakın tarihlileri, onlardan sıkılınca daha eskileri seyrettik.

O filmleri Rachel'la birlikte izlemek garip bir tecrübeydi çünkü bütün dikkatini filme veriyordu. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama onun yanında otururken, filmleri birden onun gördüğünü düşündüğüm şekilde, yaptığımız bütün aptalca tercihleri beğenen, eleştiri nedir bilmeyen bir hayran gözüyle görmeye başladım. Filmleri izlemekten keyif almayı öğrendiğimi söylemiyorum. Sanırım sadece bütün delice kusurları ve yaptığımız rezillikleri nasıl hoş görebileceğinizi anladım. Kötü ışıklandırmaya ya da tuhaf ses tasarımına baktığınız zaman dikkatiniz anlatmaya çalıştığımız hikâyeden uzaklaşabilir, benim ve Earl'ün, film yapımcıları olarak dikkati kazayla üstümüze çektiğimizi düşünebilirsiniz. Ve bizi seviyorsanız, bunu da seversiniz. Belki de Rachel da yaptığımız her şeyi bu gözle görüyordu.

Ama tek kelime etmiyordu. Bu yüzden ben hepsini uyduruyor olabilirim.

Bu sırada iyileşiyor gibi görünmüyordu ve gerçekten çok kötü bir ruh haline girdiği ve yardım etme konusunda elimden hiçbir şeyin gelmediği birkaç gün oldu. Tıpkı bir şey seyrederken, uzun bir süre gerçekten sessiz kaldıktan sonra, "Greg, sanırım haklıydın," dediği gün olduğu gibi.

"Ne?"

"Sanırım haklıydın dedim."

"Ah."

Neden bahsettiğini anlamamı bekler gibi sessizdi.

"Ben, şey, genelde haklıyımdır."

"Ne olduğunu bilmek istemiyor musun?"

"Ah, evet."

Ya da belki de neden bahsettiğini anlamamı beklemiyordu.

Kim bilir? Kızlar delidir ve ölmek üzere olan kızlar daha da delirir. Aslında bu kulağa rezilce geliyor. Geri aldım.

"Hangi konuda haklıydım?"

"Sanırım ölmek üzere olduğumu söylerken haklıydın."

Bundan yakınmaktan nefret ediyorum ama kendimi bok gibi hissetmeme neden oldu. Bunu söylediği için o kadar kızdım ki. Yutmaya çalıştım.

"Ben hiçbir zaman ölmek üzere olduğunu söylemedim."

"Ama ölmek üzere olduğumu *düşündün*."

"Hayır, düşünmedim."

Sustu ve bu gerçekten sinir bozucuydu.

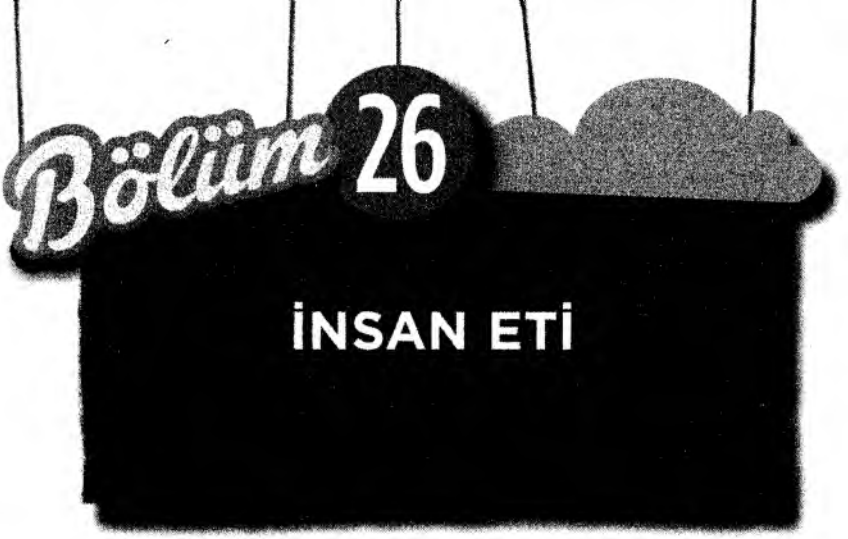
"Düşünmedim," dedim biraz yüksek sesle.

Demek istediğim, bu bir yalandı ve yalan olduğunu ikimiz de biliyorduk.

Sonunda Rachel, "Pekâlâ, eğer düşündüysen, haklıymışsın," dedi.

Sonrasında gerçekten uzun bir süre sessiz kaldık. Aslında ona bağırmak istiyordum. Belki de bağırmalıydım.

TANRI AŞKINA, BUNU YAZMAKTAN NEFRET EDİYORUM.

İnsan hayatı kocaman, tuhaf bir ekosistem gibidir. Fen bilgisi öğretmenlerinin uzun uzadıya anlatmaya bayıldıkları bir şey varsa o da ekosistemin bir parçasındaki değişimin olayın tamamını değiştirmesidir. Kısaca hayatımı bir gölet gibi düşünelim. Tamam. Şimdi de deli bir insanın (annem) elinde morali bozuk, ortama yabancı bir balık türüyle (Rachel) çıkageldiğini ve balığı gölete bıraktığını düşünelim. Tamam. Göletteki diğer organizmalar (filmler, ödevler) belli miktarda su yosunu (o şeylere harcadığım zaman) yemeye alışık olsun. Ama şimdi bütün yosunu bu kanserli balık yiyor olsun. Sonuç olarak göletin canına okunacaktır.

(Bu son paragraf o kadar aptalca oldu ki elim varıp silemedim bile. Bu arada bu kitapta okuduğunuz beyin uyuşturma etkisi olan her şeye karşılık, yazıp sildiğim yaklaşık dört başka şey vardı. Çoğu yemekler ve hayvanlar hakkındaydı. Yemek ve hayvanlara saplantım varmış gibi göründüğümün farkındayım. Çünkü yemekler ve hayvanlar dünyadaki en tuhaf şeyler. Bir

odada oturup düşünün. Aslında bunu yapmasanız daha iyi olur çünkü panik atak geçirebilirsiniz.)

Yani hayatıma olan buydu. Örneğin ödevlerim yerlerde sürünüyordu. Bay MCarthy bunu konuşmak için beni kenara bile çekti.

"Greg."

"Merhaba, Bay McCarthy."

"Bana bir olgu sunmanı istiyorum."

Bay McCarthy derse giderken koridorda pusu kurmuştu. İzah edilemez bir duruşla tam karşıma dikildi. Bir sumo güreşçisinin yeri o kadar sarsmayan hali gibiydi diyebiliriz.

"Şey... herhangi bir olgu mu?"

"Herhangi bir olgu ama *mutlak otoriteyle* sunulmuş olması gerekiyor."

Nedense çok fazla uyuyamadığım için bir olgu bulmakta zorlandım.

"Olgu: Ekosistemin bir parçasındaki değişim, şey, olayın tamamını etkiler."

Bay McCarthy bu olgudan pek etkilenmemişti ama üstüme gelmedi. "Greg, beş dakika için seni alıkoyacağım, sonra da derse girebilmen için bir mazeret kâğıdı vereceğim."

"Kulağa hoş geliyor."

"Tam şu anda olmak üzere olan bu."

"Tamam."

"Hazır mısın?"

"Evet."

"İyi."

Odasına girdik. Öğretmenler odasının tesisatını yenileme işini henüz tamamladıkları için tahminen mariuhana katkılı çorbayla dolu olan kâhin masanın üstünde duruyordu. Termosu görünce, McCarthy'nin Earl'le birlikte kâhinden içmemiz konusunda benimle yüzleşeceğini sanarak paniğe kapıldım. Bay McCarthy aşağıdaki sözleri sarf edince paniğim daha da arttı.

"Greg, seni buraya neden getirdiğimi biliyor musun?"

Bu sorunun doğru bir cevabı var gibi görünmüyordu. Ayrıca ben baskı altındayken oldukça kötüyümdür. Bunun sizi şaşırtmadığını sanıyorum. Bu yüzden, "Hayır," demeye çalıştım ama korkudan gırtlağım kurumuştu ve gıcırdar gibi bir ses çıkardım. Ayrıca muhtemelen kusmak üzereymişim gibi görünüyordum. Çünkü dürüst olmam gerekirse Bay McCarthy gibi iriyarı ve bütün vücudu dövmelerle kaplı bir kaçığın yasadışı bir şey yaptığını keşfettiğimizi anlaması durumunda neler yapabileceğini düşünmek aşırı stres vericiydi. Orada otururken Bay McCarthy'yi sevmekle birlikte ondan fena halde korktuğumu ve aslında bir psikopat olabileceğinden şüphelendiğimi fark ettim.

Bu şüphe, herhangi bir ön uyarıya gerek duymadan beni parlak renkli devasa kollarıyla ezmeye çalışmasıyla daha da derinleşti.

Herhangi bir şekilde karşı koyamayacak kadar korktuğum için kendimi iyice bıraktım. Üzerime kapanmıştı ve bana neredeyse öldüresiye sarılıyordu. O anda kafamdan bir sürü düşünce geçti. Biri: Bu, bir otçunun birini öldürmesi için kesinlikle *ahmakça* bir yöntem, öldüresiye sarılmak. Otçuların derdi neydi? Uyuşturucu ahmak işiydi.

Beni sadece kucakladığını anlamam utanmamı gerektirecek kadar uzun zaman aldı.

Bir süre sonra, "Greg, dostum," dedi. "Şu anda her şeyin senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Rachel'ın hastanede olması falan. Hepimiz farkındayız."

Sonra beni bıraktı. Pelteye döndüğüm için, ortalama lise öğrencilerinin aksine, Bay McCarthy bu düşüşü komik bulmadı. Aksine, bayağı endişelendi.

"Greg!" diye bağırdı. "Rahatla, dostum. Eve gitmek ister misin?"

"Hayır, hayır," dedim. "İyiyim."

Ayağa kalktım. Sandalyelerimize oturduk. Bay McCarthy'nin yüzünde derin bir endişe vardı. Onda alışık olduğum bir durum olmadığı için dikkatimi dağıtıyordu. Bir köpeğin insan tarzı bir suratla yüzünüze bakması ve geçici bir süre hazırlıksız yakalanmanız gibi yani. "Vay canına, bu köpek nostaljik bir melankoli ve sahiplenme sıcaklığı karışımı bir his yaşıyor. Bir köpeğin bu karmaşıklıkta bir duygu yaşayabileceğini bilmezdim," falan diye düşünürsünüz.

Bay McCarthy karşısında durumum buydu.

"Rachel'dan nasıl etkilendiğini hepimiz gördük," dedi Bay McCarthy. "Ve onunla ne kadar çok zaman geçirdiğini de duyduk. Ama sen harika bir dostsun. İnsanın senin gibi bir dostu olması büyük şans."

"Aslında değilim," dedim. Bay McCarthy beni duymuşa benzemiyordu. Büyük olasılıkla böylesi daha iyiydi.

Bay McCarthy bana gerçekten sinir bozucu bir ifadeyle dik dik bakarak, "Ve şu anda okulun bir numaralı önceliğin olmadığını da biliyorum," diye ekledi. "Anlıyorum, dostum. Okuldayken ben de senin gibiydim. Akıllıydım, kendimi okula vermezdim

ve idare edecek kadarını yapardım. Ve yakın zamana kadar *sen de* idare ediyordun. Ama."

Bana yaklaştı. Bense Bay McCarthy'yi öğrenci olarak hayal etmeye çalışıyordum. Nedense kafamda bir ninjaydı. Birini öldürmeye hazırlanmak için, gece geç saatte gizlice kafeteryaya giriyordu.

"Hey. Derslerin yerlerde sürünüyor. Bu gerçek. Diğer öğretmenlerinle konuştum. Derslerde aklın hep başka yerde, derslere katılmıyor ve ödevlerini yapmıyorsun. Ve birkaç derste, tamamen diplerdesin. Bir olguyu ifade etmeme izin ver. Rachel... derslerinden kalmanı... istemez."

"Evet," dedim.

Dürüst olmam gerekirse sinirlenmiştim. Sinirlenmiştim çünkü eskiden Bay McCarthy'yle aramızda, bunun gibi can sıkıcı konuşma içermeyen rahat bir öğretmen öğrenci ilişkisi vardı ve o ilişki harikaydı. Ve görünüşe bakılırsa, o ilişki artık geçmişte kalmıştı. Ve kısmen, haklı olduğunu bildiğim için öfkeliydim. Kesinlikle bütün ödevlerimi yapmıyordum. Öğretmenler bu duruma dikkat çekiyordu. Onları duymazdan gelmiştim ama Bay McCarthy'yi duymazdan gelmek zordu çünkü kaçık bir otçu olması bir yana, Benson'daki tek mantıklı öğretmen oydu.

"Ama buraya kadar," dedi Bay McCarthy. "Bu son senen, sonra gitmiş olacaksın. Sana şu kadarını söyleyeyim: Liseden sonra hayat güzelleşiyor. Şu anda bir tüneldesin. Ucunda ışık var. O ışığa ulaşmalısın. Lise bir *kâbustur*, dostum. Hayatının en kötü yılları olabilir."

Buna nasıl karşılık vermem gerektiğini gerçekten bilmiyorum. Göz teması olayı başımı ağrıtıyordu.

"Yani sağ çıkmak zorundasın. Başarısız olamazsın. Şu anda elinde dünyanın en iyi bahanesi var ama o bahaneyi kullanamazsın. Tamam mı?"

"Evet."

"Senin için elimden geleni yapacağım çünkü sen iyi bir çocuksun. Greg, sen kahrolası harika bir çocuksun."

Bay McCarthy'den kahrolası sözcüğünü hiç duymadığım için en azından heyecan verici bir tecrübeydi. Yine de Aşırı Alçakgönüllülük refleksim kendini illa saydıracaktı.

"Ben o kadar harika bir çocuk değilim."

"Canavar gibisin," dedi Bay McCarthy. "Hepsi bu. Şimdi dersine git. Al sana bir mazeret kâğıdı. Hepimiz senin kelimenin *tam anlamıyla yırtıcı... bir canavar* olduğunu düşünüyoruz."

Mazeret kâğıdında, "Greg Gaines'le beş dakikalık bir toplantı yaptık. Lütfen gecikmesini mazur görün. O bir canavar. Bay McCarhty, 11:12," yazıyordu.

Bu sırada evde, Gretchen babam masadayken yemeğin sonunu getiremediği bir safhadan geçiyordu. Nedeni kısmen babamın da yamyammış gibi davrandığı bir safhadan geçiyor olmasıydı. İçinde tavuk olan bir şey yiyorsak, karnını sıvazlayarak, "İnsaaan eti. TADI AYNI TAVUK GİBİDİR," diye ilan ediyordu. Bu, Gretchen'in gözyaşlarına boğulup yemek odasını ayaklarını yere vurarak terk etmesine neden oluyordu. Grace de aynısını yapmaya başlayınca, durum daha beter bir hal aldı. Delilikti çünkü altı yaşında bir çocuğun yamyam gibi davranması olabilecek en harika şeylerden biriydi.

Yani evde durum buydu. Aslında bunun konuyla hiçbir ilgisi yok ama bu yamyamlık olayını yazmak istedim.

Ve film çekme konusuna gelince. Bilmiyorum. Earl ve ben *Pezevenk Kankalar* filmini bir türlü çekemedik. Birkaç kez David Lynch filmleri izlemek için bir araya geldik ve müthiş olduğunu biliyorduk ama nedense kendimiz bir senaryo yazmakta sorun yaşıyorduk. Bütün yaptığımız oturup bilgisayar ekranına bakmaktı. Sonra Earl sigara içmek için dışarı çıkıyor, ben de arkasından gidiyordum. Ardından geri dönüyor ve konuşmadan boş boş bakmaya devam ediyorduk.

Büyük olasılıkla bütün bunları okurken, "Vay canına, Greg Rachel için gerçekten hayatı allak bullak olacak kadar üzülmüş, ne dokunaklı," diye düşünüyorsunuz. Ama dürüst olmak gerekirse, bu tamamen doğru değil. Bir odada, yanaklarımdan yaşlar akarken Rachel'ın yatak odasındaki yastıklardan birine sımsıkı sarılmış bir halde oturup sürekli arp müziği dinliyor değilim. Çiğle ıslanmış çayırlarda avare avare dolaşırken büyük bir özlemle Ne Kadar Mutlu Olabileceğimizle ilgili derin düşüncelere daldığım da söylenemez. Belki de bunu hatırlamıyorsunuz ama ben Rachel'ı gerçekten hiç sevmiyordum. Kanser olmasaydı onunla zaman geçirir miydim? Elbette hayır. Aslında mucize eseri iyileşse, sonrasında arkadaş kalır mıydık? Bundan hiç emin değilim. Kulağa korkunç geldiğini biliyorum ama bu konuda yalan söylemenin bir anlamı yok.

Yani üzgün değildim. Sadece bitkindim. Hastanede olmadığım zamanlarda, hastanede olup Rachel'ı neşelendirmeye çalışmadığım için suçluluk hissediyordum. Hastanedeyken, çoğu zaman kendimi bir arkadaş olarak etkisiz ve işe yaramaz hissediyordum.

Yani her halükârda hayatım mahvolmuştu. Ama aynı zamanda kendime acıdığım için de geri zekâlı gibi hissediyordum çünkü hayatı sona ermek üzere olan ben değildim.

En azından beni arada sırada neşelendirebilecek bir Earl vardı.

DIŞ - GAINES'LERİN ARKA VERANDASI - AKŞAM

EARL

bir anda

Yani bir heteroseksüel ya da eşcinsel olabilirsin ve bunu anladığımı hissediyorum. Hani bir erkek bedenindeki kadın olmak gibi; ama düşünüyorum da bir insan kendine nasıl biseksüel diyebilir?

GREG

Immm...

EARL

Dostum, şu güzel popolu kız beni kimsenin yapamadığı şekilde sertleştiriyor. Ah, pardon, yanılmışım, beni sertleştiren asıl şuradaki *herif* falan olabilir mi? Hiç aklım almıyor.

GREG

Sanırım bazen bunu ben de merak ediyorum.

EARL

Lanet olsun. Cidden, "Gerçekten, ben biseksüelim, beni herkes sertleştirebilir," diyorsan, dostum sen her halta sertleşiyorsun demektir.

GREG

Sanırım, şey... Demek istediğim, bazı bilim insanları aslında herkesin ikisinden de biraz olduğunu düşünüyor. Homo ve hetero.

EARL

Hayır. Bana hiç mantıklı gelmiyor. Bana şunu mu söylemeye çalışıyorsun, bir çift memeye bakıp sertleşiyorsun, sonra bir herifin tuhaf aletine bakıp yine sertleşiyorsun. Bunu bana ciddi ciddi söyleyebilir misin?

GREG

Sanırım söyleyemem, hayır.

EARL

Kararlı bir tavırla

Köpek sıçtı, sertleş. Wendy's'in çiftli cheeseburger'i: sertleş. Her şeyini yok eden bilgisayar virüsü: sertleş.

GREG

Wall Street Journal'ın ekonomi bölümü.

EARL

İşte ona fena sertleşilir.

Düşünceli bir sessizlik.

EARL

Sana bir replik buldum. O kızla, şu güzel memeli olanla yakınlaşmak istiyor musun?

GREG

Evet, söyle de duyalım.

EARL

Yanına git ve de ki: "Hey, güzelim, benimle ilgili bir şeyi bilmiyor olabilirsin ama ben *tri*seksüelim."

GREG

emin olamayarak

Tamam.

EARL

Kız falan olur herhalde, "N'oluyoruz?"

GREG

Evet.

EARL

Anla işte, *tri*seksüel.

GREG

Tamam.

EARL

Kız, "*Neee?* "Olur. Benimle misin?

GREG

Seninleyim.

EARL

Pekâlâ, kızın kafası iyice karışır. Sonra sen bombayı patlatırsın: *Tri*seksüel diyorum, güzelim. Çünkü seninle seks yapma *tri*bindeyim.

GREG

Aaah!

EARL

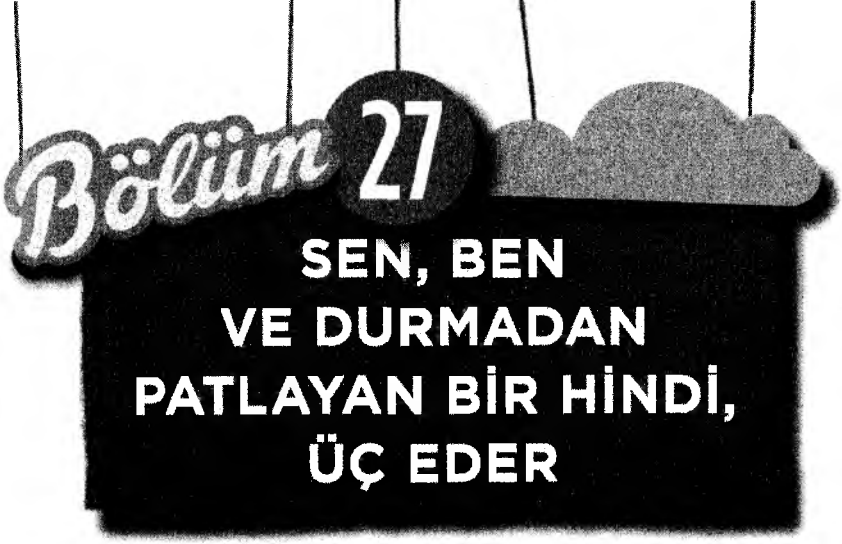
Tri-seksüel

GREG

Bunu kesinlikle kullanacağım.

EARL

Seni çapkın.

Pekâlâ. Artık hayatımın gerçekten bir uçurum kenarına doğru hız kazandığı kısma geliyoruz. Ve aslında, bu kısımda kabahat annemde değil Madison'daydı. İkisinin hayatımda benzer roller oynaması gerçekten berbat bir durum. Buna fazla kafa yormamaya çalışıyorum, yoksa bir daha asla sertleşemeyebilirim.

Kasım ayının başıydı ve koridorun dokuzuncu sınıflar tarafından bir dizi dehşet verici Pilgrim ve Hindi resmiyle süslendiği kısmındayken, Madison bir anda ortaya çıkıp koluma yapıştı. Tenlerimiz, detay vermek gerekirse eli koluma denk gelecek şekilde birbirine değiyordu.

Bir an geğireceğim diye ödüm koptu.

"Greg," dedi. "Senden bir iyilik isteyeceğim."

Midemde bir geğirmenin oluştuğunu falan hissetmiş değildim. Sadece hayalimde kendimi Madison'ın suratına geğirirken görebiliyordum. Bunu müthiş canlı bir şekilde görüyordum. Belki de az miktarda kusmuk bile söz konusu olabilirdi.

"İnan bana filmlerinizden hiçbirini izlemedim," dedi biraz sabırsız bir tavırla. "Ama belli ki Rachel görmüş ve çok da beğenmiş. Ve aklıma bir fikir geldi. *Onun* için bir film yapmalısınız."

Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Ayrıca dikkatimi yemek borumda pusuda bekleyen Geğirme Laneti'nden uzaklaştırmak için bir hindi resmine bakıyordum. Pek iyi çizilmemişti. Nedense vücudunun her yerinden kan fışkırıyormuş gibi görünüyordu. Büyük olasılıkla çizgiler kuş tüyü ya da güneş ışını ya da onun gibi bir şeyi temsil ediyor olmalıydı.

"Hah," dedim.

Bu sırada düşüncesine gösterdiğim hevessiz tepkim Madison'ın kafasını karıştırmış gibiydi.

"Demek istediğim," dedi ve durdu. "Sence buna bayılmaz mı?"

"Hımm."

"Greg, sen nereye bakıyorsun?"

"Ah, özür dilerim, dalmışım."

"Neye?"

Aklıma gerçekten bir şey gelmiyordu. Uyuşturucu almış gibiydim. Aslında bana Earl ve benim Bay McCarthy'nin pho'sundan yememizden sonra zihnimde beliren açıklanamaz porsuk resmini hatırlatmıştı. Bu yüzden, "Şey, nedense kafamda şu porsuk resmi canlandı," dedim.

Kelimeler dudaklarımı terk ettiği anda kendime ciddi hasar verme isteğiyle dolduğumu söylememe gerek yoktur.

"Porsuk," diye tekrarladı. "Hayvan olan mı?"

"Evet, bilirsin," dedim cılız bir sesle. Sonra ekledim: "Hani bazen karşına çıkıveren şu porsuk kafası resimlerinden."

Bir elektrikli alet yemek istedim. Ancak Madison inanılmaz bir şekilde duymazdan gelip konuşmaya devam edebildi.

"Bence Rachel için bir film yapmalısınız. Filmlerinizi gerçekten çok seviyor. Sürekli onları seyrediyor. Bu onu çok mutlu ediyor."

Porsuk olayı yetmezmiş gibi, bir anda ikinci bir aptalca söz sarf etmemin zamanı geliverdi. Aslında herkesin en az sevdiği *Greg Gaines'le Aşırı Alçakgönüllülük Saati*'nin yeni bölümünün vaktiydi.

"Onu *o kadar* mutlu ediyor olamazlar."

"Greg, kapa çeneni. İltifat almakla ilgili sorunların olduğunu biliyorum. Bir kerecik olsun bir iltifatı kabul et çünkü doğru."

Madison kişilik özelliklerimden birini gerçekten gözlemlemiş ve aklında tutmuştu. O kadar şaşırtıcıydı ki "Laf," diyerek kişisel Seksin Gerçekleşmesine Mani Olacak Ardışık Saçmalamalar üçlü bahsimi tamamladım.

"Sen az önce 'laf' mı dedin?"

"Evet, laf."

"Ha?"

"Laf, yani söz anlamında."

Madison kurnaz bir kız olarak bu son cümleyi tamamen çarpıtmayı başardı.

"Yani kabul ettin! Film çekmeyi! Rachel için!"

Buna ne diyebilirdim ki? Evet dışında?

"Ah, evet. Evet! Bence iyi bir fikir."

"Greg," dedi kocaman, sevimli bir gülümsemeyle. "*Müthiş* olacak."

"Belki iyi olur."

"Harika bir şey yapacağından eminim."

Derin bir çelişkiye düşmüştüm. Bir yandan bütün okulun en güzel kızı bana ne kadar harika olduğumu ve ne kadar harika bir film yapacağımı söylüyordu. Bu gerçekten iyi gelmişti ve kısmi bir sertleşmeyi gizlemek için tuhaf bir şekilde durmama neden oluyordu. Ancak diğer yandan ciddi şüphelerim olan bir projeye evet diyordum. Aslında neye evet dediğimi bile bilmiyordum.

Bu yüzden "Ah," dedim.

Madison devam etmemi bekledi. Sorun şu ki ne diyeceğimden bile emin değildim.

"Ama bir şey var," dedim.

"Hımm?"

"Ne, şey. Immmm."

"Ne?"

"Sadece. Immm."

Bu soruyu geri zekâlı gibi görünmeden sormamın hiçbir yolu yoktu.

Büyük bir dikkatle, "Filmin nasıl olması gerektiğini düşünüyorsun?" diye sordum.

Madison'ın yüzünde artık boş bir bakış vardı.

"Özellikle onun için olan," dedi, "bir film yapmalısınız, o kadar."

"Evet, ama, şey."

"Rachel'ın yerinde olsan sana yapılmasını isteyeceğin filmi yap."

"Ama, şey, film ne *hakkında* olmalı? Sence."

"Bilmem ki!" dedi Madison neşeyle.

"Tamam."

"Greg, yönetmen sensin. Film senin!"

"Yönetmen benim," dedim. Odağımı ciddi ciddi kaybetmeye başlıyordum. Majör bir kafayı yeme krizinin uzak ayak seslerini hissettim.

"Gitmeliyim. Bunu yapacağın için o kadar mutluyum ki!" dedi coşkuyla.

"Evet," dedim cılız bir sesle.

"Sen birtanesin," dedi beni kucaklayarak. Sonra koşarak uzaklaştı.

Duyamayacak kadar uzaklaşınca, "Börp," dedim.

Patlayan hindinin suratında, "Kahrolası! *Yine mi* patlıyorum!" der gibi bir ifade vardı.

RACHEL'IN FİLMİ: BEYİN FIRTINASI

Bu projeyi nasıl gerçekleştireceğimiz konusunda Earl'ün benden de az fikri vardı. Ancak o bunu dile getirmekte çok daha iyiydi.

Ben projeyi tarif etmeye çalışırken o durmadan, "S*ktir," diye mırıldanıyordu.

"Bak," dedi sonunda. "Biri için film çekmeyi kabul etmişsin. Söyler misin, ne demek oluyor bu?"

"Şey, sanırım... şey demek oluyor. Imm."

"Evet. Ne demek olduğu konusunda en ufak bir fikrin yok."

"Bana var gibi geliyor."

"O zaman dökül, oğlum."

Bizim mutfaktaydık ve Earl yemeklerimizi karıştırmakla meşguldü. Bu onu iyi değilse de en azından nötr bir ruh haline sokmuştu.

"Demek istediğim, ressam olsaydık, bir şeyin resmini yapıp ona hediye olarak verirdik. Değil mi? O zaman biz de bunun film versiyonunu yaparız."

"Baba Gaines salsa sosunu hangi cehennemde saklıyor?"

"Sanırım bitti. Bak, şöyle bir kereye mahsus bir film yapsak. Ve tek kopyasını ona versek. Olur, değil mi?"

"Oğlum, bu hiç de, ah, kahretsin."

"Ne?"

"*Bu* da neyin nesi?"

"O... dur bir bakayım."

"Bu bir eşeğin kıllı *kıçı* gibi kokuyor."

"Ah. O kaz ciğeri ezmesi."

"Salsa yoksa ben de *bu* rezil şeyi yerim."

Daha önce de bahsettiğim gibi, Dr. Victor Q.Gaines tarafından satın alınıp buzdolabında saklanan iğrenç hayvan türevi ürünler Earl'ü müthiş coşturur. "Satın alınıp buzdolabında saklanan" diyorum çünkü babam onları asla alır almaz yemez. Ailenin diğer fertlerinin varlıklarını fark etme şansını yakalaması için buzdolabında uzun zaman geçirmelerini sever. Gretchen'in onlardan dünyada hiçbir şeyden etmediği kadar nefret etmesi bir alışkanlıktır. Bununla birlikte, Gretchen'in uç noktadaki tiksintisi Earl'ün neredeyse bir o kadar uç noktadaki beğenisiyle dengelenir. Earl beğenisini yemeği yerken ne kadar iğrenç olduğundan bahsederek ifade eder.

"Oğlum, filmin ne hakkında olacağı konusunda hâlâ bir fikrimiz yok."

"Evet, işin zor kısmı bu."

"Evet."

"Ah."

"Mesela zaten yapacağımız şu David Lynch filmini yapıp Rachel'a verebiliriz ve onun filmi olur. Ama bunu yapmak isteyeceğimizi sanmam."

"İstemez miyiz?"

"Elbette hayır. Bu acayip tuhaf olurdu. Şey dermişiz gibi: Selam, Rachel, ortalıkta koşturup duran ve halüsinasyon gören lezbiyenlerle ilgili bu çılgın filmi izle. Özellikle senin için çektik."

"Hah."

"Başında bir de 'Rachel İçin' yazsın bari. Şey dermişiz gibi: Rachel, *sen* David Lynch'i seversin. *Sen* kaçık lezbiyenlerin kafayı yemesine de bayılırsın. Bu yüzden al sana bu zırvalarla ilgili bir film. Hayır. Hiç mantıklı değil. *Bu* da ne böyle?"

"Hayır, hayır, onu sakın yeme. Kurutulmuş mürekkepbalığı. Babamın favorisidir. Bir ucunu ağzından sarkıtarak dolaşmayı sever."

"Bir ısırık alacağım."

"Bir kerecik kemirebilirsin ama o kadar."

"Hımm."

"Ne diyorsun?"

"Adamım, tadı çok aptalca. Şey gibi... denizaltı... tuvaleti falan gibi."

"Hah."

"Yunus gibi falan."

"Yani beğenmedin."

"Öyle demedim."

"Ah."

"Ve yüzde yetmiş beş yunus testis torbası, yüzde yirmi beş kimyasal gibi."

"Yani beğendin."

"Bu acayip geri zekâlı bir yiyecek."

Earl'le aynı fikirdeydim. Herhangi bir film yapamazdık. Rachel'ın hayatıyla en azından bir yerden bağlantılı olmalıydı. Ama o bağlantı ne olacaktı? Mutfakta oturup bir sürü bağlantı hakkında beyin fırtınası yaptık. Bütün fikirler birbirinden aptalcaydı.

Gerçekten aptalcaydılar. Ne kadar aptalca olduklarını birazdan göreceksiniz. Demek istediğim, Tanrım.

"Yemen bitti mi?"

"Ne?"

"Hepsini bitirmemelisin. Babam biraz kalmasını isteyecektir."

"Tabii ister."

"İsteyecek."

"O kadar leş ki. Oğlum, acayip kötü."

"O zaman neden bitiriyorsun?"

"Kendimi feda ediyorum."

RACHEL'IN FİLMİ: HALLMARK VERSİYONU

Jared "Keş" Krakievich koridorda yanıma gelip bana "Spielberg" diye hitap edince, ilk planımızın bir hata olduğunu anladım.

Suratında korkunç bir sırıtışla, "Nassısın, Spillberg?" diye bağırdı.

"Ne?" dedim.

"Duydum ki film çekiyomuşun."

"Ah, evet."

"Film çektiini *bilmiyodum*."

Muhtemelen biraz fazla hızlı, "Sadece bir tane," dedim.

"Şu andan itibaren sana Spillberg diycem."

"Harika."

Gün boyu sürecek kâbus ilgi bombardımanının ilk atışı buydu.

Bayan Green, Fizik 1, "Bence yaptığın çok... *dokunaklı* ve... *harikulade* ve gerçekten dokunaklı."

Kiya Arnold: "Kuzenim lösemiden *öldü*. Sadece şunu söylemek istiyorum. Kız arkadaşın için çok üzgünüm. Ne zamandır birliktesiniz?"

Will Carruthers: "Hey, yavşak! Beni de ibne filminize alsana."

Plan A şuydu: Okuldaki, sinagogdaki vs. herkesten iyi dilekler al, bir filmde topla, al sana film. Kısaca bir geçmiş olsun filmi. Basit, zarif ve yürek ısıtan. Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor, değil mi? Tabii gelir. Bu fikir bizi acayip baştan çıkarmıştı. Geri zekâlıydık.

İlk Sorun: Çekimleri kendimiz yapmalıydık ve film yapımcısı olduğumuzu düşman bir dış dünyaya ilan etmeliydik. Aslen, Madison'a çekimi onun yapıp yapamayacağını sordum. *Örneğin:* Ben ve Earl yerine sınıfta kamerayla *o* takılabilir miydi? Bu bir şekilde insanların Rachel için film yaptığımı bilmelerini istemediğimi söylememe ve bunu söylemem Madison'ın bozulmasına neden oldu. Madison'ın bozulması insanların Rachel'a olan *hislerimi* bilmesini istemediğimi söylememe ve bunu söylemem Madison'ın, dürüst olmam gerekirse, ne olduğunu anlamadığım farklı bir şekilde tekrar bozulmasına neden oldu. Her neyse, çekimi benim yapmam için ısrar etti ve ben sessizce kafayı yiyip kaçana kadar yaklaşık yetmiş defa, "Ah, Greg," dedi.

Böylece çekimleri okul sonrası Bay McCarthy'nin odasında yapmaya karar verdik ve istemeyerek de olsa birkaç öğretmene bundan bahsettik ve rahatsız edici bir süratle bütün öğretmenlerin haberi oldu ve onlar da öğrencilerine söylediler ve yaklaşık bir hafta boyunca üst üste her sabah, sabah anonslarına girdi.

Yani evet. Lise boyunca gözüm gibi baktığım ve Rachel'la arkadaşlık etmeye başladığımdan beri kademeli olarak kaybettiğim görünmezliğe, olası öldürücü darbe böylece inmiş oldu. Eskiden sadece normal Greg Gaines'dim. Sonra Rachel'ın arkadaşı ve muhtemelen erkek arkadaşı Greg Gaines oluverdim.

Bu bile yeterince kötüydü. Ama artık Film Yapımcısı Greg Gaines'dim. Elinde Kamerayla İnsanların Peşinde Dolaşan Çocuk Greg Gaines. Tam Şu Anda Bilginiz ya da Rızanız Olmadan Sizi Filme Alıyor Olabilen Greg Gaines.

Hay canına yandığım.

İkinci Sorun: Çekim pek iyi değildi. Öncelikle öğretmenler işi fazla uzatıyordu. Hiçbiri montaj sırasında kısaltılabilecek bir şey söylemiyordu. Çoğu kendi hayatlarında yaşanan trajedilerden bahsetmeye başlıyordu ve bu işe yaramaz olması yetmezmiş gibi, bir de kayıt sonrasında odadaki havayı bayağı tuhaflaştırıyordu.

Öğrencilere gelince, yüzde doksan ikisi aşağıdakilerin farklı kombinasyonunu söyledi.

- "Geçmiş olsun."
- "Seni çok iyi tanımadığımı söylemek zorundayım."
- "Çok fazla birlikte takılmadığımızı biliyorum."
- "Bizim sınıftasın ama hiç gerçekten konuşmadık."
- "Aslında hakkında hiçbir şey bilmiyorum."
- "Ama iyileşecek iç güce sahip olduğunu biliyorum."
- "Çok güzel bir gülümsemen var."
- "Çok güzel bir gülüşün var."
- "Gözlerin gerçekten çok güzel."

- "Bence saçların çok güzel."
- "Yahudi olduğunu biliyorum ama sana İncil'den bir şey söylemek isterim."

Ve geri kalan yüzde sekiz komik ya da yaratıcı olmaya çalıştı ve bu daha da beterdi.

- "Sekizinci derste, sana söylemek istediğim bir şarkı yazdım. Hazır mıyız? Başlayayım mı? Tamam. Rachel Kushner, Üstüne gitmeyin, alınır. Lösemi oldu. Ve büyük olasılıkla çığlık atmak istiyordu. Ama o herkesin dostudur. Hayatının bitmek üzere olmadığını herkes biliyordur!!!"
- "Bugün düşünüyordum da ölsen bile, insan hayatı sadece nedensizlik skalasında kısa, uzun ya da her neyse işte öyle görünüyor ama zamanın sonsuzluğu açısından baktığında insan hayatı okyanusta bir su damlası kadar küçük. Yani 17 yaşına kadar da yaşasan, 94 yaşına, hatta 20.000 yaşına kadar da –ki malum bu imkânsız– aslında ikisi birbirine denk ve diğer yandan en küçük zaman birimi ultra-nanosalise açısından bakarsan, insan hayatı, bebekken bile ölsen sonsuz sayılabilir. Yani her durumda, ne kadar yaşadığının bir önemi yok. Daha iyi hissetmeni sağladı mı bilmem ama en azından üstünde düşünülebilecek bir şey."
- "Greg, ibnenin teki. Sanırım sana âşıkmış, bu da onu biseksüel falan yapar. Umarım daha iyisindir."

Üçüncü Sorun: Madison Rachel için geçmiş olsun kartları yaptırmıştı bile. Yani öncelikle yeni bir şey yapmıyorduk. Yap-

tığımız video formatında bir geçmiş olsun kartından başka bir şey değildi.

Ayrıca –bunu idrak etmem biraz daha uzun sürdü– bu geçmiş olsun videosunda Gaines/Jackson'a özgü hiçbir şey yoktu. Herhangi bir insanın yapabileceği bir şeydi. Yani gerçekten harika bir jest sayılabilir miydi? Hayır.

Yedi yıldır film çekiyorduk. Bundan daha iyisini yapmalıydık.

RACHEL'IN FİLMİ: KEN BURNS VERSİYONU

Ken Burns, İç Savaş gibi pek çok konuda belgesel çekti. İç Savaş sırasında orada değildi; tıpkı Rachel'ın hayatının büyük kısmında bizim de onunla olmadığımız gibi. Demek istediğim, oradaydık ama dikkatimizi ona vermiyorduk. Kulağa korkunç geldiğini biliyorum ama siz ne demek istediğimi anladınız. Ya da belki de gerçekten korkunçtur. Bilmiyorum.

Bakın: Sonunda belgesele dönüşecek çekimler yapmak için bütün hayatı boyunca elimizde kamerayla Rachel'ı takip etmedik elbette. Bunun için bana kızmaya hakkınız yok.

Her neyse, Ken Burns'ün tarzı başka insanlar tarafından çekilmiş birkaç fotoğraf ve eski çekimleri, seslendirmeler, röportajlar ve diğer şeylerle birleştirip göstermektir. Kopyalanması çok kolay bir tarz olduğu için, geçmiş olsun videosu fikri çuvallayınca tasarladığımız B Planı bu oldu. Ne yazık ki röportaj yapabileceğimiz tek bir isim vardı: Denise. Ve Denise çok zor bir zamandan geçiyordu. Tek çocuğu kanserdi ve Rachel'ın babası –sanırım bundan daha önce bahsetmeyi unuttum– ailesine sırt çevirmişti.

Bu kadınla röportaj yapmak gerçek bir kâbustu.

İÇ - KUSHNER'LARIN OTURMA ODASI - GÜN

GREG

ses

Denise. Bana Rachel'ın doğumundan biraz bahsedebilir misin?

DENİSE

dalgın bir tavırla

Ah, Rachel'ın doğumu.

GREG

ses

Evet.

DENISE

Rachel'ın doğumu. Çok eziyetliydi. *nedeni anlaşılamayan yüksek bir sesle* Rachel hiçbir zaman savaşçı olmadı. Her zaman sessiz bir kızdı, hep çok tatlı, hiçbir zaman kavga istemeyen ve şimdi ben ne yapacağımı bilmiyorum. Savaşmasını sağlayamıyorum, Greg.

GREG

ses

Ah, tamam.

DENISE

Tatlı bir kız yetiştirdim ve… çok şirin ama dayanıklı değil.

GREG

ses

Bebekken nasıldı? Favori bir oyuncağı var mıydı?

DENISE

dalgın bir tavırla

Okurdu… kitap okurdu.

rahatsız edici bir sessizlik

Greg, ben iyi bir anneyim. Ama bunu atlatmasına nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum. Tanrı korusun, sanki yaşamak istemiyor gibi.

GREG

ses

Yani, bebekken, şeyden hoşlanırdı… kitap okumaktan.

DENISE

sert bir ses ve biraz robot gibi bir tavırla.

Ben iyi bir anneyim. Ona iyi bir anne oldum.

Rachel'ın büyükannesi ve büyükbabasıyla telefonda röportaj yapma girişiminde bulunduk ama bu daha da tatsız bir fiyaskoya döndü.

"Alo?"

"Merhaba, Bay Lubov. Adım Greg, Rachel'ın arkadaşıyım."

"Kim?"

"Torununuz Rachel'ın arkadaşı."

"*Kimin* arkadaşı?"

"Torununuz. Rachel."

"Bir dakika. (Janice. Seni arıyorlar. *Seni arıyorlar dedim.* Telefonda. Hayır, nerede olduğunu bilmiyorum. *Telefon*, Janice.)

"..."

"Kimsiniz?"

"Merhaba, adım Greg. Torununuz Rachel'ın arkadaşıyım."

"Rachel... Rachel annesiyle yaşıyor."

"Biliyorum. Ben bir belgesel çekiyorum. Rachel hakkında?"

"Bir belgesel... Ah."

"Size birkaç soru sorabilir miyim acaba?"

"Ne?"

"Size Rachel hakkında birkaç soru sorabilir miyim?"

"Annesine sor. Denise'e."

"Bir film için. Onu sevindirmek için."

"Tamam ama kim olduğunuzu bilmiyorum. Ve size nasıl yardım edeceğimi de. Ama Rachel'ı arıyorsanız annesi Denise'le birlikte yaşıyor."

"Şey... Tamam, teşekkürler."

Telefonu kapadım çünkü Rachel'ın büyükannesinin sesi ağlamaklı çıkıyordu. Ama bazen büyükannelerin sesi öyle çıkar. Her halükârda, acı vericiydi.

Ortalıkta kullanabileceğimiz eski görüntüler de yoktu. Sadece Denise'in bakmamıza izin verdiği bir tatil videosu vardı ama onu kullanma konusunda gerçekten tereddüt ettik.

DIŞ - PRENS EDWARD ADASI - GÜN

Gökyüzü gridir. Kum, yeni yağmur yağmış gibi koyu renktir. Her an yeniden yağmur yağabilecek gibi bir hava vardır. RACHEL bir havlunun üstünde, hiçbir şey yapmadan, yüzü denize dönük bir halde oturmaktadır.

DENISE
ses
Merhaba, tatlım!

Rachel yüzünü kameraya çevirir ve hiçbir şey söylemez. Yüzü ifadesizdir.

DENISE
ses
Güzel Prens Edward Adası'ndayız. Küçük Rachel ve Bill de burada.

Kamera bir şemsiyenin yanında oturan Bill'e döner. Bill İKİ BİRA TUTACAĞINDA duran birer birayla şık bir plaj şezlongunda oturmaktadır.

BİLL

fazla yüksek sesle

HARİKA ZAMAN geçiriyoruz.

DENİSE

ses, yapay bir neşeyle

Bill hava yüzünden biraz aksi!

BILL

Denise, şu şeyi kapatır mısın?

DENİSE

ses

En azından biraz eğlenmeyi deneyemez misin?

BILL

NE YAPIYOR gibi görünüyorum?

Şu kadarını söyleyeyim, ben yataktan kalkamayan ve berbat hisseden Rachel olsaydım bu görüntüler Bir Filmde Görmek İsteyeceğim Sahneler listesine giremezdi.

Ve aslında, Ken Burns metoduyla bir araya getirdiğimiz her şey başarısız oldu. Özünde, çok uzun yaşamamış ve pek ilginç bir hayat sürmemiş bir kızın biyografisini bir araya getirmeye çalışıyorduk. Kulağa korkunç geldiğini biliyorum ama doğru. İzlerken ilginç gelecek hiçbir şey yoktu. Ve büyük kısmı acı verici sayılırdı.

Ve bütün olarak ele alındığında, Rachel'ın hayatının belgeseli fikri gerçekten acı vericiydi çünkü hiçbir zaman ortaya çıkıp söylemesek de mesaj kısaca şuydu: Artık hayatının sonuna geldiğine göre, özetini çıkarabiliriz. İşte bütün hayatının bir özeti. Belki de daha kötü bir şey söyleyemezdik.

Bu yüzden yeni bir metoda ihtiyacımız vardı. Ve çok daha iyi olması gerekiyordu. Aksi takdirde, kendimizi öldürmemiz işten değildi.

Bu sırada Rachel'la işler berbat gidiyordu. Demek istediğim, genellikle hep aynı şeylerdi.

İÇ - HASTANE ODASI - AKŞAM

GREG

Bugün düşünüyordum da çilek en sevdiğim şeker esansı. Ama aslında çileği o kadar sevmem. Ve sonra fark ettim ki çilekli şekerin tadı gerçek çileğe hiç benzemiyor. O zaman neye benziyor? Bir şeyin tadına benziyor olmalı, değil mi? Yoksa ortalıkta benim bilmediğim gizemli enfes bir

meyve mi var? O meyveden yemek isterdim, biliyor musun? O meyveden yemeyi acayip isterdim.

Sonra aklıma geldi, belki de bir havyanın tadına benziyordur. Yani belki bir denizayısı yesen mesela, tadı öyle müthiştir ama Airheads'i üreten adamlar denizayılı Airheads demeye korkmuştur.

RACHEL

cılız bir sesle

Evet.

GREG

Hey, şu yastık yeni mi? Bence tam kız işi bir yastık. Hey...

fısıltıyla

Beni onunla tanıştırmanın sakıncası var mı? Çünkü bence kesinlikle çok iyi. Tuhaf kaçarsa, mecbur değilsin.

RACHEL

muhtemelen gülmeye çalışarak

Hıhhhhhh

GREG

paniğe kapılarak

Lanet olsun, unuttum. Saat kaç? Beşi geçti mi? Güvercin Adam'ı yapmam

gerek. Özür dilerim, yeni egzersiz rejimimin bir parçası.

gözlerini şaşı yapar, kafasını sallayarak kasıla kasıla yürür.

GÜVERCİN ADAM. GÜVERCİN ADAM. GÜVERCİN GİBİ YÜRÜR. GÜVERCİN ADAM. GÖKYÜZÜNDEN ÜSTÜNÜZE SIÇAR. O EN GÜVERCİN ADAMDIR.

RACHEL

Greg, beni… güldürmeye çalışmak zorunda değilsin.

GREG

Ne?

RACHEL

Gösteri yapmak zorunda değilsin.

Greg

bok GİBİ HİSSEDEREK

Tamam.

C Planı çorap kuklalarıydı.

Her şeyden önce, çorap kuklalarının onlara yakıştırıldığından daha duygusal ve dokunaklı olduğunu söylememe izin verin. Elinizi bir çoraba geçirip bir yüz gibi görünmesini sağlamanın bir sürü farklı yolu var. Ayrıca, gözlerin üstüne kaş çizdiğiniz zaman bayağı insanlaşıyor. Ağızla ne yapacağınızı iyi bilmeniz gerekir ama eğer biliyorsanız, mucizeler yaratabilirsiniz.

Bütün bunları ifade ettikten sonra belirtmeliyim ki C Planı, başrollerini çorap kuklalarının üstlendiği kanser temalı bir filmdi. Yani daha başlarken çuvallamaya mahkûmdu.

Çorap kuklalarına karar verdiğimizde, asıl sorunumuz öyküydü. Eğer yıldızımız Rachel'sa, ne yapmıştı? Kimin canına okumuştu? Löseminin canına okuyacak mıydı?

İÇ - PARLAK RENKLİ KARTONLARDAN MANZARA - GÜN

RACHEL

La di da di da.

LÖ

pelerin ve bıyık takmıştır ve Güneyli aksanıyla konuşmaktadır.

Selam!

RACHEL

şüpheyle

Hımm. Kimsiniz?

LÖ

Şey... Benim adım Lö.

RACHEL

Tam adınız nedir?

LÖ

Lö mmmfmdmf.

RACHEL

Sizi duyamıyorum.

LÖ

Löse Mi

RACHEL

YERE SERME ZAMANI

Bu bizi Justin Howell'dan nasıl daha iyi yapardı? Hani şu löseminin Rachel'da çığlık atmak isteği uyandırdığı şarkıyı yazan tiyatrocu çocuk? Emin değildik.

İÇ - PARLAK RENKLİ KARTONLARDAN MANZARA - GÜN

LÖ SEMİ

kameraya bakarak

N'aber, bu bir kamu hizmeti duyurusudur. Ben lösemi. Fena halde hastalıklı olduğum için çocuklarla ve gençlerle uğraşmaya bayılırım. Nefret ettiğim şeylerin bir listesi:

Pizza gibi enfes yiyecekler.
Şirin panda yavruları.
Olimpik ölçülerde bir yüzme havuzunu hoplayıp zıplatmanın eğlenceli olacağı hoş kokulu lastik toplarla doldursaydınız, ondan da nefret ederdim.
Bunu pek çok insan bilmez ama dünyada en çok sevdiğim şey fonda gitar müziğinin olduğu uyduruk bir araba reklâmıdır. AAAH!

Ağzında bir beyzbol sopası tutan
RACHEL, bir yandan tiz bir halk
ezgisi çığırarak Lö'ye vurmaktadır.

Hepsi gerçekten çok çocukça ve basitti. Hiçbir şeyle alakası yoktu. Küçük çocukları hedef alan TV programlarına benziyordu ve daha da kötüsü kocaman, aptalca bir yalandı. Rachel lösemiyle savaşmıyordu. Savaşmak ilgisini çekmiyordu. Pes etmiş gibiydi.

D Planı stop-motion animasyondu. Stop motion animasyonda bir şeyin tek bir kare görüntüsünü çekersin, karakterleri ve belki de kamerayı birazcık oynatır, bir görüntü daha alır, sonra şeyleri tekrar kıpırdatırsın. Zahmetli ve zaman alan bir iştir. Olumlu yanı LEGO Darth Vader kullanmana imkân sağlamasıdır.

Rachel'ın, bir avuç kötü kalpli insanın lösemiyi ne kadar sevdiklerinden bahsetmesini izlemesini ve onlara sinirlenip karşı koyacak ilhamı bulmasını istiyorduk. Ve bu korkunç bir film yapımına neden oldu.

İÇ - LEGO ÖLÜM YILDIZI - GECE - ASLINDA UZAYDA HEP GECEDİR

Asansör müziği. LEGO stormtrooper'lar arka planda boş boş dolaşmaktadır.

DARTH VADER

Kendi kendine şarkı söylemektedir

La la la. Ben bir pisliğim. Duu dii duuu. Kocaman, kocaman bir pislik.

kameraya bakarak

Ah! Merhaba! Sizi görmedim. Adım Darth Vader ve ben Lösemi Avcısı Nefret Edilesi Tiranlar, nam-ı diğer LANET'in başkanıyım.

Sol alt köşede

Lösemi
Avcısı
Nefret
Edilesi
Tiranlar

yazısı belirir.

DARTH VADER

Bizler löseminin harika olduğunu düşünüyoruz. Ama siz benim sözüme bakmayın. Can sıkıcı korsanların sözüne kulak verin.

DIŞ. LEGO KORSAN GEMİSİ - GÜN

Korsan KRAL

Arrr! Diğer hiçbir güne benzemeyen bir gündü, hem de sancak baş omuzlukta Davy Jones'un ta kendisinin kokuşmuş kurtlanmış sakalının hemen üstünde!!! Ufukta Çifte Göz Bantlı Bill ihtişamlı Kraken'ın korkunç durumdaki rezil uzuvlarının farkında değildi. Gemideki bütün toplar tornistan ve güverte temizlensin, seni pis geri zekâlı sıçan DOMUZU!!!

İÇ - ÖLÜM YILDIZI - GECE

DARTH VADER

Ah... tabii.

İÇ - GREG'İN ÇALIŞMA MASASI - GÜN

PLASTİK BİR SERPENTOR FİGÜRÜ

yılan aksanıyla

Kötü Kobra Kumandanlığı'nın Kobra İmparatoru, Serpentor! Lösemi dünyada en sevdiğim şeydir. Şimdi, lösemiyi çok sevdiğim için, kız kardeşim

Barones Anastasia DeCobray'la işi pişireceğim! Kötü olduğunu soyadında "Kobra" kelimesinin geçmesinden kolayca anlayabilirsiniz.

BARONES

Pislik ağabeyimle işi pişirmeye bayılırım. Çünkü tiksinç ötesi bir varlığım.

SERPENTOR

Nasıl öpüşüyorduk?

BARONES

Lanet olası ağzım açılmıyor ki!

SERPENTOR

Al benden de o kadar.

BARONES

Şimdi ne halt edeceğiz?

İÇ - ÖLÜM YILDIZI - GECE

DARTH VADER

Elbette lösemiye bayılıyoruz. Bana henüz inanmadınız mı? Neden şu ağ

ören tarantula biçimindeki kâğıt
ağırlığına sormuyorsunuz?

İÇ - GREG'İN ÇALIŞMA MASASI - GÜN

Tarantula kâğıt ağırlığı camın içine hapsedilmiş ağ ören ölü bir tarantuladır. Stop-motion animasyonun sihri bir daire çizerek dönmesini sağlamaktadır.

AĞ ÖREN TARANTULA KÂĞIT
AĞIRLIĞI

nedense alman aksanıyla

Hiçbir şey beni lösemi kadar mutlu
edemez

Tanrı aşkına.

Plan D buydu. Belki iyi olabilirdi. Bilmiyorum. Şüpheliyim. Bildiğim bir şey varsa, çekimlerin bitmek bilmediği ve Şükran Günü tatilinden birkaç gün önce Rachel ve Denise'in kemoterapiden, hastanede kalmaktan ve tedavi almaktan sıkıldıklarına ve olayı kendi akışına bırakmaya karar verdikleri.

O noktada, ne yapacağımı gerçekten bilemedim.

Böylece Rachel odasına geri taşındı. Tahmin edileceği üzere, her şey çok farklıydı. Aslında o ilk birkaç gün boyunca Rachel'ın morali oldukça iyiydi. Geri döndüğü gün cumaydı. Kasımın sonuydu ama hava henüz soğuk değildi.

"Bana kimyasal yağdırmayı kestiler," diye açıkladı.

"Yani bitti mi?"

"Bir işe yaramıyor gibiydi."

Hiç konuşmadan bu marazi açıklamaya kafa yorduk. Nedense ben, "Saç alanında yaramadığı kesin," dedim. Amacım olayı biraz daha az iç karartıcı kılmaktı ama bu sözüm elbette *daha* iç karartıcı bir etki yarattı. Ama Rachel güldü. Eski şekli fazla acı verdiği için gülerken ağzına yeni bir şekil vermek zorunda kalmış gibi biraz farklı bir gülüş oldu. Bunu düşünmeme konusunda şaşırtıcı derecede iyi iş çıkardım.

Kısa süre içinde onu güldürmemek için aşırı çaba harcayarak çok fazla konuşmaya başlamıştım ve her şey Rachel'ın hastaneye gidip bunalıma girmesinden önceki gibiydi. Bol miktarda poster

ve yastık takviyeli karanlık odasına yayılmıştık ve ben hayatım hakkında hiç durmadan bir şeyler anlatıyordum, o da beni dinliyordu ve her şeyi sindiriyordu ve sanki eski halimize dönmüş gibiydik. Rachel'ın ölmeye karar verdiğini unutmak mümkündü.

Bu arada birisi kanser tedavisini kestiğinde ve siz bunun ölmeye karar vermek olduğunu ifade ettiğinizde herkes kafayı yiyor. Örneğin, annem. O konuya girmek bile istemiyorum.

Ama öyle.

"Gretchen kaçık gibi davranıyor."

"Öyle mi?"

"Ah, Tanrım. O yaştaki kızlar inanılmazlar. Ciyaklamaktan ve ayağını yere vurarak dolaşmaktan başka bir şey yaptığı yok. Bazen bir anlam veremiyorum. Sen de öyle miydin? On dört yaşındayken?"

"Bazen annemle kavga ederdim."

"Gretchen Cat Stevens'a bile sinirleniyor. Tam okşarken kedi bir anda delirip onu ısırınca –ki oldum olası böyleydi– Gretchen bir anda Aman Tanrım, kahrolası *Cat Stevens'tan nefret ediyorum* falan oluyor. Kocaman bir sümüklüböceğe benzediğini söylüyor. Tamam, sümüklüböceğe benzediği her halinden belli ama zaten onu harika yapan da bu."

"Sümüklüböceğe benzemesi mi?"

"Evet, şu çirkin çizgili sümüklüböcek rengi yüzünden. Sümüklüböcek âleminin ısırma şampiyonu gibi."

Sanırım Rachel'ın ölmeye karar verdiğini tamamen unutmak o kadar mümkün değildi. Çünkü konuştuğumuz süre boyunca, Rachel'ın hayatının sonuna yaklaştığı düşüncesi sürekli aklımın

bir köşesindeydi ve beni biraz strese sokuyordu. Ya da belki de strese sokmuyordu da bütün ağırlığıyla üstüme çöküyor ve nefesimi kesiyordu.

Bir süre sonra Rachel, "Son filminiz nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Ah, son film mi? Evet. Bayağı iyi."

"İzlemek için sabırsızlanıyorum."

Bunu söyleyişinde bana filmden haberdar olduğunu düşündüren bir şey vardı. Demek istediğim, öğrenmeyeceğini düşünmek aptallık olurdu.

"Evet, şey. Muhtemelen biliyorsundur: Film senin için. Yani aslında senin hakkında demek daha doğru, şey, evet."

"Biliyorum."

Bu konuda sakin kalmaya çalışıyordum.

"Ah, demek haberin var."

"Evet, birileri söyledi."

"Ah, kim mesela?" Biraz fazla yüksek ve tiz bir sesle konuşuyordum. O anda biraz Denise Kushner'a benzediğim söylenebilir.

"Bilmem. Madison bahsetti. Annem de bir şeyler söyledi gibi. Anna. Naomi. Earl. Birkaç kişi."

"Ah," dedim. "Aklıma gelmişken. Gidip bir konuda Earl'le konuşmam gerekiyor."

"Tamam," dedi.

Earl ve ben hiç kavga etmemiştik. Daha çok ben korkak olduğum, kısmen de rolleri iyi belirlenmiş, iyi işleyen bir ilişkimiz olduğundan böyleydi. Olay şu ki ona hiç gerçekten öfkelenmemiştim ve çatışmaya girmekten korkardım. Ustası olduğu kafaya uçan tekme olayı nedeniyle, özellikle Earl'le.

Ama Rachel'a filmden bahsetmesine kızmıştım. Bu yüzden ona bağırmak için evine gittim.

Bunu yazmak bile koltukaltlarıma binlerce iğne batıyormuş gibi hissetmeme yetiyor.

Yol boyunca kendi kendime söylenerek yürüdüm. Daha doğrusu ona söyleyeceklerimin provasını yaptım.

Kendi kendime, "Earl," dedim. "İyi yürüyen her tür ilişkinin temeli güvene dayanır. Ve ben artık sana hiçbir şekilde güvenemem. Rachel'a, sürpriz olması gereken bu filmden bahsederek güvenimi sarstın."

Earl'ün Homewood'un pek harika sayılmayacak kısmında yer alan evine giden sokaklarda dudaklarımı oynatarak, yarı tutarsız

sesler çıkararak ve fazla kilolu bir insan için zarafet sınırını aşan bir hızla ve belki de bir litre kadar insan teri üreterek ilerliyordum.

"Bir daha birlikte çalışabilir miyiz, bilmiyorum. Benimle çalışmak istiyorsan güvenimi geri kazanman gerekecek. Bunu nasıl becereceğini bile bilmiyorum."

Onların bloğuna gelmiştim ve harap durumdaki acayip evleri görüş alanıma girince, zaten feleğini şaşıran nabzım daha da sapıttı.

"Beni sana güvenebileceğime ikna etmelisin." Yine anlamsız şeyler söylüyordum.

Kolumu kırdığım yere kadar yürüdüm ve mırıldanmayı kesip bir süre durdum. Zili çalmak nedense dehşet vericiydi. Onun yerine mesaj çektim.

Hey, sizin evin önündeyim.

Ama Earl dışarı çıkmadan, Maxwell verandada göründü.

"Canın cehenneme," dedi. Gerçi bunu rahat ve tehditkâr sayılmayacak bir tonla söylemişti.

"Sadece Earl'ü bekliyorum," dedim yeni edindiğim orta yaşlı, Yahudi kadın sesimle.

Earl kapıda belirdi.

"N'aber?" dedi.

"Hey," dedim.

Sustuk.

"İçeri gelecek misin?"

"Hayır, böyle iyi," dediğimi duydum. Evine girmem için normal bir daveti reddetmiştim. Bu, tartışmak üzere olduğumuzu gösterirdi.

"Ah-ha," dedi Maxwell karga gibi bir sesle.

Earl Mega Öfkeli'den Gerçekten Mega Öfkeli Üstelik Sadece Fabrika Ayarı Öyle Olduğu İçin Değil moduna geçti.

"Senin derdin ne?" diye çıkıştı.

"Şey, Rachel'la konuşuyorduk ve senin ona filmden bahsettiğini söyledi."

Earl'ün tek söylediği, "Evet," oldu. Belki de bunun önemli bir konu olduğunu bilmiyormuş gibi yapıyordu. Ya da belki de çok kızgın olduğu için idrak bile edemiyordu.

"Ben sadece," dedim ağzımda geveleyerek. "Bilirsin, demek istediğim, Rachel'a filmlerden ilk sen bahsettin, sonra bana sormadan filmleri ona götürdün ve ben ne istersem isteyeyim ona her şeyi söyleyecekmişsin gibi geliyor. Onları bilmemeli ya da izleyememeli demiyorum, sadece keşke ilk başta bana sorsaydın diyorum. Keşke..."

"Biliyor musun? Kapa o kahrolası çeneni. O lanet çeneni kapa."

"Ben sadece..."

"Bıktım artık. Acayip bıktım. Bu saçmalıktan vazgeçmelisin, dostum. Çünkü ben bu konuda kontrolümü kaybetmek üzereyim."

Kısa bir süre, Earl'e güven konusunda nutuk çekmeyi düşündüm. Ancak büyük bir hızla işe yaramayacağına ve ayrıca kıyametin kopmasına neden olabileceğine karar verdim. Ayrıca sözcükleri söylemem gittikçe zorlaşıyordu. Bu yüzden, orada durdum ve –bunu ifade etmenin iyi bir yolu yok– ağlamamaya çabaladım.

"Şimdi, çeneni kapa. Başka insanların ne düşündüğünü o kadar çok takıyorsun ki bok gibi gizli saklı yaşamak zorundasın, arka-

daşınmış gibi herkesin kıçını yalamak zorundasın çünkü milletin ne düşündüğüne acayip takıyorsun. Sana şu kadarını söyleyeyim: *Kimsenin kıçında değilsin.* Kimsenin sana aldırdığı yok. Senin *arkadaşın* falan yok. Seni sallayan tek bir insan yok."

"Ta-tamam."

"Tek bir insan. Okuldaki herkes seni takabilirdi. Arkadaşça davrandığın herkes seni sallayabilirdi. Hakkında ne düşünecekler diye endişeleniyorsun ama seni götlerine sallamıyorlar. *Yaşamışsın, ölmüşsün* umurlarında değil, seni ödlek sürtük. Kıçlarına takmıyorlar. Takmıyorlar. *Kıçlarına.*"

"Ta-maam. Tan-tanrım."

"Kapa o kahrolası çeneni çünkü bunu daha fazla çekemeyeceğim. Evet, Rachel'a filmlerden bahsettim, ona izlesin diye o lanet olası filmleri verdim çünkü o kıçına sallayan tek insan. Evet. Kocaman memeleri olmadığı için umurunda değil ama öbür kaltak seni takmıyor bile ve lanet olası Rachel takıyor ve sen onu götüne sallamıyorsun çünkü aptalın tekisin."

"Ben... ben sallıyorum."

"Şu gerzek ağlamanı kes, göt suratlı."

"Ta-tamam."

"*Ağlamayı* kes, lanet olası."

"Tamam."

Bütün bunlar olurken Maxwell'in de orada olduğundan bahsetmiş miydim? Keyif alıyordu. Varlığının Eral'ü normalden daha fazla delirttiğinden ve saldırganlaştırdığından emindim.

"Şimdi s*ktir ol, git. Senin göt suratını görmekten bıktım. Ağlayıp durmandan da."

Ne bir şey söyledim ne de kıpırdadım. Bu Earl'ün yüzünü yüzüme iyice yaklaştırıp bağırmasına neden oldu.

"Bu kız, lanet olası, arkadaşın olmaya en yakın şeyken ona sanki, bir tür yükmüş gibi davranmanı izlemekten bıktım usandım. Üstüne üstlük bir de ölmek üzere. Bunu biliyorsun, değil mi? Seni aptal göt kafalı. Artık evde çünkü *ölmek üzere*. O kız, lanet olası, *ölüm döşeğinde* yatıyor ve sen ağlayıp sızlayarak *evime* gelip alakasız bir saçmalık için söyleniyorsun. Senin o kıçını tekmelemek *istiyorum*. Beni duydun mu? Şu anda seni eşek sudan gelene kadar dövmek *istiyorum*."

"Durma."

"Seni dövmemi mi istiyorsun?"

"Umurumda değil."

"Seni piçin önde gideni, seni dövmemi mi *istiyorsun*?"

Karnıma bir yumruk indirdiğinde alaycı ama ağlamaklı bir sesle, "Evet, Earl, beni dövmeni istiyorum," demenin tam ortasındaydım.

İşte. Bir ay içinde ikinci kez Jackson'ların ön bahçesinde, tepemde ufak tefek kavgacı bir çocukla acıdan iki büklüm bir halde yerde kıvranıyordum. Ama en azından bu sefer tepemde dikilen, boynunda sosyal açıdan kabul edilemez bir dövmesi olan bir çocuk değildi. Ayrıca ben nasıl nefes alınıp verildiğini yeniden öğrenmeye çabalarken suratıma peş peşe tokatlar indirmiyordu.

Onun yerine, "Kalk ayağa, adamım," gibi bir şey mırıldanıyordu. "Sana gerçekten vurmadım bile."

Maxwell birkaç kez, "Evet! Bir daha vur!" ve "SÜT OĞLANIN KIÇINI TEKMELE!" gibi şeyler haykırdı. Ama inanarak söylemiyordu. Sanırım kavgamızın bu kadar boş çıkması onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Bize haksızlık etmemek adına, ilginç bir kavga etmemiz düşünce olarak bile abesti. Bir ayı sansarıyla, ne bileyim, lokumdan yapılma bir hayvanın adam gibi dövüşmesini beklemek gibi bir şeydi.

Bir süre sonra Maxwell içeri girince ikimiz dışarıda yalnız kaldık. Earl hâlâ öfkeliyse bile, öfkesi bana yönelik değil gibiydi.

"Lanet olası, ödlek kedinin tekisin. Karnına tek bir yumruk yedin ve ölecek gibi davranıyorsun. Lanet olası."

"Ahhh."

"İşte yine başladı. Kes şunu, oğlum."

"Tanrı aşkına."

"Haydi, sizin eve gidip işe koyulalım."

"Ah, lanet olsun."

"Aynen öyle. Haydi. Sana yardım edeyim."

E Planı için babamın kamerasını kullanmadık bile. Bilgisayarımın düşük kaliteli kamerasını kullandık. İlhamı YouTube'dan almıştık. Tanrı yardımcımız olsun.

Dünyanın dört bir yanından ağlak, sıkıcı insanlar gibi, kendimizi ifade etmenin en iyi yolunun kameraya bakarak konuşmak olduğuna karar verdik. Senaryo, kamera hareketi ya da özel ışıklandırma olmadan. Bütün efektleri soymaya ve geriye ne kalacağını görmeye karar verdik.

Korkunç bir fikir miydi? Ben sorunuzu Evetistan'ın Başkanı'na iletirken, lütfen kenarda bekleyin.

İÇ - GREG'İN ODASI - GÜN

GREG

Şey. Rachel.

EARL

N'aber Rachel?

GREG

Şey, sana özel bir film çekmek için bir sürü farklı yol denedik ve ımm, hiçbiri istediğimiz gibi sonuç vermedi.

Diyaloğunuzu bir senaryoya dayandırmıyorsanız, her şeyden önce en az bir milyon kez duraksayıp "ımm" diyeceksinizdir. Bu yüzden öncelikle yarı ciddi bir kafa travması yaşamış gibi konuşursunuz.

EARL

Çorap kuklalarıyla bir şeyler yapmaya çalıştık ve şey... senin durumunla pek alakalı olmadı.

GREG

Şey, okulda herkese kamera karşısında geçmiş olsun dedirttik ama ımm, zaten bir sürü geçmiş olsun kartı almıştın ve biz, ımm, daha kişisel bir şey yapmak istedik.

EARL

Seninle ilgili bir belgesel yapmaya çalıştık. Ahh

GREG

Ahhhh

EARL

Kullanacak, ımm, malzeme sıkıntısı oldu.

GREG

Seni kanseri yenme konusunda havaya sokmak için şu karmaşık stop-motion animasyon olayını da denedik ama şey. Ortaya gerçekten çok salak bir şey çıktı, ımm, istediğimiz gibi olmadı.

EARL

Bu yüzden şimdi bunu deniyoruz.

İKİSİ BİRDEN

(anlaşılmaz bir şeyler söylerler)

GREG

Sen başla.

EARL

Hayır, sen başla.

GREG

Başlasana.

EARL

ağır ağır, biraz acı çeker gibi

Imm... Pekâlâ. Imm... Büyük olasılıkla, seni tanıma fırsatını bulduğum için ne kadar minnettar olduğumu bilmiyorsun. Çünkü her şeyden önce, bunun olma ihtimali, normalde çok düşük olurdu çünkü tamamen dürüstçe konuşmak gerekirse, sen ve ben aynı ortamlarda takılmıyoruz. Bu yüzden... son birkaç haftadır hayatımda olman bana armağan gibi geliyor.

Sende hayranlık duyduğum çok şey var. Aklına, algının ve gözlem yeteneğinin bu kadar güçlü olmasına hayranım. Ama, ımm... Beni asıl hayran bırakan senin, ımm, nasıl desem. Sanırım sabrın. Ben senin yerinde olsaydım, kızgın olurdum ve mutsuz ve kırıcı, yani yakınında olması korkunç biri olurdum. Ve sen başından beri, işler yolunda gitmediğinde bile o kadar güçlü ve sabırlıydın ki ben buna hayranım. Ve kendimi, ımm, huzurlu hissetmemi sağladın.

boğuk bir sesle tamamlar.

Yani, ımm, evet.

Bunun arkasını nasıl getirebilirdim ki.

Temel sorun Earl'ün söylediği her şeyde samimi olmasıydı ve ben aynı şeyleri yalan katmadan söyleyemezdim. Çünkü Earl benden daha iyi bir insandı. Aşırı duygusal bir pislik gibi konuşmak istemiyorum ama gerçek bu. İçinde yalan olmayan duygusal ve güven verici ve dokunaklı herhangi bir şey söyleyemeyeceğimden o kadar emindim ki.

EARL (DEVAM EDER)
boğazı tıkanmıştır ve şimdi biraz öfkelidir.
Sıra sende.

Rachel bana ilham veriyor muydu? Gerçekten onun akıllı, çabuk algılayan, sabırlı ve diğer her şey olduğunu düşünüyor muydum? Hayır. Üzgünüm. Bakın: Korkunç hissediyorum. Keşke onu tanımak şu ilham verici ve hayatı iyileştiren büyük olaylardan olsaydı. Bunu gerçekten isterdim. Öyle olması gerektiğini biliyorum. Ama öyle değildi.

EARL (DEVAM EDER)
Dostum. *Sıra sende.*

Yani ne söylemeliydim? Gerçeği mi?

EARL (DEVAM EDER)
Greg'in koluna yumruğuyla vurur.
Sıra sende, pislik.

GREG

Tamam. Tamam. Tamam. Imm. Bu videoyu çekmemizin ana nedeni, ımm. İyileşmeni istiyoruz. Ve, ımm. Bak. Mesele şu ki: Ben iyileşebileceğini biliyorum. Yeterince güçlü olduğunu da ve ımm. Evet. Sadece sana söylemek istedim. Imm. Ben sana inanıyorum.
belki de artık gereğinden fazla konuşmaktadır.
Ve bu, ımm, şimdi anlıyorum ki bir film çekmek istememizin nedeni buydu. Sana inandığımızı söylemek.
Bu noktada yalanı iyice açık ederek
Bu filmi, ımm, işte bu yüzden çektik.

Bütün haftayı "sana inanıyoruz," deyişimi dinleyerek ve kendi suratıma bir yumruk indirmek isteyerek geçirdim. Çünkü o kadar bariz bir yalandı ki. Rachel'a gerçekten inansaydık, filmi o ölmeden yetiştirmek için acele ediyor olmazdık. Ayrıca, demek istediğim, ona neden inanacaktık ki? O bile kendine inanmıyordu. Öleceğini düşündüğünü bana açıkça söylemişti. Tedaviyi bırakmıştı ve kaçınılmaz sonu beklemek için eve gidiyordu. Biz kim oluyorduk da buna itiraz ediyorduk?

Diğer yandan, gerçekten söylenecek başka bir şey yoktu.

Annem pazar akşamı geç saatte bilgisayar odasına girdi.

"Tatlım."

"Ah, merhaba."

"Hâlâ Rachel'ın filmi için mi uğraşıyorsun?"
"Evet."
"Nasıl gidiyor?"
"Fena değil."
"Ah, tatlım. Şişşt."
"Fena değil."
"Şişşt."
"İnsanın arkadaşını kaybetmesi zordur."
"So-sorun o değil."
"Çok zor, hayatım."
"So-sorun o değil."
"Şişşt."

Rachel'ın Filmi (Yön. G. Gaines ve E. Jackson, 2011) Lösemi kurbanı Rachel Kushner'a hafif bir saygı gösterisi olarak çekilen bu film, belki de en çok, belgesel görüntülerini, günah çıkarmaları, stop-motion animasyonu ve kukla sanatını sadece tam bir rezalet olarak hayal edilebilecek bir bütünde bir araya getiren kafa karıştırıcı stil kargaşasıyla kayda değer. Hatta yönetmenler Gaines ve Jackson filme, filmin iyi organize edilememesi ve en basit ifadesiyle tutarsızlığı için Rachel'ın kendisine hitap eden sorunlu ve şaşkın bir özürle başlar. Bunu lise öğrencileri ve öğretmenlerinin beceriksiz geçmiş olsun dileklerinin bir potpurisi, dövüşen çorap kuklaları ve anlaşılmaz aksanlarla konuşan LEGO karakterleri, Kushner'ın kötü taranmış çocukluk fotoğrafları ve ana konuyla hiç alakası olmayan diğer abes sıradışılıklar izler. Yine yönetmenlerin ekrana yansıttığı ağlamaklı ve duygusal son, izlenebilir olmaya samimiyetle çok uzaktır. Ancak film tarihinin en kötü örneği olan bu film için yerinde bir sondur. ★

Rachel'la son konuştuğumda, *Rachel'ın Filmi*'ni birkaç kez izlemişti ama ben bu konuyu onunla nasıl konuşabileceğimden emin değildim. Her zamanki gibi yataktaydı ama şapkasını takmamıştı. Konuşması her zamanki gibiydi, biraz kısık bir ses ve tıkalı bir burun. Benim sesimin de kulağa böyle geliyor olabileceğini ilk kez o zaman fark ettim.

"Hey," dedim.

"Hey," dedi.

Nedense onunla yumruklarımızı birbirine vurarak selamlaşmak istedim ama yapmadım.

"*Rachel'ın Filmi*'ni seyrettim," dedi.

"Hımmm."

"Beğendim."

"Gerçekten böyle söylemek zorunda değilsin, biliyorsun."

"Hayır, beğendim."

"Ah, eğer eminsen."

"Demek istediğim, büyük olasılıkla *favorim* değil."

Bu konuda dürüst olması nedense bana rahat bir nefes aldırdı. Bunun beni neden rahatlattığını bilmiyorum. Sanırım duyguların sıklıkla doğru işlemediği ve genellikle uygunsuz şeyler hissederek zaman geçirilen bir bozukluğum olabilir. Adı Duygusal Geri Zekâ Bozukluğu olmalı.

"Evet, eğer favorin olsaydı, bu, sorgulanabilir bir zevkin olduğu anlamına gelirdi ama gerçekten çok iyi bir film değil."

"İyi ama diğer birkaç tanesi kadar iyi değil."

"Hayır, cidden. Ne oldu ben de bilmiyorum. Deli gibi uğraştık ama sonra, bilmiyorum işte. Yapamadık."

"Gayet iyi iş çıkarmışsınız."

"Hayır, *çıkarmadık*."

Ona işlerin neden bu kadar berbat gittiğini anlatmak isterdim ama tahmin edileceği gibi, nedenini ben de bilmiyordum. Demek istediğim, Earl ve ben usta filmciler değiliz ama kariyerimizin bu noktasında adına *Rachel'ın Filmi* denilen o mide bulandırıcı ve moral bozucu kaostan daha iyi bir şey yaratıyor olmalıyız.

"Komiksin," dedi. Yüzünde uzun zamandır görmediğim kadar büyük bir gülümseme vardı.

"Ne?"

"Kendine çok yükleniyorsun. Çok komik."

"Pisliğin teki olduğum için kendime yükleniyorum."

"Hayır, değilsin."

"Hayır, senin bu konuda hiçbir fikrin yok."

Belki Dünyanın En Kötü Filmi'ni nasıl çektiğimizi açıklayamazdım. Ama kendimi suçlamayı becerebilirdim! Bunun yapmayı en çok sevdiğim şey olduğunu idrak etmeye başlıyorum.

"Hayır, kafamın içinde yaşamana gerek yok. Yaptığım ya da söylediğim çılgınlık düzeyinde aptalca her şeye karşılık, söylemekten ya da yapmaktan sadece aptal şansıyla kaçınabildiğim elli tane falan daha beter şey var."

"Greg."

"Ben ciddiyim."

"Yeniden arkadaş olduğumuz için mutluyum."

"Ah, öyle mi? Demek istediğim, evet. Evet, ben de."

Sonra bir süre hiç konuşmadan oturduk. Büyük olasılıkla içimden sevgi ve şefkat taşarak oturduğumu umuyorsunuzdur. Belki de başka bir kitaba geçmeyi düşünmelisiniz. Bir buzdolabı kullanma

kılavuzu gibi bir şey bile olabilir. O bile bundan daha iç ısıtıcı gelebilir.

Çünkü genellikle kızgın ve sıkkın hissediyordum. Ölmeye karar verdiği için Rachel'a kızgındım. Kulağa ne kadar aptalca geliyor? İnsan bile olmama ihtimalim bayağı yüksek. Her neyse, evet, öleceği için kızgındım. Ve belki de *Rachel'ın Filmi*'nde ölmeyeceğini düşünüyormuşum gibi rol yapmaya zorlandığım için daha da kızgındım. Kameraya bakıp, "İyileşebileceğini biliyorum," demiştim. Ve, "Sana inanıyorum." Söylediklerime inanmadığımı aptal gözlerimde bile görebilirdiniz. Üstünde oynayarak farklı görünmesini sağlamanın bir yolu da yoktu. Ve tahmin edileceği gibi ben kapılardan sığmayan bir pisliktim ama bütün hayatından vazgeçip herkesi böyle bir şey olmuyormuş gibi rol yapmak zorunda bırakarak beni bu aptal duruma düşüren de Rachel'dı.

Rachel filmi düşündüğümü hissetmiş olacak ki konuyu bir daha açtı.

"O filmi yapmanız gerçekten çok ince bir davranış."

"Şey, berbattı ama yapmamız gerekiyordu. Daha iyi olmamasını açıklayacak iyi bir neden yok."

"Yapmanız gerekmiyordu!"

"Evet, gerekiyordu."

"Hayır."

"Sen abartısız tek hayranımızsın. Senin için bir şey yapmalıydık."

"Şey, aslında benim için yapmanı istediğim bir şey var."

Bu o kadar beklenmedikti ki bir espri yapabildim.

"Ama sana bir film yaptık ya! *Taleplerinin sonu hiç sonu yok mu, zorba?* SENİ ZORBA KADIN."

Cılız bir kişneme ve kıkırtı duyuldu. Sonra, bana tekrar konuşmadan önce kendini toplamaya çalışmış gibi geldi.

"O üniversite kitabına göz attım."

"Ah, öyle mi?"

"Evet. Ve orada birkaç sinema okulu buldum."

Neden bahsettiğini idrak etmem şaşırtıcı derecede uzun sürdü.

"Ayrıca iyi sinema programı olan başka üniversiteler de buldum," dedi.

Başımı aptal gibi sallıyordum. Bunların hiçbirine itiraz edemeyeceğimi biliyordum.

"Filmlerini alıp o okullara başvurmanı istiyorum. Tabii Earl'ün de."

"Ah, tamam."

"Yapmanızı istediğim tek şey bu."

"Evet."

"Bunu yapabilir misin?"

"Evet, tabii."

"Söz ver."

"Evet, söz veriyorum."

HAYATLARIMIZIN SONU

Böyle. Nihayet hayatımın annem tarafından mahvedildiği kısma geliyorum. Tabii Earl'ünkini de. Kendinize biraz patlamış mısır alın! Müthiş olacak. Ben burada bekliyorum.

Hımm... Tereyağlı, tuzlu patlamış mısır.

Aslında ben de mısır patlatacağım. Bir dakika bekleyin.

Lanet olsun, diyet tipiymiş. İğrenç. Tadı bir kanepenin iç kısmı gibi.

Hay anasını!

Rachel'ın Filmi'ni çekerken okul derslerimden oldukça geri kaldım. Size bundan bahsettim sayılır ama *Rachel'ın Filmi* sırasında işler utanç verici bir seviyeye ulaştı. Sözün kısası çete üyesi düzeyinde notlar alıyordum ve öğretmenler kendi hayatımı mahvettiğimi söylemek için beni ders çıkışı kenara çekiyordu. Ve sonunda *Rachel'ın Filmi*'nin tek kopyasını Rachel'a götürdüğümün ertesi günü Bay McCarthy bir müdahale gerçekleştirdi. Annemle babama gitti ve üçü kafa kafaya verip derslerimden kalmama

engel olmak için Bay McCarthy'nin her gün okuldan sonra beni saatlerce alıkoymasına izin verilmesi konusunda anlaştı.

Earl'ün başına da bu mu geldi? Hayır. Earl sınıfta kalınmayan dersleri alıyor, nokta. Ne ödev yaptığınızın ya da derse hangi sıklıkla geldiğinizin bir önemi yok. Ödevinize bir hayvan leşi zımbalasanız bile sınıfta kalmazsınız. Bir gün sınıfa gelip öğretmeninizi uyuşturucu ve kaka torbası yağmuruna tutabilirsiniz. Büyük olasılıkla sizi müdür yardımcısının odasına falan götürürler.

Yani bir anda kendimi Bay McCarthy'nin dikkatli ve biraz delice bakışları altında sürekli ödev yaparken buldum. Sanırım bir başkasının hayatımın kontrolünü ele almasına bir anlamda minnettardım. Demek istediğim, kendi hayatımı idare etme konusunda çok kötü olduğum aşikârdı, emin ellerde olduğumu bilmek güzeldi. Ama ayrıca yapacak somut görevlerimin olması, dikkatimin ve zamanımın o görevlere odaklanması hoştu. Beni o dönemde olup biten moral bozucu ve acayip şeyleri düşünmekten alıkoyuyordu.

Ne yazık ki beni, annemin bir anda anormal davranmaya başladığını fark etmekten de alıkoydu.

Normalde ben evdeyken en azından her saat başı sinir bozucu bir şekilde yoklamaya bayılır. Annemin sinir bozucu yoklamalar için kullanabileceği bahanelerin sonu yoktur.

- Nasıl gidiyor diye bakmak istedim.
- Herhangi bir şey için yardıma ihtiyacın var mı diye bakayım dedim.
- Dışarıda havanın çok güzel olduğunu söylemek istedim, belki biraz egzersiz yapmayı düşünebilirsin.

- Pedal dersine gittiğimi haber vereyim dedim.
- Pedal dersinden döndüğümü haber vereyim dedim.
- Gretchen'in Şu Anda Biraz Zorluk Çıkardığını haber vereyim dedim. Lütfen onunla uğraşma.
- Akşam yemeği için dana şiş mi istersin yoksa kuzu mu yersin diye soracaktım çünkü Whole Foods'a gidiyorum ve kuzu yiyip yemediğini unuttum.
- Bir şey soracaktım ama unuttum, daha sonra sorarım, sorunun ne olabileceğini sen bilmiyorsun tabii ama muhtemelen bilmiyorsundur, iyisi mi ben daha sonra geleyim, her şey yolunda mı? Öyle mi? Hayatım burada biraz ışık açsan iyi olur, gözlerini mahvedeceksin.

Birkaç gün boyunca bu yoklamalar beklenmedik bir kesintiye uğradı. Evde çok fazla zaman geçirmiyordum ve evde olduğum zamanlarda yoklama yoktu. Geriye dönüp baktığımda, bir tuhaflık olduğundan geçrekten şüphelenmem gerekirdi diye düşünüyorum. Ama meşguldüm ve ayrıca büyük olasılıkla can sıkıcı yoklamaların geçici eksikliği için bilinçsizce minnet duyuyor ve yeniden tetikleme riskini almak istemiyordum.

Sekizinci saatte her şey sona erdi.

Sekizinci saat öğle yemeğinin en iyi tarafı, spor karşılaşmaları öncesi moral toplantılarının her zaman sekizinci saate planlanması ve Earl ve benim hiç katılmamamızdır. Ancak en azından teoride bütün okulun katılımı mecburidir ve nedense Bay McCarthy bu seferki toplantı konusunda pislik yapıyordu.

Dokuzuncu sınıf tarih dersi öğrencileri yolunu kaybetmiş küçük çocuklar gibi etrafa saçılırken, sınıfının kapısına dikilerek, "Üzgünüm, çocuklar," dedi. "Moral toplantısı sırasında sizi burada bulan olursa başım büyük belaya girer."

Böylece yemeklerimizi masasına bıraktık ve dokuzuncu sınıflarla birlikte oditoryuma doğru sürüklendik.

Çoğu moral toplantısında bandonun vurmalı çalgılar kısmı sahnede tekrarlı bir ritmi çalmakla meşgul olur ve zaman zaman daha gözüpek sporculardan biri mikrofonu kapıp ritmin üstüne serbest stilde bir şeyler okumaya başlar. Ta ki fazla açık saçık sözler sarf etmeye başlayana ya da kazayla S ya da Z kelimesini ağzından kaçırana ve müdür yardımcısı o noktada sesi kapayana kadar. Ancak bu kez büyük projektör ekranı açıktı ve sahnede davulcu falan yoktu; sadece Müdür Stewart vardı. Biz salona gelen son sınıfların arasında olduğumuz için Müdür Stewart mikrofonu alıp konuşmaya başladığında dokuzuncu sınıflarla birlikte yeni oturmuştuk.

Müdür Stewart dev gibi, ürkütücü bir siyahi adamdır. Onu tarif etmenin başka yolu yok. Müthiş otoriterdir ve tıpkı Earl gibi, sabit yüz ifadesi Kızgındır. Kendisiyle hiçbir zaman doğrudan muhatap olmamıştık ve mezuniyete kadar böyle kalmasını umut ediyordum.

Konuşma tarzını tarif etmek güç. Sözcükler öfkeli olmasa bile söylediği her şeyin altında bir kızgınlık hissi yatar ve sık sık duraksar. Moral toplantısında sesi kesinlikle kızgın çıkıyordu.

"Benson Lisesi'nin. Öğrenci ve öğretmenleri. Bu moral toplantısına hoş geldiniz. Trojan'lara moral vermek için. Buradayız.

Bu akşam futbol sahasında. Allderdice karşısında kesin zafer kazanmak için."

Başkan Stewart'ın hepimize dik dik bakmasıyla, tezahürat ve ıslıklar bıçak gibi kesildi.

"Ancak. Bu öğleden sonra. Herkesi buraya. *Daha büyük bir amaç* için topladım. Bu konuda. Sözü kısa keseceğim."

Büyük bir duraksama.

"Benson ailesinin bir ferdi. Canı için savaşıyor. Kansere karşı. Onu şahsen tanıyor olabilirsiniz. Ve tanımıyorsanız, adını. Mutlaka duymuşsunuzdur. Adı Rachel Kushner. Hepimiz. Bir ara. Ona ve ailesine. Dualarımızı gönderdik. Dualarımıza ihtiyaçları var."

Sesindeki öfke sözlerine ironi katıyordu ve bu usulca kıkırdamama neden oldu. Sonra Müdür Stewart doğrudan bana baktı ve aptal gülümsemem suratımda dondu. O anda hissettiğim korkuyu anlatacak sözcük yok.

"Ama iki öğrenci. Daha ileri gitti. Çok daha ileri. Sayısız saatlerini. Bir film yaratmaya harcadılar."

Yanımda Earl'ün boğuk bir ses çıkardığını duydum.

Rachel'ın moralini yükseltecek bir film. Ona yoldaş olacak bir film. Ve umut verecek. Ve sevgi. Onu güldürecek bir film. Ve sevildiğini hissettirecek."

Müdür Stewart'ın söylediği her kelimeye karşılık suratıma bir yumruk indirmek istiyordum.

"Rachel'dan başka kimsenin. Bu filmi görmesini. İstemediler. Bunu onun için yaptılar. Sadece onun için. Ancak, bu kalitede. Sevgi jestleri. Görülmeyi. Ve takdir edilmeyi. Ve alkışlanmayı. Hak eder."

Yepyeni bir duyguyla yıkandım. Yumruğu tam *aletime* indirmek istiyordum.

"Gregory Gaines. Earl Jackson. Lütfen sahneye gelin."

Dizlerimin bağı çözüldü. Ayağa kalkamadım. Gırtlağımın gerisinden kusmuk tadı yükseldi. Earl'ün yüzünde ölü gibi bir ifade vardı. Kendimi telkinle bayıltmaya çalıştım. Başaramadım.

Olan şuydu: Denise filmi bulmuştu. Rachel filmi açmış ve uyuyakalmıştı. Ve Denise odaya girmiş, filmi bulmuş ve izlemişti. Sonra da annemle paylaşmıştı. Ve annem Denise'e, Earl'le benim kimsenin hiçbir şeyi izlemesine izin vermediğimizi anlatmıştı. Ve Denise ve annem bu filmi herkesin görmesi gerektiğine karar vermişti. Ve biz bilmeden, okuldaki birkaç öğretmene gitmişlerdi. Ve öğretmenler filmi görmüştü. Ve Müdür Stewart. Ve şimdi herkes görmek üzereydi.

Sahneye çıkınca, Müdür Stewart insanların yarı gönüllü alkışları arasında dev elleriyle omuzlarımıza vurdu ve bizi çiğ çiğ yiyecekmiş gibi bakarak, "Çocuklar," dedi. "Bu yaptığınızdan. Çok etkilendim. Siz bu okul için. Artı bir değersiniz." Sonra üçümüz sahnenin yan tarafındaki sandalyelere oturduk ve Earl'ün koca kafası ve benim her nedense daha kocaman olan kafam ekranda belirdi ve yirmi sekiz dakika boyunca Benson'daki herkes *Rachel'ın Filmi*'ni seyretti.

Böyle. Bu normal bir kurgusal genç yetişkin romanı olsaydı, bu kısımda filmin sonunda bütün okul ayağa kalkar ve alkışlardı, Earl ve ben Gerçek Kabullenilmeye kavuşur ve Kendimize Gerçekten İnanmaya başlardık ve Rachel mucizevi bir şekilde iyileşirdi ya da belki de ölürdü ama biz İç Yeteneğimizi Keşfetmemizi Sağladığı İçin Ona Her Zaman Minnettar Kalırdık ve Madison kız arkadaşım olurdu ve istediğim zaman şefkatli bir panda gibi burnumu memelerine sürtebilirdim.

Kurgu romanlar bu yüzden berbat. Bunların hiçbiri olmadı. Aksine korktuğum ne varsa, daha kötüsüyle gerçek oldu.

1. Sınıf Arkadaşlarım *Rachel'ın Filmi*'nden Özellikle Keyif Almadı. Ondan nefret ettiler. Tuhaf ve kafa karıştırıcı olduğunu düşündüler. Ayrıca Müdür Stewart'ın söylediklerine rağmen, onları filmi izlemeye bizim zorladığımızı düşündüler. Öğrencilerin çoğu müdürün konuşmasına kulak vermezdi. Oditoryuma gelmiş, ışıklar sönünce dikkat kesilmiş ve o aptal filmi herkese izletmenin

bizim fikrimiz olduğu sonucuna varmışlardı. Ve film hakikaten berbat olduğu için nefret ettiler. Earl ve ben tepkilerini sahneden izleme fırsatını bulduk. Bol miktarda huzursuz kıpırdanma, sıkkın konuşmalar, öğretmenlerin "Şişşt," tıslamaları ve düşmanca bakış vardı. Yani harika değildi.

En kötü kısım zaman zaman atılan öfke çığlıklarıydı. Örneğin, ağ ören tarantula birkaç kişinin kendini kaybetmesine neden oldu. "Bu doğru olamaz!" "Çok pis!" "BUNU NEDEN İZLEMEK ZORUNDAYIZ?"

Aslında belki de Rachel'ın arkadaşları Anna ve Naomi'nin tepkilerini görmek en kötüsüydü. İkisi de filmden açıkça nefret etmişti. Naomi duygularını yüzünü fena halde asarak ve on saniyede bir gözlerini devirerek gösterdi. Ve işin ilginç yanı, bunun için onu suçlayamazdım bile. Anna daha beterdi çünkü bayağı mutsuz görünüyordu. Kusan bir uzaylıymış gibi davrandığım Scott Mayhew tarafından teselli ediliyordu. Scott erkek arkadaşı olmuştu. Bana, güvenine ihanet edildiğini hisseden gotik bir ahmağın buz gibi nefretiyle, gözünü bile kırpmadan bakıyordu. Sanırım yanında bir kılıç olmadığı için şanslıydım.

Öğretmenlerin hepsi çok beğenme olayını öyle bir abarttılar ki bu 1) sanatsal beğenilerinin vahametini yansıttığı gibi 2) öğrencilerin daha da nefret etmesine neden oldu. Bu, filmi bizim çektiğimizi herkesin suratına vurmaya devam etti. Sadece ilgi toplamak için yapmışız gibi bir izlenim oluşmaya başladı. Elbette bu düşünce, kendi kafama zehirli iğneli böcekler atma isteğiyle dolmama neden oluyor.

Otçuların bir kısmı filmi beğendi ve bu hiçbir konuda daha iyi hissetmemi sağlamadı. Örneğin Dave Smeggers filmi "derin" bulduğunu söylemek için beni koridorda durdurdu.

"*Komikti*, adamım," dedi. "Ölümü, gerçek bir insanın ölümünü alıp komikleştirmişsiniz. Acayip *komik* olmuş. Aklımı başımdan aldı."

Ona asıl amacımızın bu olmadığını söylemeye değecek gibi görünmüyordu.

Madison filmi beğendiğini iddia etti ama sadece kibarlık ettiği gayet barizdi. Beklenmedik gelişme, filmin tamamını anlamadığını söylemesi oldu.

Bu yorumuyla acayip, yabancılaştırıcı, beceriksizce yaratılmış bir şey yapmamıza ve insanları onu izlemeye zorlamamıza izin verirmiş gibi, "O kadar *yaratıcısınız* ki çocuklar," dedi.

Yani filmi herkes gördü. Ve neredeyse hepsi nefret etti.

Aksi Suriyeli Nizar'ın deyişiyle, "Kavga etmek istiyorsan, kavga ederim. Bok s*k göt kıç."

2. Sınıf Arkadaşlarımın Artık Bana Gıcık Olmak İçin Aktif bir Nedenleri Vardı

Ve böylece, *Rachel'ın Filmi*'nin gösteriminden hemen sonraki günlerde, Benson ekosistemindeki rolüm tekrar ve kötü yönde değişti. Senenin başında herkesle rahatça merhabalaşabilen çocuk Greg Gaines'tim. Sonra Sıkıcı bir Kızın Olası Erkek Arkadaşı Greg Gaines oldum. Pek harika değildi, tıpkı Film Yapımcısı Greg Gaines gibi. Ama artık Özellikle Boktan Deneysel Filmler Çekip Sizi İzlemeye Zorlayan Film Yapımcısı Greg Gaines olmuştum. Ormanın zemininde topallayan yalnız sincaptım.

Ayrıca kafamın arkasında devasa bir hedef tahtası ve üstünde "Her İddiasına Girerim Attığınız Bokları Kafama İsabet Ettiremezsiniz!" yazan bir tabela vardı.

Artık okulda kimseyle konuşamıyordum. Kimseyle konu filme gelmeden konuşamıyordum. Çocuklar zaman zaman koridorda bir şeyler söyleniyordu –genellikle bana göre filmin saldırgan berbatlığının sembolü haline gelen tarantula hakkında– ve ben durumu düzeltecek bir cevap uyduramıyordum. Cevap vermek yerine adımlarımı sıklaştırıyordum. Berbat geliyordu.

Sosyal gruplar açısından bakacak olursak: Akıllı çocuklar bana düpedüz acıyarak bakıyordu. Zengin çocuklar bir anda beni hiç tanımamış gibi davranmaya başladı. Sporcular ne zaman eşcinsel pornosu çekeceğimi sormaya başladı. Tiyatrocu çocuklar –bu en beteriydi– oditoryumlarını istila ettiğim için aramızda gergin bir sanatsal rekabetin başladığını düşünür gibiydi. Ve diğer çocukların çoğu bana bir güvensizlik ve antipati kombinasyonuyla yaklaşıyordu.

Yani bu da harika değildi.

3. Earl ve Ben Birbirimizden Çok Ama Çok Uzak Durduk.

Birlikte takılmak ilgimizi çekmiyordu. Hem de hiç.

4. Bir Tür Çöküş Yaşadım ve İnzivaya Çekildim.

Hakkını vermeliyim ki olanlara kesinlikle çok iyi tepki vermedim. Film aralık ayında gösterildi, sonrasında okula bir hafta daha gittim ve kış tatilinden önceki hafta okula gitmeyi bıraktım. Bisikletle Home Depot'ya gidip kapıma bir kilit aldım ve elektrikli aletler yardımıyla rezil bir şekilde tutturup kendimi odama kilitledim.

Film olayından bu yana küs olmadığım tek ebeveynim babamdı ve onunla konuşmayı bile gerçekten istemediğim için birbirimize kısa mesajlar gönderiyorduk. Tuhaftı.

Evlat, bugün okula gidiyor musun?

Hayır.

Neden?

Hasta hissediyorum

Seni doktora götürmeli miyiz?

Hayır sadece yalnız kalmam gerek

Kolun kırık falan değil, değil mi?

Kolum neden kırık olsun

Elektrikli alet kullanmayı bilmezsin de ondan! LOL

Kolum kırık değil

Pekâlâ, öğle yemeğini mutfakta gönlünce hazırlayabilirsin. Bir şeye ihtiyacın olursa çalışma odamda olacağım.

Daha sonra annemin bu fiyaskoya çok üzüldüğü için babamın onu beni öncesinden daha çok serbest bırakmaya ikna etmesine izin verdiğini öğrendim. Bu elbette benim için tamamen uygundu. Aslında annemin hayatımdan uzak durması büyük olasılıkla beni Buenos Aires'e koşarak gitmeye kalkışmaktan alıkoyan tek şey oldu.

Böylece bir hafta boyunca odamdan çıkmadan film izledim. Önce beni neşelendireceklerini umarak sadece iyi olanları izledim. Ama ne korkunç bir film yapımcısı olduğumu hatırlatmaktan öteye geçmediler. Sonra birkaç kötü film seyrettim ama bu da iyi hissetmemi sağlamadı. Zaman zaman bir Gaines/Jackson DVD'si takıyor ve beş dakika sonra çıkarmak zorunda kalıyordum. Filmlerimiz o kadar kötüydü ki. Kötüydüler işte. Ne ekipmanımız ne de oyuncumuz vardı. Biz sadece utanç verici çocukluklar yapan çocuklardık. En iyiler olduğunu sandığım filmleri taktım ama korkunçtular. Yıldız Barışları, 2002, Kedi-blanka. Dehşet verici. Kelimenin tam anlamıyla anormal ötesi. Sıkıcı, aptalca ve izlenmesi imkânsız.

Ve Üçüncü Gün kafayı yedim ve bir makas çıkarıp hepsini çizerek çöpe attım ve o an için kendimi iyi hissettirmeyeceğini biliyordum ama yine de yaptım, kahretsin.

Babam bir öğleden sonra Rachel'ın hastaneye döndüğünü haber vermek için aradığında hiç olmadığım kadar berbat hissediyordum.

Rachel'ın odasına vardığımda Denise de oradaydı ve birbirimize söyleyecek bir şeyimiz olmadığı için bir süre tuhaf bir şekilde oturduk. Gitmem gerekirmiş gibi geliyordu ama bunun kendimi daha kötü hissetmeme neden olacağını biliyordum. Rachel uyanık değildi. Görünüşe bakılırsa zatürree olmuştu.

Rachel'ın uyanmasını gerçekten istiyordum. Geri dönüp baktığımda bunun aptalca ve faydasız olduğunu görüyorum çünkü ona söyleyecek hiçbir şeyim yoktu ama yine de onunla konuşmak istiyordum. Bir saat kadar ona bakarak oturdum. Kabarık saçları gitmişti ve ağzı kapalı olduğu için kocaman sayılabilecek dişlerini göremiyordum. Ve gözleri kapalı olduğu için, onları da göremiyordum. Yani insan orada yatanın Rachel'a hiç benzemeyeceğini sanıyor ama bir şekilde benziyordu.

Aslında durmadan ağlıyordum çünkü nedense öleceği kafama hiçbir zaman gerçekten dank etmemişti ve şimdi gerçek anlamda ölmesini izliyordum ve bir şekilde farklıydı.

Rachel'ın ölümünde anladığım ama gerçekten anlamadığım bir şey vardı. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Demek istediğim, birinin ölmek üzere olduğunu entelektüel düzeyde bilebilirsiniz ama duygusal anlamda kafanıza gerçekten dank etmemiştir ve ettiğinde, işte o zaman, kendinizi b*k gibi hissedersiniz.

Bunu aptalın teki gibi, oturup beden ölümünü gerçekten izleyene ve artık bir şey söylemek ya da yapmak için çok geç olana kadar anlamamıştım. Birazcık olsun anlamamın bu kadar uzun zaman aldığına inanamıyordum. Karşımda bir insan ölüyordu. *O* gözlere ve *o* kulaklara sahip, ağzından *o* şekilde nefes alan, şiddetli bir kahkaha koyvermeden önce gülmeye *o* şekilde, kaşlarını tamamen kaldırıp burun deliklerini şişirerek hazırlanan birinin var olacağı tek zaman buydu. O insanın var olacağı, bu dünyada yaşayacağı tek zaman buydu ve şimdi neredeyse bitmek üzereydi ve ben bunu kaldıramıyordum.

Ayrıca, hakkında hiçbir şey bilmediğimiz bir şey hakkında, ölüm hakkında bir film yaptığımızı düşünüyordum. Belki Earl biraz bir şeyler biliyordu ama ben kesinlikle hiçbir şey bilmiyordum. Ayrıca gerçekten tanımadığımız bir kız hakkında bir film yapmıştık. Aslında filmi onun hakkında falan yapmamıştık. O ölüyordu ve biz gidip kendimiz hakkında bir film yapmıştık. Bu kızı alıp gerçekte kendimiz hakkında bir film yapmak için kullanmıştık ve benim ağlamayı kesememem çok aptalca ve yanlış görünüyordu. *Rachel'ın Filmi* Rachel hakkında değildi. Rachel'ı ne kadar tanıdığımız hakkındaydı. Onun hakkında bir film yapmaya kalkarak saçma sapan bir küstahlık etmiştik.

Ve ben orada oturup delice bir istekle durmadan Rachel'ın uyanmasını ve bir yere kaydedilebilmesi, yok olup gitmemesi için

düşündüğü her şeyi anlatmasını diliyordum. Kendimi ya çoktan son kez düşündüyse ya beyni artık bilinçli düşünceler üretmiyorsa diye düşünürken buldum ve bu o kadar berbattı ki tam anlamıyla salya sümük ve bir fok balığı falan gibi korkunç hıçkırık sesleri çıkararak ağlamaya başladım: HÖRNK HÖĞRNK HÖRNNNN

Denise donmuş bir halde oturuyordu.

Bir yandan bunun için kendimden nefret ediyordum. O filmi nasıl yapmam gerektiğini, filmin Rachel'ı olabildiğince depolayacak bir şey olması gerektiğini, ideal olanın bir kameranın bütün hayatı boyunca Rachel'ın üstünde, bir kameranın da kafasının içinde olması olduğunu anlıyordum. Ve bunun imkânsız, Rachel'ın *kaybolup* gidecek olması beni çok üzüyor ve öfkeden delirtiyordu. Hiç orada olmamış, insanlara bir şeyler söyleyip gülmemiş ve kullanmaktan hoşlandığı favori kelimeleri olmamış ya da heyecanlandığı zaman parmaklarıyla oynamamış ya da bir yiyecek yediği ya da ne bileyim bir koku aldığı zaman kafasında anılar canlanmamış ya da hanımeli ona bir arkadaşıyla oyun oynadığı bir yaz gününü ya da her ne haltsa işte onu hatırlatmamış ya da annenin arabasının ön camındaki yağmuru uzaylı parmaklarına benzetmemiş, ya da her neyse işte ve hiç aptal Hugh Jackman'la, üniversitede hayatının nasıl olacağıyla ilgili hayaller kurmamış ve dünyaya dair hiç kimseye dile getirilmeyecek kendine has bir düşünce şekli olmamış gibi. Bütün bunlar ve düşündüğü diğer her şey kaybolup *gidecekti.*

Ve Rachel'ın Filmi'nin amacı o kaybın ne kadar berbat ve boktan olduğunu, yaşamaya devam etmesine izin verilse nasıl uzun ve muhteşem bir hayatı olan bir insana dönüşeceğini ve bunun sadece aptalca, anlamsız bir kayıp, lanet olası bir kayıp,

boktan çok boktan bir kayıp olduğunu ve hiçbir kahrolası anlam taşımadığını, bu kayıptan bir tane bile iyi şey çıkmayacağını ifade etmek olmalıydı ve ben orada oturmuş filmi düşünüyordum ve filmde benim hastane odasında kafayı yediğim, annesinin bir heykel gibi tek kelime etmeden, ölü gözlerle oturduğu bir sahne olması gerektiğini biliyordum ve bunu düşünen soğuk kopuk parçam olduğu için kendimden nefret ediyordum ama elimde değildi.

Bütün bunlar olurken bir noktada annem içeri girdi ve eğer bütün o ağlamalar arasından ikimizden birinin konuşmasının mümkün olabileceğini sanıyorsanız aptal olmalısınız.

Bir süre sonra koridora çıkmak zorunda kaldık ama öncesinde annem Denise'le, Denise'i kucakladığı ve Denise kaskatı dururken, annemin tutarsız şeyler söylediği acayip bir an yaşadı.

Böylece annem ve ben koridordaki tek tip kurumsal sandalyelere oturup bütün o ağlama olayını sistemimizden atmaya çalıştık ve sonunda ben kısa ve kesik püskürmelerle konuşmayı başardım.

"Sadece u-uyansın is-istiyorum."

"Ah, tatlım."

"Bu berbat bir şey."

"Sen onu çok mutlu ettin."

"Eğer mut-mutlu et-ettiysem, ne-neden savaşmaya uğ-uğraşmıyor. Daha fazla."

"Çok zor. Tatlım. Bazı şeylerle kimse savaşamaz."

"Bu berbat bir şey."

"Ölüm herkesin başına geliyor."

"HörnnĞĞĞKKK."

Bu bir saat kadar sürdü. Sizi geri kalanından azat edeceğim. Bir süre sonra konuşmayı bıraktık ve Gilbert gibi insanlar tekerlekli sandalyelerle oradan oraya götürülürken, doktorlar ve hemşireler hızlı adımlarla yanlarından geçip giderken uzun bir sessizlik oldu.

Sonra annem, "Üzgünüm," dedi.

Neden bahsettiğini anladığımı sandım.

"Keşke önce bana sorsaydın."

"Önce sana sordum ama sanırım sana seçme şansı vermedim."

"Anne sen neden bahsediyorsun? Önce bana sormadın."

"Aynı şeyden mi bahsediyoruz?"

"Ben şu aptal moral toplantısı olayından bahsediyorum."

"Ah."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Ben de seni Rachel'la zaman geçirmeye zorlamaktan bahsediyordum."

"Moral toplantısı çok çok daha kötüydü."

"O konuda kötü hissetmiyorum. Ama seni böyle zor bir durumla baş etmeye zorladığım için kötü..."

"Moral toplantısı yüzünden kötü hissetmiyor musun?"

"Hayır, ama şey için gerçekten..."

"Moral toplantısı bir kâbustu. Kelimenin tam anlamıyla gerçek bir kâbus gibiydi."

"Eğer güzel filminin sınıf arkadaşlarına izletilmesinden üzüntü duyuyorsan buna nasıl cevap vereceğimi gerçekten bilmiyorum."

"Hâlâ iyi bir fikir olduğunu düşünmene inanamıyorum. Her şeyden önce, bu..."

"Bazı şeyler vardır ki..."

"Sözümü bitirebilir miyim?"

"Öncelikle, bazı şeyler..."

"Sözümü *bitirebilir miyim*. Anne. Anne, bırak sözümü bitireyim. *Anne*. Tanrı aşkına."

İkimiz de annemin durdurulamaz aralıksız-kelime-silsilesi hamlesini kullanıyorduk ve sanırım annem onun hamlesini ona karşı kullanmama o kadar şaşırdı ki pes edip konuşmama izin verdi.

"Tamam. Ne?"

"Anne. Sınıf arkadaşlarım filmden nefret etti. Ve Earl ve ben de o filmi gerçekten beğenmiyoruz. Çok iyi olduğunu düşünmüyoruz. Aslında berbat olduğunu düşünüyoruz."

"Sen eğer..."

"Anne, sözümü tamamlamama izin vermelisin."

"Tamam."

"İyi bir film değil. Tamam mı? Aslında berbat. Çünkü, anne, gevşe, niyetimiz oldukça iyiydi ama bu iyi bir film yaptığımız anlamına gelmez. TAMAM MI? Çünkü film onun hakkında bile değil. Onun hakkında hiçbir şey anlamadığımızı gösteren utanç verici bir şey. Ayrıca, sen benim annemsin ve saçma bir şekilde taraflısın ve filmin aslında berbat olduğunu ve hiçbir anlamı olmadığını göremiyorsun."

"Tatlım. Çok yaratıcı bir film. Ayrıca..."

"Bir şeyin tuhaf ve anlaşılması zor olması yaratıcı olduğu anlamına gelmez. Bütün sorun burada. Bir şey iyi değilken bile, öyleymiş gibi davranmak istediğin zaman 'yaratıcı kelimesini' kullanırsın. Film berbattı. Sınıf arkadaşlarımız nefret etti."

"Anlamamışlardır."

"Anlamadılar çünkü *boktan bir film* yaptık."

"Tatlım."

"İyi olsaydı, beğenirlerdi. Anlarlardı. Ve iyi olsaydı, belki bir yardımı dokunurdu."

Yine sustuk. Birkaç kapı ötede biri gürültülü bir şekilde ölüyor gibiydi. Havayı dağıtmaya yaramıyordu.

"Şey, belki de haklısın."

"Haklıyım."

"Pekâlâ, özür dilerim."

"Tamam."

"Anlamadığın şu, insanın çocuklarının büyümeye başlaması zordur," dedi annem ve bir kez daha, öncesinden çok daha şiddetli ağlamaya başladı. Onu teselli etmem gerekti. Sandalyeden sandalyeye sarılma olayı içindeydik ve fiziksel olarak sakil duruyordu.

Annem yarı isterik bir ağlama arasında bir dizi saptamada bulundu.

- Arkadaşın ölüyor.
- Bir çocuğun ölümünü seyretmek çok zor.
- Ve bir arkadaşının kızının ölümünü seyretmek çok daha zor.
- Ama en zoru oğlunun, arkadaşının ölümünü izlemesini seyretmek.
- Artık kendi kararlarını almalısın.
- Kendi kararlarını almana izin vermek benim için o kadar zor ki.
- Ama kendi kararlarını almana izin vermek zorundayım.
- Seninle çok gurur duyuyorum.
- Arkadaşın ölüyor ve sen çok güçlü durdun.

Bir kısmına itiraz etmek istedim. Güçlü falan durmamıştım ve kesinlikle gurur duyulması gereken bir şey varmış gibi hissetmiyordum. Ama bir şekilde bunun *Aşırı Alçakgönüllülük Saati*'nin yeni bölümü için uygun zaman olmadığını biliyordum.

Çıktık. Rachel'ı bir daha görmeyeceğimi biliyordum. Kendimi boş ve bitkin hissediyordum. Annem içinde habanero biberi ve arı poleni olan Kahlúa'lı dondurma aldı. Tadı fena değildi.

Altından kalkacağımı o zaman anladım.

Kış tatili bitmek üzereydi. Henüz kar yağmamıştı. Earl ve ben Thuyen'in Saygon Lezzetleri'ndeydik ve benim inzivaya çekilmemden bu yana birbirimizi ilk kez görüyorduk. Thuyen'in Saygon Lezzetleri kazara kafayı bulup film çektiğimizi Rachel'a söylediğimiz gün Bay McCarthy'nin tavsiye ettiği, Lawrenceville'deki Vietnam lokantasıydı. Acayip ve muhtemelen yenilemeyecek şeylerin olduğu bir yer olursa, Earl'ün buluşmaya daha istekli olabileceğini düşünmüştüm.

Ben vardığımda Earl çoktan gelmişti. Evden bisikletle geldiğim için kışlık montumun içinde fazlaca terliyordum. Ayrıca buğulandığı için gözlüklerimi çıkarmak zorunda kalmıştım ve etrafa bir kör fare gibi gözlerimi kısarak bakıyordum. Earl kendini göstermediği için, yerini bulana kadar restoranın içinde bir süre dolandım. Asık suratla çorba kâsesini karıştırıyordu.

Thuyen olduğunu tahmin ettiğim bulanık bir nesne, "HOŞGELDİNİZ, HOŞGELDİNİZ," diyerek ödümü patlattı.

"Hey," dedim Earl'e.

"N'aber?"

"Pho mu o?"

"Evet."

"İyi mi?"

"İçinde tendon bok püsür var."

"Hah."

"SİZ NE SİPARİŞ EDECEK," dedi Thuyen. Benimle hemen hemen aynı boy ve cüssedeydi ve orada olmamızdan orantısız bir mutluluk duyar gibi bir hali vardı.

"Oho," dedim.

Thuyen, "BİR PHO," diye seslendi ve paytak adımlarla uzaklaştı.

Earl, "Bu kez uyuşturucusuz olsun," diye mırıldandı.

Müzik müthiş yumuşak bir R&B'ydi ve fazla yüksek çalıyordu. Bir adam yumuşak bir sesle, "Sen benim seksi aşkımsın," diyordu. "Seeksi aşkııım."

"Duydun mu bilmiyorum," dedim. "Ama Rachel öldü."

"Evet, duydum."

"Yani, ımm. DVD'lerini geri alabildin mi?"

"Evet," dedi Earl çorbasını karıştırarak.

"O DVD'lerin kopyasını çıkarabilir miyiz?"

Earl kaşlarını kaldırdı.

"Ben bir gün delirdim," dedim. "Kafayı yedim ve şey, benim bütün kopyalarımı çizdim. Yani artık bende kopya yok."

Earl bana gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi bakıyordu.

"Ben benimkileri *yaktım*," dedi.

"Ah," dedim. Nedense bu beni o kadar da şaşırtmamıştı. Büyük olasılıkla bunu duyunca çıldırmam gerekirdi.

"Evet," dedi. "Bir çöp varilinde yaktım."

"Sanırım hiç kopya kalmadı," dedim.

"Sen seninkileri tahrip mi ettin? Artık çalışmıyorlar mı?"

"Evet," dedim.

"Kahretsin," dedi Earl.

R&B adamı, "Aaah, güzel kıız," dedi. "Bana aaah aaah çektiriyorsun."

İkimiz de bir süre sessiz kaldık. Sonra Earl, "Senin sendeki kopyalarını harap edeceğini sanmazdım."

"Evet," dedim. "Kafayı yemiş gibiydim.. Bilmiyorum işte."

"Öyle bir şey yapacağın... *aklıma gelmezdi.*"

"Yapmamalıydım," dedim ama Earl bana kötü hissettirmeye çalışıyor gibi değildi. Sadece çok şaşırmış gibiydi.

Thuyen, "BİR PHO," diye ilan ederek kâseyi masaya bıraktı. Hem harika hem de biraz pis kokuyordu. Koklayınca bir süre şu inanılmaz etli tatlı meyankökü kokusunu alırken, sonra bir anda araya başka bir koku, bir tür terli kıç kokusu siniyordu. Ayrıca üstü yapraklar, meyveler ve sperme benzeyen soya filizleriyle dolu büyük, karmaşık bir tabak daha vardı.

Ben önce hangisini yiyeceğime karar vermeye çalışırken, Earl bir anda, "Aslında iyi bir şey çünkü ben artık film çekemem," dedi. "Bir iş falan bulmam gerek. Para kazanıp annemin kahrolası evinden çıkmalıyım."

"Ah, öyle mi?" dedim.

"Evet," dedi Earl. "Kendime bir yol çizme zamanı, adamım. Bunu daha fazla sürdüremem."

"Nasıl bir iş bulmayı düşünüyorsun?"

"Ne bileyim, adamım. Bir Wendy's falan yönetmek gibi işte."

Yemeye çalıştık. Çorba fena değildi. Çeşitli hayvan parçaları benim için biraz fazla tuhaftı. Minik top top yumruları ve kocaman yağ parçaları falan vardı. Ayrıca "sığır köfteleri" de. Onları yemem imkânsızdı.

Konuyu neden açtığımı bilmiyorum ama, "Büyük olasılıkla bazı derslerden kalıyorum," dedim.

"Öyle mi?"

"Evet, kısaca okula gitmeyi bıraktım."

"Evet, McCarthy çok kızdı."

"Şey, kıçımı yalasın," dedim ve der demez pişmanlıkla doldum.

"Saçma sapan konuşma," dedi Earl.

Buna cevap vermedim.

"Sınıfta kalırsan aptallık edersin," diye devam etti Earl. Kızgın görünmüyordu. Aldırmaz davranıyordu. "Sen daha akıllı bir adamsın, adamım. Bekleyecek bir üniversite hayatın falan var. İyi bir iş bulabilirsin."

"Düşünüyordum da," dedim. "Belki de üniversiteye gitmek istemiyorumdur. Belki de sinema okuluna gitmek istiyorumdur."

"Ne, Rachel yüzünden."

"Hayır. Sana sinema okulu konusunda bir şey dedi mi?"

"Sinema okuluna başvurmamı istedi. Sana da söyleyeceğini tahmin ettim. Ben şey oldum, 'Kızım, sen aklını mı kaçırdın. Benim film okuluna gidecek param falan yok.'"

"Ama burs alabilirsin."

"Kimse benim kıçıma burs falan vermez," dedi Earl ve sonunda biraz erişte yedi.

"Ama neden?" diye sordum.

Biraz tehditkâr bir tavır ve dolu bir ağızla, "Öyle bir şey *olmayacak*," dedi.

Yemeye devam ettik. R&B adamı mutlulukla bir kızın onu nasıl 'ayakta' tuttuğunu anlatan bir şarkı söylüyordu. Thuyen de yıkılacakmış gibi duran cam bir tezgâhın arkasından yüksek sesle eşlik ediyordu.

Nedense sinema okulu konusunu kapayamıyordum.

"Büyük olasılıkla ben sinema okuluna her durumda başvuracağım," dedim. "Bu yüzden sanırım yeni filmler çekmem gerekecek."

Earl bir şey çiğniyordu.

"Bana yardım etmek ister misin bilmem," dedim.

Earl bana bakmadı. Bir süre sonra biraz üzgün bir sesle, "Artık bunu *yapamam*," dedi.

Sonra bir tür çok kötü ve/veya aptal bir uzaylı beynimi ele geçirdi ve inanılmaz boktan bir şey söyledim.

"Ama Rachel'ın hoşuna giderdi," dediğimi duydum. "Birlikte çalışmamız."

Earl bir süre bana dik dik baktı.

"Senin bi bok bildiğin yok, adamım," dedi sonunda. Aynı anda hem enerjik hem üzgündü. "Bu konuda üstüne gelmekten nefret ediyorum. Üstüne gelmiyorum ama sadece söylüyorum işte. Bu... hayatında yaşadığı ilk... *olumsuz* şeydi. Ve aşırı tepki verip buna dayanarak acayip pahalı kararlar alamazsın. Sadece söylüyorum işte. İnsanlar ölür. Başka insanlar aptalca boklar yer. Benim etrafım aptalca boklar yiyen aile üyeleriyle *çevrili*. Eskiden onlar için bir şeyler yapmam gerektiğini sanırdım. Onlar için hâlâ bir şeyler yapmak istiyorum. Ama kendi hayatını yaşamalısın.

Başkaları için bir şeyler yapmaya başlamadan önce *kendi kıçını* toplamalısın."

Sessiz kaldım çünkü bu ondan hiç beklemediğim bir çıkıştı. Demek istediğim, beklenmedikti çünkü fazla kişiseldi. Ya da belki de değildi. Bilmiyorum. Her neyse, bu beni susturdu ve sessiz kalmam onun konuşmaya devam etmesine neden oldu.

"Annemi *arkamda* bırakmak istemiyorum," dedi biraz önceki ses tonuyla. "O *evde*. Sabahtan akşama kadar içip sürekli bilgisayar başında olması falan. Derrick ve Devin'i de bırakmak istemiyorum. İkisi de ahmak. Kayalar kadar salaklar, dostum. Ve etrafıma bakıyorum, kimsede benimki kadar kötü bir aile yok. Kimse benimki gibi bir bok çukuru bir evde yaşamıyor."

"Ama ben *kendi kıçımı* toplamak zorundayım," dedi. Sanırım bu noktada artık benden çok, kendisiyle konuşuyordu. Bir yandan anlatır, bir yandan yalvarır gibiydi. "Benim onlara yardım edebilmem için bazı şeyleri anlamaları gerek. Annemi seviyorum ama benim yardım edemeyeceğim sorunları var. Kardeşlerimi seviyorum ama benim onlara yardım edebilmem için ne boktan bir durumda olduklarına kafaları basmalı. Yoksa onlar beni dibe sürükleyecek."

Earl'ün bir annesi olduğunu aylarca hatırlamamam mümkündü. Nedense ondan bahsedilmesi benim için sarsıcıydı. Kafamda bir resmi bile yoktu. Kocaman gözlü ve sürekli hülyalı bir gülümsemesi olan ufak tefek, solgun kadınlardandı.

Her neyse, Earl bütün bunları söylediği için daha mutlu görünüyordu. Sonra orada olduğumu unutmuş gibi, beni fark etti.

"Aynı şey sen ve Rachel için de geçerli, tek fark onun ölmüş olması; bu yüzden onun için ne yaptığının bir önemi yok. Sen

kendin için iyi olanı yapmalısın. *Mezun olmak* zorundasın, oğlum. Mezun ol, üniversiteye git ve bir iş bul. Bu işi daha fazla sürdüremeyiz."

Bu aynı anda hem müthiş hem de moral bozucuydu. En azından, Earl kendini iyi bir ruh haline sokmuştu.

"Lanet olası Vietnamlılar bu zıkkımları çorbaya koymayı nereden akıl ettiyse," dedi. "Şu lanet şeye bir baksana. Birinin taşağına benziyor."

Hiçbir uyarı olmadan, İğrençleşme Modu'na geçivermiştik. *İçimden gelmese de elimden geleni yaptım.*"

"Şu taşak mı? O bir kıç deliği değil mi?"

"Şu kırışık şey mi? *Bence* taşak. Mönüye bir baksana."

"Ya şu püsküllü şey?"

"İşte *o* bir kıç deliği olabilir. Büyük boy mu sipariş ettin? Büyük boy kıç deliği, taşak, ımm, sotelenmiş eşek şeyi ve ımm, büyük olasılıkla oralarda bir yerde tüylü keçi memesi falan da vardır."

"Evet, bu büyük boy."

"Keçi memeleri antioksidan açısından çok zengin."

"Ben eşek şeyini arıyorum. Burada hiç eşek şeyi görmüyorum."

"Sana denk gelmemiş gibi görünüyor."

"Ama bunu yapamazlar. Çorbamda eşek şeyi yok. Acayip kızdım."

"Benimkinde iyice sotelenmiş cömert eşek şeyi parçaları vardı."

Bir şekilde tükendim ve bir süre sonra hiçbir şey ekleyemez oldum.

"Kızma, oğlum," dedi Earl güven veren bir sesle. "Benimki daha iyiydi."

SONSÖZ

Yani aylardan haziran ve bütün bunları yazmayı yeni bitirdim. Her şeyden önce: Bu kitap bitebildiği için Tanrı'ya şükürler olsun. Ayrıca, bu sayfaya istediğimi yazabilirim çünkü sonuna kadar gelmiş olmanız imkânsız çünkü bu kitap İngilizce için bir utanç kaynağı. *Bütün* diller için. Dil ayrıcalıklarım elimden alınmalı. Ancak diğer yandan, istediğimi yazabilirim. Örneğin: Will Carruthers'in penisi içine kaçmış. Kıçımı ye Will Carruthers. Artık arkadaşın olup olmamak umurumda değil.

Muhtemelen anladığınız üzere, Pitt'e girdim ama İngilizce 12, Cebir I, Biyoloji II ve beden eğitiminden çakınca, okula kabulüm askıya alındı. Babam Pitt'teki kabul heyetine o derslerden *neden* çaktığımı açıklamamın belki bir fark yaratabileceğini söyledi. Babam sürekli olarak bana bir panayır yerinde ailenden birini kaybetmeyi çağrıştıran "yakınını kaybetme" ifadesini tekrarlayıp duruyordu. Annem *Rachel'ın Filmi*'ni sizlere izletmem gerektiğini düşündü ve bu önerinin bende beş saniyeliğine bile olsa ölü taklidi yapma isteği uyandırmaması belki de bir olgunluk işaretidir. Sonra annem ve babam sizin özel değerlendirmeniz için

bir film çekmemi önerdi ama *Rachel'ın Filmi*'nden ve Earl'ün film çekmekten vazgeçtiğini öğrendikten sonra, filmcilik işinden sonsuza dek emekli oldum.

Ama sonra düşündüm ve kendimi bir şekilde izah etmeyi denemeliymişim gibi geldi. Ve bu yaz diplomamı alabilmek için o aptal telafi derslerini almak dışında yapacak bir işim yoktu. Ve düşündüm ki herkes kitap yazabilir. Ben de bu kitabı sizin için yazdım, Pitt öğrenci kabul insanları. Hiç olmazsa, herkesin kitap yazamayacağını ispatlamış olur. Tabii eğer rekor düzeyde saçma bir kitaptan bahsetmiyorsak, en azından bu işe yaramış olur.

Ama artık yazdım ve bu kitabın fikrinizi değiştirmeyeceği oldukça aşikâr. Demek istediğim, fikrinizi değiştirir ve beni geri kabul etmeye karar verirseniz, o zaman hepiniz kovulmalısınız çünkü size gösterdiğim tek şey benim insan gibi duygular hissedemeyen ve normal bir insan hayatı süremeyen bir pislik olduğumdu.

Ayrıca sanıyorum bir noktada Carnegie Mellon'ın daha büyük ve daha aptal kardeşi diye bahsederek okulunuza hakaret ettim.

Ama şu anda bu sayfayı yazarken, bir film yapımcısı olarak emeklilik durumuma son vermem gerektiğini fark ettim. Yani beni hâlâ almak istiyorsanız, bu harika. Ama bilin ki bir ya da iki sene içinde bir sinema okuluna başvurmak için ayrılıyor olacağım. Bu yüzden şimdi film yapmaya başlayacağım. Hatta belki de filmlerime birkaç oyuncu katmayı bile deneyebilirim.

Ayrıca kendimle ilgili bir şey fark ettim ve kimse okumadığı için onu da paylaşabilirim. Büyük olasılıkla bu kitap kendimden ve yaptığım her şeyden nefret ediyormuşum gibi bir görüntü yaratıyor. Ama bu tamamen doğru değil. Daha çok bugüne dek olduğum insanlardan nefret ediyorum. Aslında şu anda kendimle

sorunum yok. Gerçekten iyi bir film yapma şansımın yüksek olduğunu hissediyordum. Bir gün. Büyük olasılıkla altı ay içinde bu konuda fikrimi değiştirmiş olacağım ama her neyse. Bu sadece Greg S. Gaines'in olaylarla dolu bir sürat treni yolculuğuna benzeyen hayatının bir parçası.

(Ayrıca şunu da söylememe izin verin. Emekliliğime son vermem bu kitabın filmini yapacağım anlamına gelmiyor. Böyle bir şey hayatta olmayacak. İyi bir kitabı filme dönüştürdüğünüzde aptalca şeyler oluyor. Bu durdurulamaz kusmuk festivalini filme dönüştürdüğünüzde neler olabileceğini sadece Tanrı bilir. Büyük olasılıkla FBI'ın işe dahil olması gerekir. Bunu bir terör eylemi olarak görmeniz gibi bir ihtimal var.)

Bu noktada Madison Hartner. Konusunda kısa bir delirme anı yaşayacağım. Anlaşıldı ki Madison Pittsburgh Steelers'dan biriyle ya da bir üniversite öğrencisiyle çıkmıyormuş. Okul bitmeden iki hafta önce *Allan McCormick*'le çıkmaya başladı. Allan benimkinden beter bir cildi, ürkütücü derecede kısa kol ve bacakları ve vücudunun geri kalanına uymayan kocaman yabani bir suratı olan ufak tefek ve sıska gotik ahmağın teki. Aslında sanırım artık gotik de değil. Şubat ayında sabahları Scott Mayhew'la birlikte sihir kartlarıyla oynamayı bıraktı ve düzgün, akıllı bir çocuğa dönüştü. Yine de. Öyle görünüyor ki Madison Hartner'ın flört konusunda *hiç mi hiç* standardı yokmuş.

Yani sanırım Bay McCarthy'nin odasında daha az, kafeteryada daha çok zaman geçirip bu iş üstünde çalışsaymışım, bunca zamandır onunla yakınlaşma şansım varmış.

Gerçi bir daha düşündüm de bunun doğru olması imkânsız.

Bay McCarthy demişken, daha sonra anlaşıldı ki otçu değilmiş ve kendi çorbasına mariuhana katmıyormuş. Kafayı bulmamız Earl'ün o gün okula getirdiği kurabiyeler yüzündenmiş. Maxwell'in o zamanki kız arkadaşı kurabiyeleri onun için yapmış ve içinde aşırı miktarda ot varmış. Earl bunu olaydan aylar sonra, Maxwell'le öylesine birbirlerinin canına okurlarken öğrendi.

Bu güven tazeleyici olması kadar uyuşturucu dünyası hakkında bildiklerimle de örtüşüyordu. Çünkü gerçek şu ki kafası sürekli güzel bir öğretmen Bay McCarthy gibi ilginç, öngörülemez ve olgulara odaklı olamazdı. Aksine öyle bir öğretmen sürekli bir şeyler yiyen ve anlaşılır cümleler kurmayı beceremeyen biri olurdu.

Earl'e gelince, Thuyen'in Saygon Lezzetleri'nden bu yana birkaç kez birlikte takıldık. Şimdi Wendy's'te çalışıyor. Kasada çalışmak için fazla kısa olması içini öfkeyle dolduruyor. Hâlâ evde yaşıyor ama kendine bir daire tutmak için para biriktiriyor.

Film çekmeden birlikte takılmak çok tuhaf. Onun yerine oturup hayatlarımızdan bahsediyoruz. Son birkaç ayda onu Gaines/Jackson filmlerini çektiğimiz seneler boyunca tanımadığım kadar iyi tanıdım. Ve size şu kadarını söyleyeyim: Earl acayip deli bir herif.

Aptalca olduğunu bilsem de gizli gizli şu umudu taşıyorum: sinema okulundan çıkıp hemen çok büyük ve başarılı bir film çekmek ve bir prodüksiyon şirketi kurup Earl'ü eş başkan olarak işe almak. Ama bu kesinlikle olmayacak. Aslında tekrar birlikte çalışacak olursak, bunun Wendy's'te olması çok daha olası. Bunu yazdığıma inanamıyorum. Hayatımda yazdığım en moral bozucu şeydi. Büyük olasılıkla doğru ama neyse.

Sanırım Rachel hakkında yazmak istediğim bir şey daha var. Rachel annemle hastaneden ayrılmamızdan dokuz saat sonra öldü. Bizim sinagogda tuhaf bir Yahudi cenazesi yapıldı ve Tanrı'ya şükür kimse benden bir şey söylememi istemedi ve çektiğimiz filmi izletmediler. Rachel yakıldı ve külleri anladığım kadarıyla çocukken gitmeyi sevdiği Frick Park'a serpildi. Bir keresinde yedi yaşındayken, evden kaçmak amacıyla değil, sadece ormanda yaşayıp sincap olmak istediği için o parka gitmiş.

O öldükten sonra bile hakkında yeni bir şey öğrenmek çok tuhaftı. Ancak bir şekilde rahatlatıcı da oldu. Nedenini bilmiyorum.

Belki de onu bir sonraki filmime katmayı denemeliyim. Bilmiyorum.

Dürüst olmamı ister misiniz? Neden bahsettiğimi ben de bilmiyorum.

FIN

TEŞEKKÜRLER

Bu tuhaf küçük kitabın bir sürü ebesi oldu; burada anılması gereken pek çok isim var. Ama açık ve abartılması imkânsız teşekkürlerimi bana döllenmeden doğum anına kadar dozu muhteşem bir şekilde ayarlanmış bir rehberlik sağlayan ve onsuz bu kitabın hiçbir şekilde var olamayacağı editörüm ve dostum Maggie Lehrman'a sunmak istiyorum. Sabık yayın hakları temsilcim ve aynı zamanda dostum olan Matt Hudson'a da Werner Herzog ve kanser olan bir kıza saygı duruşu niteliğinde filmler çeken iki oğlan üzerine hayli ayıp bir metne sayısız önemli insanın dikkatini çektiği için teşekkür ederim. Anne ve babama, kız kardeşlerime ve büyükanneme, "Yani aileniz böyle mi?" (Hayır, değil) sorusuna cevap vermek zorunda kalacakları zamanlar için peşinen teşekkür ederim. Ayrıca bu kitabı seven ve benim sevdiğim Tamara'ya da teşekkürlerimle.

Bu kitabın sanat yönetmenliği Chad W. Beckerman tarafından yapılmıştır. Bölüm açılışları Meagan Bennet tarafından tasarlanmış ve karakterler Brian Levy tarafından oluşturulmuştur. Metin Adobe Garamond yazı karakteriyle basılmıştır. Garamond karakteri, on altıncı yüzyılda Claude Garamond tarafından oluşturulan yazı biçimine dayanmaktadır. Garamond yazı biçimlerini Venedikli matbaacıların on beşinci yüzyılın sonunda yarattıklarını örnek alarak oluşturmuştur. Bu kitapta kullanılan modern versiyonu Belçika, Antwerp'teki Plantin-Moretus Müzesi'nde Garamond'un tarihi yazı karakterleri üzerine çalışan Robert Slimbach tarafından tasarlanmıştır.

JESSE ANDREWS

Yazar ve müzisyendir. Daha önceleri gezi yazarı, tur rehberi ve Almanya'da bir hostelde resepsiyon görevlisi olarak çalışmıştır. Pittsburgh, Pennyslvania'da doğup büyüyen Jesse, Schenley Lisesi'nin ardından Harvard Üniversitesi'nden mezun olmuştur. San Sebastián, İspanya; Berlin, Boston ve Massachusetts'te yaşayan yazar, şu anda hayatını Brooklyn'de sürdürmektedir. Üniversiteye kadar bir kızla beş dakikadan uzun süre öpüşmemiştir. *Ben, Earl ve Ölen Kız* ilk romanıdır. Andrews'u www.jesseandrews.com adresinde ziyaret edebilirsiniz.

Kapak Tasarımı: Ben Wiselman

İllüstrasyonlar: Brian Levy

facebook.com/pegasusyayinlari

instagram.com/pegasusyayinlari

twitter.com/pegasusyayinevi

"Bunun komik bir kitap olduğunu anlamak için bölüm başlıklarına (*Bu Utanç Verici Bölümü Aradan Çıkaralım Gitsin*) bakmanız yeterli."
Booklist

"İnandırıcı ve sempatik... John Green'in *Aynı Yıldızın Altında* kitabıyla konu bakımından kaçınılmaz şekilde karşılaştırılacak olsa da yaratıcılık, mizah ve duygu yönünden benzerlerinden ayrılıyor."
Kirkus Reviews

ÖDÜLLER

New York Times çoksatanı

Cooperative Children's Book Center, 2013'ün En İyi Gençlik Romanı Adayı

YALSA, 2013'ün En İyi Gençlik Romanı Ödülü

"Komik, cesur, zaman zaman aksi ve sonuçta oldukça dokunaklı. Muhteşem bir hikâye; şiddetle tavsiye edilir."
Canberra Times

"Jesse Andrews, tam tersine çabalamasına rağmen kalbinizi kazanacak, pişmanlık duymayan bir antikahraman yaratmış."
Jon Skovron, *Misfit*'in yazarı

Bu, ölüm hakkındaki en komik kitap...

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-343-708-6